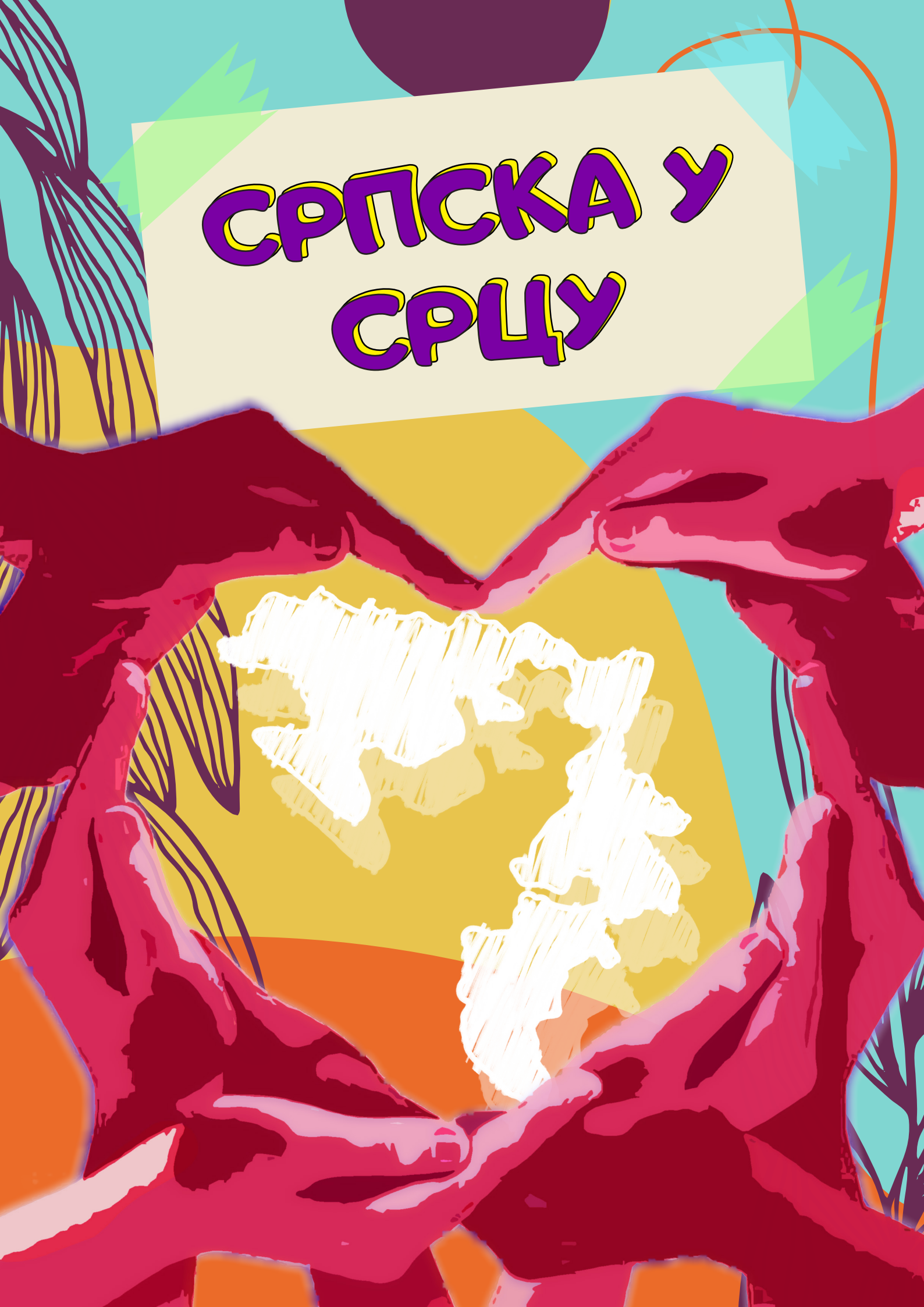

СРПСКА У СРЦУ

ПРЕДГОВОР

Представништво Републике Српске у Грчкој је поводом 30 година од оснивања Републике Српске организовало литерарни конкурс за ученике завршних разреда основних школа и ученике средњих школа. Циљ конкурса био је мапирање овог важног датума за српски народ у свијести наших најмлађих генерација. На први конкурс Представништва Републике Српске у Грчкој са темом „Српска у срцу“ стигло је 99 радова из свих крајева Републике Српске. Ђаци средњих школа и завршних разреда основних школа су својим радовима показали завидно знање историје и културе свог завичаја што је, уз неопходан списатељски таленат, и био услов да се одговори на родољубиву тему „Српска у срцу“. У већини радова потенцирана су препознатљива обиљежја Републике Српске (ријеке, планине, споменици, манастири) као и кључне тачке српске историје. Виђени очима наших најмлађих писаца, ови су моменти колективне свијести српског народа добили свој нови, аутентични, дјечији израз. Ђаци су показали и завидно знање дјела најзначајнијих књижевних стваралаца из Републике Српске, те су неким од радова слиједили књижевни траг Кочића, Дучића, Шантића или Андрића. Осим прозних радова на конкурс је стигло и низ успјешних поетских остварења.

Сматрајући да је конкурс својим квалитетом и одазивом испунио своја очекивања, Представништво Републике Српске у Грчкој је одлучило да награди све учеснике објављивањем свих радова у овој публикацији. Ова публикација биће свједочанство талента и вриједности које Република Српска гаји као и својеврсна „лична карта“ будућности српског народа са „оне стране Дрине“.

У најужи круг изабрани су радови Анастасије Берић, Анастасије Томић, Анђеле Савић, Андрее Ђукић, Данијела Миљатовића, Ђорђа Ковачевића, Драгане Делић, Горана Брборића, Марије Јоргић, Милице Боровчанин, Милице Макитан, Огњена Бошковића и Страхиње Продановића.

Једногласном одлуком жирија за најбољи рад изабран је прозни састав Горана Брборића, ученика V године Богословије.

Рад Горана Брборића одликује рјечитост, емотивност, а оно што је суштински важно за овај конкурс је једна сјајна паралела традиције која сеже даље од историје, а на којој Српска суштински траје и трајаће, коју у себи треба да чува, гаји, отхрањује, његује од предака ка потомцима у свом чистом облику љубави ка отаџбини - и лика ђеда. Ђед је у неку руку сама Република Српска која никада неће умријети, јер има изданке какви су потомци у списатељском таленту младог Брборића (извод из Рецензије).

СРПСКА У СРЦУ

Трзнух се из сна. Јутро би тихо и мрачно. И, још трепћући док сам се разбуђивао, приметијетих нешто чудно, несвакидашње за јулски данак. Окрећем се к прозору и уочавам да, као у посљедњих неколико јутара, нема трачка сунца које би шкиљило, полако се шуњајући у моју собу. Чудно! Ту владавину тишине и осјећај језе прекинуло је некакво шуштање. Кад завратих завјесу, све ми би јасно. Угледах изобиље ситних капи које су клизиле по мом прозору. Киша...

Иако су кишни дани одувјек доносили досаду, тугу и монотонију, они су за мене уједно представљали и ријетке, посебно лијепе моменте, у којим бих се с радосћу присјећао догађаја из прошлости. Ти догађаји су хранили моје задовољство, моју радост, жељу за спознајом лијепих, славних ствари. Тако би и јутрос.

Киша је потопила цијело двориште, играјући у силном ритму највећег пљуска и стварајући водени потоп, али, ма шта да се дешава, увијек у погледу с прозора моје собе, у први план долази стари орах. Њега је посадила покојна баба, на татином рођењу, донијевши га из свог родног Храсна. Кад је у одбрамбено-отаџбинском рату слушала тужне вијести о протјеривању нашег народа с отаџбинском рату слушала тужне вијести о протјеривању нашег народа с древних огњишта, о рушењу школе у коју је ишла, па најпослије и куће у којој се родила, по цијеле дане би плачући проводила, сједећи на клупици испод њега, повјеравајући му се. Јер, он јој је једина успомена на родитеље, браћу и сестре, на дјетињство! Још већа зебња и страх су је обузимали, јер је на боју и њен син, мајчин јунак, који је још дијете. И, није дочекала обнову своје школе и куће, коју извршише њезини потомци. Каже ђед, она је сад, с радосћу нас посматрајући, најпоноснија.

Кад год бих посматрао орах, присјетио бих се неког догађаја, приче, анегдоте, која је запечатила моје дјетињство, чврсто се урезавши у моје срце. Орах је представљао моје дрво живота, моју прошлост, садашњост, а представљаће и моју будућност. Понекад се запитам шта ли све он памти и чува испод своје дебеле, испуцале коре. Он је наш заштитник, господар дворишта. Гране су му се силно уздизале у висине небеса. С једне стране, сакривао је и штитио нашу кућу од напада вјетрова, киша и олуја, супростављајући се свему што би је нападало. С друге је грлио комшијину кућу, а с треће се под његове гране скучила сестрица дуња, ту налазећи свој мир и спокој. И њу је баба посадила, кад се тетка родила, намјерно под орах, говоривши да, као што и он чува братски дуњу, да ће и тата тако у животу чувати своју сестру. Лицом је орах гледао у љубињску варош, ширећи се поносно и пркосно и сваког дана бивајући све већи.

Колико сам се само пута, кад ми се због дјетињих зијана смијешио дегенек, вјешто и брзо на њега пентрао... Сједио бих тако на његовим чврстим гранама по сатак-два, често и дуже, све док се мајка не би одљутила. У врелим љетњим данима, породично бисмо се сабирали под његову хладовину. И, не само ми, већ би се поподне ту створио лик сваког дјетета из наше варошице. Ту су одрасли с највише ћеифа испијали домаћу кафу и ракију. Посебно сам везан за њега, јер је у њему урасло свако лице моје породице, и не само ње, већ и претходних генерација. Многи су везани за њега, а понајвише мој ђед. Стари орах, још старији ђед - два дична побратима!

У мом животу постоји много људи којим се дивим и неизмјерно их поштујем, али, ђед је недокучив и непоновљив. У јунаштву, чојству, сили и људству, у врлини, у сваком смислу те ријечи. Кад кажем вјера, нада, или љубав, мислим на њега, који је надживио и надживјеће свакаква времена. Он би седмо дијете својим родитељима. Кад га је прабаба родила пред крај тешке 1938. године, пред сам рат, тешка срца га је однијела у Радовињу, у брдо, предавши га на чување змијама и вуковима, те се херцеговачком кршу, горко се покајала, те се трчећи вратила на мјесто на ком га је оставила. Иако то би шума без излаза, мајка је добро запамтила тачно дрво крај кога је дијете оставила. Након пет сати од посљедњег сусрета са својим чедом, беба је осмијехом мајку дочекала. И кад је 1941. године у ђедово село Пустипухе дотрчао Србин који је, кад су га усташе бацале у јаму, ту јаму прескочио, успио побјећи до села и рећи сељанима да бјеже, прабаба је ђеда дала његову стрицу, да га чува у планини. Није могла сама повести са собом деветеро мале дјеце, те их је повјеравала родбини. Трогодишњи дјечак је са својим стрицем провео три мјесеца без мајке у планини Илији, без крова над главом, без хране, без игдје ичега. Јео је казалац и кору од дрвета, пио воду из пањева и локава; толико му је у сјећању остало. Живот је исписивао страшне странице његове златне биографије.

И, има ли ишта љепше од слушања приче стара чељадета које је свашта преживјело? Од њежног миловања по глави крупним, испуцалим рукама, које су увијек кадре за помоћ, за искрено руковање?! Од смијеха сиједог брка? Има ли иједног интелектуалца који може љепше говорити о причи и причању? Има ли слађе и топлије ријечи од оног „сине мој“? Има ли иког ко би дјецу која су тек проходила, а трзају се од руку родитеља и бјеже к њему, од њега одвојио?

И тако је он мени под орахом често причао...

Тата ми никад није причао о временима док је ратовао за нашу отаџбину. Кад бих га нешто упитао, само би се унервозио и пребацивао вјешто на другу тему. Ваљда није хтио да се присјећа другова које је изгубио, тих тешких времена.

- Ђеде, шта ти знаш о рату, што је избио сукоб? - упитам једном стидљиво.

- Ех, сине мој... Избио је због нељудства и безобразлука, људске похлепе, ето зашто!

- А, гдје је тата био и шта су били његови задаци? Он ми никад не прича о том.

- Тешко му је, не бих ни ја могао. Као дијете од осамнаест година отишао је на одслужење војног рока у Бијелу Цркву, заједно са двојицом другова. Ту је остао тридесет и два дана, а затим је пребачен у Бањалуку, гдје је остао до краја рока. Вратио се кући, једва смо дочекали. Након двадесетак дана отишао је на бојно поље. Најприје је био члан хаубичког дивизиона, боравећи у Невесињу, Фочи, Берковићима, Стоцу... Ускоро се пријавио у извиђачко-диверзантски вод. Учествовао је и у операцији пробијања коридора, између 24. јуна и 6. октобра 1992. године. То је била највећа операција Војске Републике Српске спроведена током рата у Босни и Херцеговини против Хрватског вијећа одбране и хрватске војске у Посавини. Циљ је био поновно успостављање путне везе између западног и источног дијела Српске Републике. Разлог за покретање операције било је заузимање Дервенте и Модриче од стране ХВО и ХВ, потез којим је блокиран једини копнени пут између територија под контролом војске Републике Српске.

Циљ тих напада био је да се Срби у Крајини одвоје од Србије и приморају на предају. Кап која је прелила чашу, била је смрт 12 бањалучких беба и умирање бубрежних болесника у бањалучком Клиничком центру због немогућности допремања кисеоника. У првој фази операције Коридор 92 војска Републике Српске је успјешно ушла у Модричу и Дервенту, одбијајући снаге ХВО и ХВ на сјевер, заузимајући притом неколико градова. У другој фази операције, ВРС је избила на ријеку Саву. Били су велики губици у људству на обје стране, нарочито међу припадницима ХВО. Битка за Коридор показала је да су официри и војници Војске Републике Српске способни да поразе оба војна противника у најважним биткама 1992. године.

На Мишљену је био до 1994. године. Затим одлази у Славонију. Крај рата дочекао је у Убоску.

- И, како је он посматрао крај рата?

- Кад је кући дошао само је рекао: - Фала Богу, завршило се, никад се не поновило!

- Сад знаш шта ти је тата дјелао, за шта се борио. Чувај своју отаџбину, сине мој, носећи је вјечно у срцу свом!

Ове златне ријечи, с великом дозом смирености изговараше осамдесетогодишњи старац, који је поучаван у духу ријечи Св. Петра Зимоњића, митрополита сарајевског, сина чувеног гатачког војводе и попа Богдана Зимоњића, да све своје може дати, али да образ, светињу Цркве своје и љубав народа свог не може и не смије дати никако.

- Немој мислити да је Република Српска настала тек 1995. године; она постоји од кад је и овај народ овдје. Она постоји од рађања Ћирилова писма у IX вијеку. Оно је наш легат трајања - настављао је.

- Многи су га се одрекли, јер о томе свједоче јасне чињенице. Митрополит Петар је 1929. године присуствовао сахрани доктора Мехмеда Спаха у Сарајеву, човјека који је био легитимни представник муслимана у БиХ, човјека који се залагао да се ослободи БиХ од аустро-угарског ропства и угњетавања, човјека који се цијелог вијека у званичним потписима као министар потписивао само ћирилицом. И, гле, славне историје, које се муслимани одрекоше, поричући је!

И, уистину, ове ријечи пробудише у мени море осјећања, размишљања, сагледавања... Сјетих се одмах мудрих народнојесничких ријечи: Будимо потомци да бисмо били преци! Заиста, ако смо унуци ђедова својих и синови очева својих, ми морамо бранити свој идентитет, духовност, историју, писмо, отаџбину, своје постојање, оно што јесмо! Морамо бити достојни насљедници својих отаца и праотаца, чувати и поштовати завјештања која су нам оставили, како бисмо и ми једног дана постали дични преци.

- Хајде да мало пружимо ноге, доста смо сједили.

- Хајмо - рекох.

Ходамо по врту изнад куће, у ком воћке нема које нема. Све је то он садио. Кад би се дјеца из комшилука поткрадала да шта уберу, он им не би бранио, само им гране ломити није давао. У посљедње вријеме, често ми је говорио како да вршим многе ствари, по његовој пракси, ако њега кући не буде. Рекао ми је:

- Дај свима да убирају плодове с њих, али, да се ломе гране, то не допуштај. Не дај на своје, поштуј туђе! И, окопавај и залијевај ове воћке, немој их препуштати забораву.

- Хоћу, ђеде, хоћу!

- На сред мора размишљања, прекиде ме звук отварања врата. Мајка. Улази полако, збуњена и потресена, дрхтећи. Знао сам да нешто није добро.

- Сине, ђед се упокојио.

- Ето, и небо за њим плаче, помислих. Отиђох до боравка и с ђедом се посљедњи пут опростих, још једном му обећавајући да ћу испунити његове завјете.

**ПОБЈЕДНИЧКИ
РАД**

Горан Брборић, ученик V разреда Богословије
Светог Петра Дабробосанског у Фочи

СРПСКА У СРЦУ

На ову тему могао бих да пишем надуго и нашироко. Данима бих могао писати љубави према мојој Српској, о њеним градовима, о планинама, о природним љепотама, о њеним људима, храбрим и поносним, о њеној славној прошлости, о томе како је она у сваком погледу јединствена и посебна.

У свему томе многи су пјесници, писци написали пуно тога лијепог. С пуно љубави и поноса описан је готово сваки њен дио, сваки дан њене славне прошлости и питам се могу ли ја написати нешто другачије, нешто ново, нешто посебно. Вјероватно је то тешко, готово немогуће, јер љубав према мојој Српској је велика и идентична свима нама. Једноставно љубав је љубав и тешко ју је дефинисати, а не поновити се.

Сви ми покушавамо описати своју љубав с мање или више успјеха, али на крају се све своди на то да свим срцем и душом волимо своју Републику. Можда неко мисли да је његова љубав већа, моћнија и искренија, али ја мислим да то није тако. Једноставно волиш или не волиш свим срцем. Половичности ту нема.

Живот многе од нас одведе на разне стране у потрази за срећом. Стварамо своје породице и заокупљени свакодневним проблемима заборављамо на све друго. Ипак дође тренутак кад се зажелимо наших житних поља, наших брда и планина, пјесме славуја, жубора наших потока, звона наших цркава и свега другог. Јави се снажна жеља да се вратимо тамо гдје нам је све наше, гдје је све лијепо, драго. Тај осјећај, ту жељу не можемо описати, то се мора осјетити. Тада нам срце прободе бол и враћамо се својој вољеној Домовини. Наше срце измучено раздвајањем нађе свој мир, јер, нема мира без родне груди.

Амир Будлимић VIII-1
ЈУ ОШ „Петар Мећава“ Костајница

СРПСКА У СРЦУ

У срцу ми стоји све оно што волим и без чега не бих могла замислити свој живот. Моја породица и моја Република Српска. То је оно због чега живим и поносим се јер сам дио њих.

Прије свега мислим да у цијелом свијету не постоји толико доброте у људима као што је то код нас, што је и најбитније од свега. Сви ми који живимо у Републици Српској највише доприносимо њеном значају и изгледу. Према томе, не постоји ниједна ствар због које не могу рећи да је наша Српска најбоља и најљепша. Ми се поносимо тиме колико хуманитарних акција организујемо током једне године. Не постоји љепши осјећај од онога када заједничким снагама спасимо нечији живот или обезбиједимо неком кров над главом. То говори о нама колико смо хуман и доброћудан народ, који би и са највећим непријатељем подијелио задњу мрву хљеба. Све то чинимо да би остали сазнали колико волимо нашу земљу и колико се трудимо да нам сваки дан буде све успјешнији. Моји суграђани и ја слаavimo рођендан Републике Српске као свој. Цијели град буде окићен заставама и балонима у црвеној, плавој и бијелој боји. Ове године 9. јануара смо прославили 30 година њеног постојања. Уједно, то ми је био један од најљепших дана у животу. Разлог за то било је учешће мог брата у дефилеу који се одржавао у центру главног града Републике Српске. Док сам посматрала њихов наступ на улицама Бањалуке, била сам најсрећнија особа. Цијели живот ћу бити захвална свом брату јер ме је тог дана учинио најпоноснијом сестром на свијету. Поред свега овога, Република Српска нам је приредила ту част да се поносимо тиме што имамо најљепшу природу. Све те планине, ријеке и остале љепоте су један од разлога што увијек имамо велики број туриста.

Наставићемо да чувамо нашу традицију и да се боримо за нашу земљу, јер желимо да и даље остане похвала нашем народу.

Ана Кнежевић 15
ЈУ Технолошка школа

СРПСКА У СРЦУ

То је моја отаџбина коју су ми оставили преци у наслѣдство. За мене је то бакина кућа и њено село, јер сваки распуст проведем тамо и ту се лијепо осјећам. Волим да лежим на зеленој трави, да се купам на Сани, а када птице цвркућу за мене вријеме тада стаје, живот се зауставља и заборављам на све проблеме. Ту је небо најљепше. Мислим да, ако испружим руке, могу и звијезде да дохватим. Бака каже: „То је зато што смо на узвишењу.“ Сјајно је и зими. Сједим поред старе камене пећи, а сњегне мећаве гледам са прозора. Снежиг на зубатом сунцу сјаји попут бисера. Санкање, прављење анђелака у снјегу... Како волим тај рај! Поносна сам на то мјесто које називам отаџбином.

Хвала Ршумовићу! Због њега сам схватила да домовина није само мјесто. Ту смо схваћени, вољени и ту смијемо да будемо оно што желимо. „Слобода је смисао живота“, тако каже моја мама. Некако испада да онда ни здравље није толико важно колико и слобода, јер колико људи је дало животе за нашу слободу.

Слобода размишљања, слобода живљења, слобода играња, слобода вољења, слобода истраживања, слобода различитости... То су одговори на питања зашто се неко пење на дрво и бере оне зреле шљиве, зашто неко вози бицикл иако се претходно повриједио, зашто волимо пицу иако није квалитетна?... Зато што се осјећамо слободно јер смо испунили дан, испунили себе и свој живот.

Наша земља пуна је пустих села и неуређених малих градова у коме је много лијепих људи који живе напето, страсно и ужурбано, тихо патећи за старим храстом који чува пјесмице славуја, пресијавање рибе у потоку, мирисно сијено, жито које је родило, шљиве, винограде и пашњаке. Мој дједа зато често каже: „Иако очи не виде, душа памти мој Грмеч, моје Петровиће и Крушницу.“ Због брзине живљења и тог сталног немира, они ни не виде љепоту природе око себе.

Странче, не треба нама пушка и страдање да бисмо то одбранили, већ породица, љубав, љепота, част и знање.

Отаџбина чува један велики благослов који је скривен у нама, невидљивим људима, нашој традицији, историји, манастирима, молитвама, ручним радовима, гуслама и ношњи. Ма, то не разумију они странци, народи који имају земљу, а немају историју. Они не знају да нас тај благослов води кроз таму и кроз свјетлост, и да нас држи кроз вијекове. Не знају они да је тај благослов наша вјера, чиста и трајна, наше родољубље, наша родна грудa, моја и ваша Република Српска.

Ана Марија Мутић IX-1
ОШ „Јован Цвијић“, Бања Лука

СРПСКА У СРЦУ

Моја држава је за мене велика као океан. Када погледам та дивна природна пространства, само лагано уздахнем и кажем: "Како је лијеп овај свијет." Као дијете памтим многе лијепе и ружне догађаје. Лијепо је што моја држава има аеродром, па могу да обилазим цијели свијет. Од рата до сада све се много измијенило. Зелене површине и паркове заузеле су зграде огромних висина. Све је више паркинга који су обиљежени бијелим бојама. Зелена стабла скоро да се и не примјете. Воде у Републици Српској све више су загађене. Некада си могао из својих дланова да пијеш воду која тече потоком у шуми. Данас је то другачије. Постоје бање које су веома познате у свијету оне су љековите и доносе одмор тијелу и души. Познатије бање су: Бања Слатина, Бања Лакташи, Бања Кулаши итд. Планине као што су Козара су национално благо и историјска успомена нашег народа. Ова планина је окићена ријекама Уном, Саном, Савом и Врбасом и зато је зовемо зелена љепотица Крајине. Ријеке Републике Српске лагано теку својим током. Врбас је најбржа ријека, а остале ријеке су спорије. Уживам да обилазим ове ријеке, шуме и планине јер моја душа чезне за природом. Људи у моме мјесту некако су постали другачији, изгубили су осмијех на лицу. На сваком људском бићу се види страх и бол. Питам се докле? Због чега туга, бол и патња? Ми живимо на прекрасној земљи коју нам је Бог подарио. Земљи која ми је још у срцу и коју желим заједно са вама да мијењам. Драги пријатељи, велики и мали, другари и другарице, да ли сте спремни за ПРОМЈЕНУ? Ви војници, полицајци и наш драги председниче и градоначелниче, хајде заједно да мијењамо нашу РЕПУБЛИКУ СРПСКУ. Заједно можемо СВЕ! Удружимо своје снаге и покажимо шта нам је у СРЦУ!

Ана Тришић - VIII3

СРПСКА У СРЦУ

Над пољима сиви соко раширио крила,
И летио превисоко до рајских планина.
Међ' облаке и вјетрове летио високо
Над Српском му Републиком заплакало око.

Па с небеса гледа своју љепотицу милу,
И у шуми тражи сестру, нагоркињу вилу:
„Проговори, вило сестро, тако ти љепоте,
Има ли у нашој Српској благослова и доброте!“

Дижу ли се манастири к'о у вријеме Немањића?
Његују л' се обичаји као код Котроманића?
Моле ли се људи Богу као кад је туђин био?
Знаш ли, сестро, да је и тад Србин славу прославио.

Пјевају ли Крајишници грлом јаким крај Врбаса?
Жању ли нам Посавинци жито високога класа?
Чује ли се како хучи љепотица хладна Дрина?
Јавља ли се раним сунцем сестра њена Јахорина?

Грле ли је сестре моје и Дрина и Сава?
Слави ли се још у кући наша крсна слава?
Да л' Требиње јутром буди лијепу Бању Луку,
Спомене ли Приједор каткад Бијељину љупку?

Из свег гласа одговара нагоркиња вила:
“Е мој брате, сив соколе, спусти своја крила,
Да ти кажем да је Српска као што је била.

Док је чисти и поштења и Деветог јануара,
Биће српска сва поносна на оно што ствара.
Зато, брате, мој соколе, полети ка сунцу,
У висине носи нашу Српску у свом срцу.”

Анастасија Берић 11
Медицинска школа
Бања Лука
Република Српска

СРПСКА У СРЦУ

Кажу да је једна у години ноћ, када на зарђалом старом сату откуцава поноћ и дубока тишина мири плаво-црни, ноћни свод. Једна је поноћна, Богојављенска жеља, која душу слуша, она којој се цијело срце преда.

Отворише се врата неба, а тамо војска ангела и архангела, војска светих, војска вјечних. Погледом те тражим, те крајичком ока ја те пронађох у маси неких познатих ми људи, тамо ближе небеском трону. Видјех те како стојиш у колони оних који своју руку нису дизали спојено, поздрављајући црвене звијезде и тамно подземље. У колони оних што су се срцем и душом за своје борили, колони оних Богу најмилијих. Ко си ти и ко су ти другови борци, заборављени од стране најближих својих? Учио си ме поштењу, трпљењу и љубави, живио си свето, а опет часно и пострадао за земљу јуначком крвљу натопљену, зато ти небеса пјевају гласно.

Пјевају ти ону познату нам добро:
«Ми знамо судбу и све што нас чека,
но страх нам неће заледити груди.
Волови јарам трпе, а не људи,
Бог је слободу дао за човека.

Снага је наша планинска ријека,
њу неће нигда уставити нико,
народ је ови умирати свико,
у својој смрти да нађе лијека.»

Ко си ти и које је то твоје тамно српско око, Око Соколово? Јеси ли српски борац или светац? Син си просте сељанке и сељака, син што преко Дрине дубоке и хладне Србиново име са поносом у висине диже. Ко си ти и зашто ти је жеља јака да ратни крст на плећима својим носиш? Кржаве су ране твоје, дух ти срчан, а тијело изнемогло, чекаш други долазак бољи, вичеш громогласно «за Христа ја се борим!»

Ти си један од оних јунака, што своју родну земљу не продаше за пет пара, а душу своју спасише у трену. Српски си војник, српска слава, земља је ова препуна мученичких глава. Макар нас у земљу црну они затрли, заувјек ће дух наш свијетом ходити, сјећати на добро, на љубав наводити.

Не може нам ништа пушка ни нож, наше очи стају пред Христа и живот тамни, као секунд ће проћ'. Ову земљу не купују новац и слава, људи њени тврдих су Лазаревих глава. Овом земљом је владао Свети Сава, ово је српска земља и њој нек је слава! Полетјеће соко изнад Романије, донијеће завјет патријарха Павла, да док је иоле добра у нама, мјеста за нестанак бити неће. Србин ће у Христовој војсци да служи и пјесма љубави на уснама његовим ће да се твори.

Богојављенска жеља је, уствари, захвалност Богу на твом увијек искреном осмијеху и јуначкој снази, што те је у животу пратила у стопу. Твом срчаном духу, беспорочном српском борцу, дајем своју ријеч и полажем наду у СЛОБОДНУ СРПСКУ, ХРИСТОВУ ВОЈСКУ!

Анастасија Томић

СРПСКА У СРЦУ

Јеси ли чуо за земљу која у својим њедрима, окована високим планинама чува најдубље кањоне, величанствене водопаде што се сливају у бистре ријеке? Која у својим пећинама крије праисторијске цртеже и најрјеђе ендеме свијета? Јеси ли икада посматрао њене чаробне хоризонте на којима се рађа најтоплије сунце обасјавајући звонике храмова из времена давног средњег вијека? Не, није то неки измишљени, бајковити свијет већ управо моја домовина, моја Република Српска! Зар ниси био у Перућици, тој необузданој, дивљој прашуми ушушканој између Волујака, Зеленгоре и Маглића, која иза горостаса стабала крије свој бисер, водопад Скакавац? Кренуо би даље, био све ближи неприкосовеном Маглићу и његовим, у магли скривеним врховима што су највиши у цијелој држави. Ни дубоки кањон ријеке Таре није далеко! Знај, то је најдубљи кањон у цијелом Старом континенту! Не заустављај се само у Источној Херцеговини. Посјети и крајњи југ али и Крајину и њене чуваре, свете цркве и манастире. Ако не осјетиш мирис тамјана у Херцеговачкој Грачаници, не помолиш се у Драгутиновој Гомионици, не видиш тврдошке подруме, заиста су сва твоја путовања узалудна. Нису само манастири чувари Крајине. Ту је и Козара. Можда није висока попут Маглића, али вриједна је посјете. У загрљају Саве, Врбаса, Сане и Уне а окићена велелепним спомеником револуцији, она је права круна овог кратког обиласка кроз Српску. Можда ми сада не вјерујеш, можда мислиш да пристрасно преувеличавам, али ја знам да није тако! Зато ћу ти рећи и зашто сам је још вољела, зашто је још волим, и зашто ћу је заувјек вољети. Прича ове љепотице почела је 1992. годин, 9. јануара када је она добила име а народ право да то име поносно узвикује! Те су се судбоносне године наши дједови изборили за домовину и мир у коме ми сада растемо а границе завичаја исцртали својим јунаштвом, снагом, вјером а многи и својом крвљу. Зато смо ми данас дужни чувати оно што су нам они оставили у завјештање! Још од најранијег дјетињства растем у духу родољубља и правослаља, у духу традиције. Моја љубав према завичају расла је од љубави према родољубивим пјесмицама, преко фолклора, кроз вјеронауку и цркву. Данас, волим је као земљу која мије омогућила сигуран дом, право на образовање, срећу са породицом и пријатељима и знам да јој се зато морам одужити. Зато волим свако њено поље и ливаду, свако језеро, сваку травку. Зато ћу остати овдје, и са братом и сестром још дуго пјевати наше пјесме, нашу химну, играти наша кола, славити крсну славу и Светог Стефана, заштитника моје заштитнице. Остаћу не зато што моја Република Српска не може без мене, већ зато што ја без ње не могу!

Анђела Ивановић, IX-2
ОШ „Веселин Маслеша“, Фоча
Адреса: „Милоша Обилића“ 113, Фоча

СРПСКА У СРЦУ

Република Српска је мој дом, а дом је тамо гдје су породица и љубав. Домовина је мјесто у коме смо рођени, предјели који га окружују и људи које сваког дана срећеш и са којима живиш.

Сви ови људи, заједно и у љубави живе на истој земљи. То је земља коју треба да волимо и којом треба да се поносимо, чију историју треба да знамо и обичаје да поштујемо. Моја домовина је по свему томе јединствена. Овдје људи много раде, али мало зарађују. Поред свих проблема остају ведри насмијани и срећни. Овдје се људи веселе, играју и пјевају. Овдје ће човјек подијелити задњи комад хљеба са вама. Ето, то је моја земља, пуна љубави и поштених људи и не само то, она је још више од тога. Пуна је богате историје, разних култура, јединствених обичаја и традиција. Овдје се историја писала и стварала вијековима уназад, због тога треба да је чувамо од заборављавања. То је наш задатак који се генерацијама преноси са кољена на кољено. Туристички потенцијали и природна богатства су још једна од одлика које красе нашу домовину. Када бих исцрпљивао драгуље из природног богатства то би биле планине са огромним шумским простором. То је само дјелић моје земље, Републике Српске.

Аљоша Крнета
ОШ “Змај Јова Јовановић” Бањалука

ИЗ ОНИЈЕХ ДАНА

Сунце лагано залази и сусреће очи мјесеца. Сунце, које је обасјавало једну малу земљу, препушта своју улогу мјесецу. И он постаје једино свјетло у мраку. Црвен као крв у венама људи који стоје поред грובה својих вољених. Већином су то мајке које тешка срца прихватају чињеницу да њихови синови више нису с њима и да никада нису дочекали слободу за коју су се борили. Бијеле руке мајки полако су постајале црвене због мјесечевог обасјаја.

Гледајући са стране, један српски војник читао је на гробовима њему позната имена војника. На једном од њих, на коме се најдуже задржа његов сузан поглед, појавила се мајка. Она је својим топлим рукама миловала гроб дјетета и причала. Цијели разговор је војник потајно слушао док погрбљена мајка не устаде и погледа у њега. Осмијех је полако напуштао њено лице када је схватила да он носи униформу сличну оној у којој је њен син напустио огњиште.

Погледала је у њега и мајчинским тоном упитала:
-Одакле нам ти долазиш, војниче?

-Из даљина, мајко, гдје се крв јунака пролила на земљу која ће касније процвјетати и са собом носити успомене из онијех дана.

Ријечи нису више биле присутне, али осјећало се као да мелодија коју је производи вјетар играјући се са облацима говори за њих. Војник је наставио тешка срца да гледа мајку која је покушавала да се опрости од сина. Пламен свијеће пратио је игру вјетра и топио се у ноћи.

Сузе које су се појављивале на свијећи личиле су онима на лицу, јер са бијелим писмом није сахрањено само тијело сина већ и мајчинско срце. Дјечак који је некада трчао око мајке и својим малим црвеним прстима показивао љепоту своје домовине – упознао се и са злом. Одлучио је да игра игру живота и да, ако је потребно, изгуби, само да се опет тако као некада српска дјеца диве љепоти своје земље. Тога дана његово тијело било је прекривено крвљу, док је срце куцало убрзано кад је чуо гласове браће која су у тренутку спустила оружје и дотрчала до њега.

Војник је лагано напуштао мјесто свијетлећих грובה, који су изгледали као звијезде на ноћном небу. Сlike из дјетињства погинулих војника, који су зором устајали пред хришћанске празнике, приказивале су се на гробљу. Дјечаци који ће одрасти у јунаке и о којима ће се причати док год је српског рода. Црвени мјесец постаје све бљеђи, док бијели лептири испуњавају небо и играју између звијезда. Дјечији гласови разлили су се кроз црну и језиву ноћ. Црвени пејзаж прелива се бијелом и плавом бојом.

Мјесец лагано залази и сусреће очи сунца које добија натраг своје мјесто. Бијели лептири шире се једном малом државом, показујући дјечи пут у будућност без заборава прошлости.

Сунце милује војничково лице када он долази своје огњишту.
-Сине, вратио си се!

Духови браће с којом је провео најтеже дане, бранећи отаџбину, лутали су неко вријеме српском земљом док најзад не пронађоше мир, видјевши срећна лица дјеце која су поносито живјела на земљи одбрањеној животима. Војник је наставио живјети за све оне који су то жељели, а нису могли, и са собом је носио причу из онијех дана.

Андреа Ђукић (III-1, Козарска Дубица)

СРПСКА У СРЦУ

Тако млада, тако стамена и снажна, мала а ипак највећа гордо стоји и уздиже се све више у висине попут тробојке која је чува и која се над њом увијек вијори. Да ли то јунаштво, ту храброст ту постојаност стекосмо за ових ТРИДЕСЕТ година или их добисмо у аманет и наслједство од наших праједова и дједова? Ја, средњи син у петочланој српској породици, српског поријекла, од мајке Српкиње и оца Србина поносан што се мени који живим и растем у мојој домовини преплиће крв фочанске Дрине и мирне илијашке Босне. Та крв која непрестано кола мојим венама је и испреплетена српска крв из Црне Горе од мог дједа и праједа и опет српска крв из Хрватске крајине, са Кордуна, од моје баке и прабаке. У тијелу мом је моја крв у којој се преплиће крв мојих предака, струји и таласа, бори се као најснажнији српски батаљон, још једна струја нимало блажа од голфске од мојих сарајевских дједова и праједова. Моја сестра, мој брат и све наше генерације НАШУ Српску добисмо на рођењу као највећи поклон, као највећи Завјет да будемо поносни што смо баш овдје рођени. Будимо онда толико паметни, стамени и храбри да оно што нам је поклоњено на рођењу вјечно чувамо и да се с нашим поклоном поносимо и да јасно и гласно кажемо: „То је НАША домовина, То је наша Република!“ То је моја Српска у срцу, Српска за коју ћу да живим, да се борим, да се такмичим и да је представљам само по добру, по успјесима, по квалитетном образовању, култури и спорту. Толико ћу да будем истрајан у својим тренинзима да сви једног дана кажу: То је онај квалитетни кошаркаш који је „поникао“ у редовима Славије, из Источног Сарајева, из Републике Српске. Желим да покажемо свима да смо добри домаћини, одани пријатељи и сарадници, како би онај ко једном дође у Српску, пожелио да се у њу и врати. Покажимо свима наше планине, наше ријеке, наше народне обичаје... Окитимо се нашом Дрином, Врбасом и Савом па се намиришимо шумама Јахорине, Козаре и Сутјеске и изађимо на писту са свим нашим драгоценостима и природним бисерима. Покажимо НАШЕ људе, нашу традицију, народне обичаје и историју. Дозволимо да нас други више упознају и цијене. Покажимо свима да можемо бити још бољи и још успјешнији. Покажимо и ДОКАЖИМО да је ово мјесто гдје ће се они, који су можда отишли, ипак вратити, а ми млади остати, остајати и истрајати. ДОКАЖИМО да је ово СРПСКА гдје ће се нове генерације рађати, играти, смијати и учити. Ја са својом сестром и братом желим да растем, напредујем и јачам у својој домовини, у Републици Српској уздигнута чела, са нашим грбом, химном и заставом. Поносан што сам васпитан да волим и поштујем своје, али и да поштујем и волим све друге људе, ма одакле они долазили и било ком народу припадали. Само ако пружамо огромну подршку једни другима, уз квалитетније и боље васпитање и образовање, сигуран сам да ће наша срца бити испуњена нашом домовином. Ја сам тај који чувајући моју Српску у мом малом, али великом срцу, поручујем свима да сам поносан на своје име и презиме, своју вјеру и традицију, богату историју, поријекло и своју отаџбину. Све дотле док наш понос, наша правда, пожртвовање, досљедност и сви наши квалитети буду расли и развијали се заједно са нама и све дотле док у нашим срцима буде куцала Српска нема страха да ће њено постојање бити за ВИЈЕК вијекова. Живјела слобода и мир у свијету! Живјела Српска!

Андреј Попић, VIII 4,
ОШ „Свети Сава“, Источно Ново Сарајево

СРПСКА У СРЦУ

Ти си моја сен, корак и ехо. Ти си брижна мати и неустрашива бунтовница. Темељи су твоји вјечни хероји, раздерана и кршна рамена јунака. Горећи од жеље за тобом, вођени огњеном вјером, приносили су своје животе на олтар, као жртву паљеницу.

Из ватре и крви, уз дивљи и продоран крик, изашла си непобједива, распламсалих образа и знојних, замршених праменова русе косе, нехајно разбацаних по влажном челу. Прожета непролазним и животворним Духом смјело ступаш носећи барјак слободе на ком се жустро вијори српско име. Гледајући твоје младо лице спрам иконе Творца, окупано пламтећим сјајем светогорске свијеће, гордо су дизали главе и славили твоје рођење. Подигла си се из праха и поломљених ребара којим данас далеко покољење гази и ходи, презриво чувајући твоје стубове. Ко може да се испријечи народу ком је Христос војсковођа? Божији закон јачи је од човјековог.

Ти си моја сигурна лука и огњиште. Ти си страдални подвиг осјењен ризом острошког монаха. Сваки син ти је Принцип. Страх му груди не леди, не магли поглед јер ко за те живот положи тај живи довијека. У сјетним браздама и ожилцима њихових чврстих мишица угнијездила су се твоја класна поља и плодне њиве, а венама им хроптаво пулсирају Сава и Дрина. Златне житнице одвојиле су жито од кукоља.. Проклетници ти подмећу погану ногу и бестидно саплићу о своје труле лажи желећи да им се клањаш, а ти, клечећи само пред Богом, смјерним гласом узносиш молитву и пркосно их гледаш у очи. Свјетлост свијетли у тами и тама је не обузе.

Ти си одбрана Српства и завјет вјечни. Оштрим калдрмама и даље одзвања хук борбени, а твоје планине и горе, окађене тамјаном, ничу из измрцварених лешева који на теби почивају спремни да се поново придигну на стражу.

Љубав си колико и тежња.

Школа: ЈУ Гимназија
Мркоњић Град

Ученица: Анђела Савић, трећи разред (III2)

СРПСКА У СРЦУ

Када сунце иза брда заруди
и проспе златне зраке своје,
тада ме жубор Врбаса пробуди
и пуно је милине срце моје.

Очи се напију те топлоте,
тијело пуним плућима дише,
носим у срцу прегршт доброте
и нови дан се љубављу пише.

Осјећам сваки камен на стази,
сваки лист што с гране пада
и моја нога сигурно гази,
у души мир и спокој влада.

„Остајте овдје“, пребирам тад мисли,
свака ријеч к’о молитва гласна,
велики је Шантић давно рекао,
послушај, поука је тако јасна.

Сунце наше најтоплије грије,
ту ти је брат и сва родбина твоја,
душа се радује и смије.
Живјела, живјела, Републико моја!

Ученик: Ања Поповић VIIIЗ
Наставник: Жељко Сладојевић
ОШ „Десанка Максимовић“ Трн – Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Тражим све оне што ме на тебе подсећају. Имају твоје воде, литице планина и боју твојих пашњака. Док их слушам, чујем жубор твојих ријека умјесто њихових.

Твој југо као да осјећам кроз њихове повјетарце док ме додирују по лицу. Нота твог храстовог мириса ми на њиховим подручјима потпуно другачије мирише. Све пјесме које смо заједно посветили теби имају потпуно другачији звук послје одласка. Странице прочитаних историјских књига у школским клупама нису више досадне као када сам била ту.

Отишла сам давно, али се увијек радо враћам. Срећан ти 30. рођендан једина моја! Остани часна и поносна. Да и унуци наших унука прослављају 9. јануар!

Ања Росић IX2

ЈУ ОШ „Змај Јова Јовановић“ Бања Лука, Република Српска

СРПСКА У СРЦУ

Лијепа моја земљо, крвљу окупана, на животима утемељена, моја Републико. Шта је то тако привлачно и мило што твоји предјели крију у себи? Шта је то што дјетенцету оставља траг у срцу? Шта је то што нас теби, мила, вуче и опет изнова и изнова теби враћа? Разуму сигурно треба времена да разумије каква је то сила што нас држи везане за родну грудну, али души и срцу објашњење не треба. Све им је као дан јасно. Била сам кроз малецка када нас је живот окренуо да идемо из твог загрљаја и да раширимо своја крила и полетимо. Али ти си нашла начин, ти си се урезала у срце тог двогодишњег дјетета и ту обиљежила своје мјесто.

Тог предзадњег мајског дана се не сјећам јер бијех исувише мала да бих разумјела и запамтила, али како дани пролазе као да ми се пред очима указује слика мале дјевојчице која у руци држи плишану играчку и са тужним осмјехом маше најближима не знајући да их у периоду који долази неће моћи загрлити као што је то чинила цијелог свог дотадашњег живота. То дијете које још није спознало основне чари свог матерњег језика, шири своја крилца и сједа у авион чији мотор као да покушава да угуши дјечија питања зашто и куда се иде, ваљда да би и родитељима олакшало тај непознати и тешки пут који им предстоји. Двогодишње дијете не зна много и тек почиње да спознаје какво је мјесто овај свијет али та мала душа осјећа и препознаје промјену, па ма каква она била. Тако и ја, нисам разумјела зашто али било је нешто чудно у том новом дому, нешто је одавало осјећај несигурности и даљине у том чудесном свијету запада и Америке о којој сви толико маштају. Није она увијек била тмурна и невесела, и родитељи и стричева породица су били они који су нам цртали лептириће и цвјетиће и који су се заиста трудили да нам то најраније дјетињство обоје највеселијим бојама дуге. И заиста је и било тако, али оног тренутка када смо поново ногама крочили на тло отаџбине, пробудила се у мени тада нека неописива срећа и задовољство. Ништа ми више није било страно и непознато, као да нисам прошле године од оног момента када сам посљедњи пут видјела те просторе које зovem отаџбином. То дијете није разумјело зашто је све онако како јесте али је знало да је ово мјесто које му је у туђини фалило, то дијете је заједно са сестром плакало и молило родитеље да се врате у оне кршне предјеле гдје је рођено и које је завољело не зна ни оно зашто. Волим што се све десило како се десило јер све се с разлогом дешава и човјек док не оде и не види какав је свијет заиста и да у њему не теку мед и млијеко није ни свјестан колико је богат и сретан што се свако јутро буди у својој земљи, пије кафу са својим народом па се чак и свађа са њим. Није ни свјестан колико је тешко дати одговор на питање: «Што сте се вратили?» или «Шта ћете овдје кад је тамо далеко бољи живот?» Некад су ме та питања толико нервирала јер је то било једно од првих питања која би нам људи постављали када би нас упознали. Како полако одрастам и не трудим се да објашњавам, па већином на питање одговорим хумором. Јер како објаснити осјећај? Како у ријечи преточити оно што ни разум није могао да схвати? Како људима објаснити да су богати ако живе тамо гдје су им преци живјели, да иду путевима којим су они ишли, да не морају да познају два језика јер туђин не разумије твој матерњи? Како - не знам. У таквим ситуацијама срце је гласније од мозга. Не постоји начин да се објасни како си ми ушла у срце. Како си у тако малом и безбрижном срцу нашла мјеста које ће да буде резервисано само за тебе, земљо моја? Не знам како си то успјела, али хвала ти. Хвала ти што си ми и најмањи камен твој учинила драгим. Јер куд бих да не знам гдје је наша тачка полазна? Шта бих да те нема?

БОЈАНА РАДМИЛОВИЋ,
УЧЕНИЦА СРЕДЊОШКОЛСКОГ ЦЕНТРА „ ПЕРО СЛИЈЕПЧЕВИЋ ” ГАЦКО

СРПСКА У СРЦУ

Знаш ли гдје си рођен,
ко су твоји преци,
ком си звијездом вођен
ко су твоји свеци?

Рођен си у земљи јунака,
великих батака,
за ту земљу многи, животе су дали,
за све нас, несебично пали.

Заувијек у срцу, Српску да носиш,
Слогу, Храброст, Вјеру, Наду,
због њих, душманима да не дозволиш,
ништа од тога да ти украду!

ДАЈАНА ЧОРОКАЛО, IX1
ЈУ Основна школа „Петар Кочић“, Приједор
Наставник: Нада Вуковић

СРПСКА У СРЦУ

Тамо испод метра неба, на парчету планете ове, лијево испод мојих груди, лежи једна мала земља, са великим људима. Никла је она још у вијековима који су давно прохујали, а прије тридесет година рођена је поново; васкрсла из рана нашег народа. Много су патње и јада њена леђа понијела. Пази странче, открићу ти земљу својих предака у којој су људи вољели преко сваке мјере, играли и када им до игре није било, гласно причали и пјевали, грлили се као да им је сваки сусрет посљедњи, љубили се у образе по три пута и пркосили животу. То је храбра земља, натопљена крвљу рата. Пази како по њој газиш. Баш овдје, гдје сад стојиш, ту је почетак. Почетак је на сваком гробу, на сваком метру ове земље плодне, коју смо нахранили костима јунака. Ту, баш ту гдје је прецима био крај, ту је наш почетак, ту смо изникли из крви јунака попут косовских божура. Овдје су ти странче људи поносити, овдје се слави крсна слава и крсти се са три прста. Ово је земља гдје се незнанац дочекује као брат, своје се воли, а туђе поштује, слабијем се помаже, а непријатељу се прашта. Коло се овдје игра као да се земљи свети, јер громке снаге и још боље душе са Мањаче су људи; и тај вез на ношњи, наш је, змијањски. Од љуте Крајине, преко равне Посавине, па све до кршне Херцеговине, на сваком ћошку по једна задужбина стоји, да прецима ни гроб не каже да их више нема. Живе они уз сваку цркву и икону у дому, уз кућу и двориште и ону шљиву засађену, што у прољеће цвјета и доноси нови живот старог мириса, живе они уз своја покољења. На грумену ове земље родне, под плавим небеским сводом, ту сам се родила и прве кораке своје начинила. Ту сам најбезбрижније сневе снила, играла се, тужна и најсрећнија била. Под оним старим манастиром, што испод Змијања пркоси времену, око чијих зидина још ко громови јече Кочићеве ријечи, још као дијете ту се крстих ја. И куд год да кренем ту се враћам, јер ни једеан цвијет не мирише као онај поред куће, у башти. Бог, мајка и отаџбина су једни, а без њих смо сирочад без млијека. Чувајмо их као дио душе, јер то и јесу. Показаћу ти странче сву ову земљу, од неба купљену, јер газићеш још много тла по свијету овоме, али дио душе ће ти заувјек остати овдје, испод Херцеговине, гдје сваки корак још на Дучића подсјећа. И кад склопиш очи странче, чућеш јецај гусала, то нас Вишњић са неба зове, да не оставимо дом и онај кућни праг који нам дједови од душмана сачуваше. А Шантићев вапај говори из уста мајки, чију дјецу хладни свијет отима из руку, "Остајте овдје!.. Сунце туђег неба, неће вас гријат ко што ово грије". И не, не грије странче, у туђини сунце само сија. Боли свака минута која нас од дома дијели, као нож у груди забоден. Све ране душе наше исцјелиће заглај мајке под сјајем родног неба, гдје је свако свакоме брат, гдје нам је знан сваки сокак и свака птица на грани и у лету. Вратићемо се странче, обећавам! Обећавам својој отаџбини; ако из ње одем она из мене неће, обећавам сваком оцу који се за тебе борио, Републико моја. Обећавам, а обећања су тешке ријечи које се не газе. Проћиће године, бићу ту да склопим своја крила, ондје гдје сам их први пут раширила, под твојим небом плавим и отишла у живот. И кад кољено изнемогло почне да ми клеца, кад одем на небо и не буде ме било, не брини Републико, гледаћу те с неба, а вољеће те наша дјеца. Видиш све то, странче; иза горе сунце и небеске висине, ријеке, градови, планете и планине; и лијево испод груди мојих- срце и у њему мајка и отаџбина, у њему Република Српска.

Дајана МАЈСТОРОВИЋ

ДОБРА ЗЕМЉО МОЈА

МОЈА ЈЕ РЕПУБЛИКА МЛАДА ДЈЕВОЈКА У ПУНОЈ СНАЗИ, А ДУШЕ СТОЉЕТНЕ.
ЗДРАВА, ЛИЈЕПА, ЈЕДРА, СПОСОБНА, ДОРАСЛА СВИМ ИЗАЗОВИМА,
НЕУСТРАШИВА И МУДРОСТИ ВИЈЕКОВНЕ.
ГЛЕДАМ ЈОЈ НАКИТИ ХАЉИНЕ УРЕШЕНЕ ГРАДОВИМА, ПРИРОДНИМ ЛЈЕПОТАМА...
ДИВИМ СЕ И УЗДАХНЕМ...

ДИШЕМ ДУБОКО ПУНИМ ПЛУЋИМА ПЛАНИНСКИ ВАЗДУХ КОЗАРЕ И ГРМЕЧА,
ЗАХВАТИМ ДЛАНОВИМА СМАРАГДНУ И РЕСКУ ВОДУ СА ИЗВОРА УНЕ... СА ИЗВОРА
РОМАНИЈЕ... ПОМИЛУЈЕ МЕ ТОПЛИ МОРСКИ ВЈЕТРИЋ ИЗ ХЕРЦЕГОВИНЕ...
ОБРАЗЕ МИ ШТИПА МРАЗ ДОК СКИЈАМ СТАЗАМА ЈАХОРИНЕ... ЗАПЈЕВАМ
ПЈЕСМУ КРАЈИНЕ СА ПТИЦАМА СУТЈЕСКЕ...

ПУНЕ СУ ГРУДИ ЛЈЕПОТЕ, НАДИМАЈУ СЕ ОД ПОНОСА, А ЈЕДАН БИСЕР СЕ ОТМЕ
И СКОТРЉА НИЗ ЗАЈАПУРЕНИ ОБРАЗ... РУКА ГА У КРИЛУ УХВАТИ!
А У ЊЕМУ ЊИШЕ СВОЈУ ДЈЕЦУ, СВОЈЕ ЉУДЕ... ПЕКАРЕ, ДОКТОРЕ, ВОЗАЧЕ,
УЧИТЕЉЕ... СПРЕМНЕ И ЖЕЉНЕ ОСВАЈАЊА УСПЈЕХА И ДОСТИГНУЋА ОЛОВКОМ,
ПАПИРОМ, РАДОМ, ПАМЕЋУ...

СВЕ ЈЕ НА НАШОЈ СТРАНИ И МЛАДОСТ И ПАМЕТ И СНАГА И ЛЈЕПОТА И СЛАВНА
ПРОШЛОСТ, ВРИЈЕДНА САДАШЊОСТ, СЈАЈНА БУДУЋНОСТ!
САМО ЉУБАВ, САМО СЛОГА, САМО ЈЕДИНСТВО И ЗАЈЕДНИШТВО...
УСПЈЕЋЕМО, БИЋЕМО, МОРАМО!

ДАЈАНА ВУКОБРАД, 8/3
ЈУ ОШ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“
ПРИЈЕДОР

СРПСКА У СРЦУ

Петнаест ми је година, а њој дупло више, ипак стане у моје срце цијела и тијесно јој није. Неки ће рећи мала, али мени ни веће ни љепше нема. Поносан сам што се родих баш ту и што на њеној пркосној и чврстој земљи проводим своје дјечачке дане. Моја Република Српска у срцу, баш тамо гдје је мјесто драгим, посебним, вољеним...

Дођу тако тренуци када одшкринем врата свог срца пустим је ван, јер толику љепоту себично је чувати само за себе. Пожелим тада да и други виде љепоте ријека каквих свијет нема, да и други виде чари које ненаметљиво чуче у свакој равници Семберије, у сваком брду Романије. Нека и други чују пој птица јер нигдје славуји не пјевају тако лијепо, нигдје цвијеће тако не мирише. Пожелим да цијели свијет види љепоте које опјеваше Шантић и Дучић, да свима покажем да требају својом ногом прећи преко Ћуприје на Дрини, да слушајући Дрину како тече схвате зашто сви који читају Андрића никада неће стати на једном дјелу, већ ће након прочитаних редова о Дрини прелетјети до планинских врхова Мањаче да послушну шта им то Кочић збори кроз велику мећаву и маглу, како их учи о љубави Лује и Јаблана, како им прича о нашој најљепшој земљи, земљи правде и поштења. Моја Република Српска је једна велика тајна коју не могу разумјети они који је не носе у срцу, мјесто гдје је култура стварана а историја писана вијековима уназад. Баш зато желим да кажем свима да овдје није тешко вољети сваки камен, сваку травку чаробних поља гдје плодна црница вијековима чучи, а клањају јој се житна поља и виногради. Није увијек било лако, та иста поља су некада крвљу и знојем натапана. Ту су се некада сударале војске, мијењале власти, земља је била и ничија и свачија, пустошена па опет обнављана, али пркосна као и данас одупрла се свиму дала нам да је волимо, памтимо, о њој пишемо. Једино ме много боли то што су села пуста. Што ми млађи само још из приче знамо за чобане чија пјесма и звук фруле одзвања ливадама, што нисмо у прилици осјетити мирис покошеног сијена, и жуљеве на рукама од његовог скупљања. Хвала ти Републико на свему што ми дајеш, што својом јачином и опстанком учиш нас како не смијемо одустати нити поклекнути пред сваким каменом баченим на нас. Желим да трајеш тако јака и непоколебљива, да се твојом земљом ори пјесма и смијех, да једини плач буде из препуних породилишта, да највећа туга буде неузвраћена ђачка љубав. Једно обећање ћу ти дати, ако некада и будем отишао, вратићу се. Знаш, чекаћеш ме јер ти у мом срцу живиш, а када некоме дамо мјесто у срцу он то цијени и памти. Бићу ту да ти за неке нове рођендане пишем, а до тада остај ми иста, поносна и лијепа.

Дамјан Стојчиновић IX разред
ОШ Алекса Шантић Бања Лука

СРПСКА У СРЦУ

Помолимо се за све оне Србе
који су за отаџбину пали,
који су за Републику Српску
животе дали!

Помислимо на породице
које су изгубиле
своје синове и очеве
ради одбране домовине!

Волимо
сваки педаљ наше земље
која је посута
крвљу незнатних јунака,
наших предака!

Плачимо
заједно са мајкама
које су изгубиле све,
али ипак стоје на ногама
јер знају да ће бити боље!

Чувајмо снове очева,
не газимо преко њихових гробова!
Чувајмо своја огњишта
да се ватра у њима
никад не утиша!

Даница (Далибор) Алексић
15 година
ученик IX-1 разреда
ЈУОШ „Бранко Ћопић“
Бања Лука, Република Српска
e-mail адреса: aleksicdad@gmail.com

СРПСКА У СРЦУ

Од сунца сјајнија, од воде бистрија, од злата скупља, некада тужна као јесења киша, а сада радосно прољеће, босиљак и дуг пут међу њивама, мача оштрог кћи, змија шарка и домаћинска кућа, со и погача - Република нашег лица и нашег поноса - Република Српска.

Од југа стијена и чврсто камење, лаки вјетар преко Билећког језера и хлад под платанима. Од југа Дучићева, јадранска, обасјана топлотом и мирисима. Херцегова земља, њена је земља. Учили су нас да се у Херцеговини највећи отпор пружао, да се иза свакога камена рађао по један јунак са сабљом за појасом, да се тамо слушају гусле и памти оно херојско доба сердара и љутих чета и да се пије најбоље вино из винограда. Херцеговина је грозд у јесен, модар и пун. Над њом је Романија Старине Новака и Грује Новаковића, гора борова и јела, хладна и мрачна, велика мука Османског царства. Са Романије су пушке пуцале у груди многих бегова и ага, а у Сарајеву, одмах под Романијом, пуцао је и Гаврило, и тиме јасно рекао: „Ми смо за слободу!“ И та идеја слободе потекла је низ хировиту Дрину, испод оне ћуприје нашег паше Мехмеда, и прелила се у мирну Саву код Бијељине. Наша је земља црна као најцрњи угаљ и рађа све што по њој бациш. Семберија, плодна и родна, легла је под Мајевицу и Озрен са којих теку потоци воћних ракија. Семберија, вјечна низија и смиреност, најбоља сестра Посавине, натопљена је дугом Савом. У тој бескрајно мирној равници, по којој таласа жито и кукуруз, живио је и народни пјевач Филип Вишњић и опомињао нас на хероје давних доба. Република Српска је Крајина тамјаном окађена, од Мркоњића до мога Новог Града, моја кућа и праг, крај у коме се зора крај потока најљепше чека. Она је вук са Козаре и медвјед испод Ђопићевог Грмеча. Република брдовита и шумовита, таласаста ријека без краја. Име јој је Уна - једина. Република Требишњица, Ђехотина, Лим, Врбас, Укрина, Сана, Босна, Плива и Јања. Вода је живот, а ријеке су вене пуне водене крви.

Мој је крај око ријеке Јапре дуг и широк, и крај и рај. И моја је стаза куд идем у школу најљепша, чак и кад је росна и кваси ноге у хладњикава јутра. Стадо што се бијели под шумом и диже лагани прах, моје је стадо. Ваздух је мирисно сијено и скрипа гума колских у предвечерје прашњавих крајишких путева. Гумени опанак и чизма су наша обућа у којој су стари водили радове и ми их се сјећамо. Мој је крај српски, брдо и обала, међа и жбун, све пуно цвијећа и мириса. Очи гдје виде, корак гдје ступи, вјетар кад задува - све је моја земља. И гране дрвећа нашег плету се у коло као руке првачића. Свјесни смо свога идентитета и дуката који звецкају по прсима народне ношње. Хиљаде гробаља и хиљаде лица крију сви они наши анђели чувари који нас опомињу да их никад не пустимо у заборав. Не смијемо заборавити жртве, да и сами не постанемо жртве. Чета смо ђака нових генерација Срба, пишемо ћирилицом, и као такви морамо преузети терет знања прошлости. Нама је остављен Мали Зејтинлик на чување. У рату су гинули за нас, зато ми сада треба да живимо за њих. Ми смо синови ове земље и своје знање дугујемо нашој отаџбини.

Република Српска је наше небо. А небо нема граница. Наше небо се зове слобода. Имамо своје небо и своја јата птица, своје школе и људе. Наше небо, нашу отаџбину држе мостови и планински врхови. Хљеб је од српског жита. Жито је од српског сјемена. Сјеме је из српског амбара. Амбар је од српског дрвета. Дрво је из српске планине. Љубав је оно чему нас учи вјера, а истина оно што нам казује историја. У нашим срцима су два слова. Слово Р и слово С. Република Срца. Република Српска. Живјела слобода! Живјела наша срца са Српском у њима!

Данијел Миљатовић, 8. разред
ЈУ ОШ „Бранко Ђопић“, Доњи Агићи

СРПСКА У СРЦУ

Овај рад неће бити сличан ниједном другом јер је писан из срца. Ми данас живимо у модерном свијету гдје је свијест о љепоти наше земље веома мала. На сву срећу постојимо ми, млађи нараштаји, да на њу укажемо. Наша земља је прелијепа. Сваким даном све је љепша и љепша. Наши паркови одишу чистим зраком и покошеном травом. Сунце се рађа, а тек засађено цвијеће почиње полако да расте. Јутарњи мирис ружа је сваким даном све љепши и љепши.

Сви људи устају насмијани. Мада сви журе на своје послове, увијек имају времена за своје најближе. Мајке и баке, такође, устају рано спремајући своје синове и унуке у школу. У школи је увијек лијепо. Сви су весели и насмијани. Ђаци пјевају школске пјесмице. Чак су и птице будне у тим јутрањим часовима производећи једну прелијепу мелодију цвркутањем.

Зграде и куће поредане су све једна до друге у различитим бојама па имаш осјећај као да гледају у тебе и смијеше ти се. Школе су украшене најљепшим цртежима, а свака улица прича једну посебну причу. Ту земљу ћу памтити као нешто посебно. Питате се зашто? Зато јер је то земља у којој сам се родила и за коју су моји преци гинули. Та земља је једна једина и зове се РЕПУБЛИКА СРПСКА.

Данијела Босић, IX1
ЈУ Основна школа „Десанка Максимовић“ Станари
053/ 290 - 026

СРПСКА У СРЦУ

И ако кадгод на страну пођем
Опет ћу теби натраг да дођем
Ко миле ласте што некуд лете
Ал после опет натраг долете.

Стиховима пјесника Војислава Илића почећу свој рад. Ко год да је отишао из домовине из било ког разлога, када чује свој језик, пјесму, звук игре, срце му заигра. Култура, историја, језик и наслеђе чувају традицију.

Дом и отаџбина су тамо одакле потичемо, одакле су нам храбри дједови, који су својом храброшћу бранили огњишта, своју породицу, своју Републику Српску. Градећи Српску, своје животе су уткали у темеље наше Републике. Тим чином су показали будућим нараштајима како се требамо понашати ако би и нас некад у будућности отаџбина позвала. Требамо његовати, цијенити, чувати и поштовати ову земљу, као и те храбре борце због којих данас имамо нашу Српску. Данас нам Српска нуди прегршт природних љепота и богатстава у виду шума, руда, ријека и осталог. Ја поштујем сваку стопу своје земље и у част својој Републици написао сам сљедећу пјесму:
Српска у срцу

Пуна топлине за госте драге
Поносна земља, препуна снаге.

Туђе неће, не да своје
Република Српска то је.

Мала си, а тако јака
Таква не може бити земља свака.

Ратовала, а рат почела ниси
Бранила своје само ти си.

Страдали људи, дјеца и жене
Прича о томе растужи мене.

Република Српска, отаџбина драга
У срцима Срба оставила си трага.

Дарко Газдић, 9.р.
ОШ „Бошко Буха“
Штрпци

У ВИНОГРАДУ

Задржала сам у себи те оштре врхове и непрегледне криве линије
које сежу изван граница свијета.
Испуцале руке мог дједа,
требињску трешњу у цвату
и мирис домаћег хљеба моје мајке.
Плодну земљу што су газили
гранатама орали, рушили и крвљу гушили.
Топле очи мог доброг оца
и виноград окупан првим освитом.
Мукли шумор Дучићевих јабланова
и магму боја на платну сликара
импресионисте.
Мјесечев пљусак и звијезда поклек.
Заспали стих у херцеговачком камену.
Даљине док тихо грле сјенке
И румен образ чист од снова.
Узаврели жубор Кочићеве пјесме Слободи.
Харфу вјетрова с хриди Леотара
у кобалтној ноћи.
Шуму мирну, а звучну,
и сунце кад златне власи рашчешљава.
Срце што куца у етру зрелог херцеговачког смиља.
Свечане баште наших предака
што букте као сломљена срца из којих капа српска крв.
Пјесму исткану од немирних валова Требишњице.
Дугом спојена уснула кршевита брда.

Од свитања до ноћи
сједим на обронку старих шљива
и гледам виноград.
Вијугаве линије
паралелно поређане.
Голе гране и хладан челик жица око крила.
Подигла сам калем,
навукла рукавице
и сишла у виноград.
Сунце је још сијало
над хумама у облику грала.
Маестрал застаде - тишина.
И шуме, шуме бијела крила
ко листови Јеванђеља старог.
Из Јадранских сонета
као из путира златног
истиче гугутање мира.
Прва и потоња, ко пјесма,
Република у срцу је била.

Драгана Делић

СРПСКА У СРЦУ

Једно је Сунце,
Једна је тама,
Једна је љубав,
У свима нама!
Један је немир,
Којег се плашим...
Једна је Република Српска,
У срцима нашим!

Једно је небо,
Изнад наших глава,
Једна је истина,
Ал' она права!
Један је рељеф
И стрме стијене...
Република Српска
свуд око мене!

Једна је звијезда
Што сја до сутра...
Будимо људи,
За боље сутра.
Један је Бог
Којем се молим...
Републико Српска,
Безгранично те волим!

ДРАГАНА РОКВИЋ, IX1
ЈУ Основна школа „Петар Кочић“, Приједор
Наставник: Нада Вуковић

СРПСКА У СРЦУ

Свако има своје благо,
нешто што је срцу драго.
Некоме је то родбина,
а некоме отаџбина.

Мјесто гдје се родисмо
и за живот борисмо.
Тамо гдје смо свој на свом,
то је нама прави дом.

Наша је домовина
Република Српска.
Докле год нам поглед сеже,
она се протеже.

Чувајмо је зато,
не гурајмо је у блато,
јер ће нам без слоге
проклизати ноге.

Дан Републике је посебан дан.
Код нас је то девети јануар,
али само један дан,
није довољан.

Требали бисмо сваки дан
ми славити као тај
и захвални бити
јер имамо гдје мирно живјети.

Дуња Душанић, VIII1
ЈУ ОШ „19. април“, Дервента
Република Српска
Наставница: Далиборка Малешевић
Контакт телефон: 065/ 759- 905

СРПСКА У СРЦУ

Вила:

Ој, горо, пркосна и шумна, зеленим велом покривена,
под мирним небом боје раних вишања што си сакривена,
зови своју дјецу, јуначки пир нек срца млада разгали,
нек их из твога наручја пробуде снијегови бијели,
и златно класје нека им умије лица хлађаном росом,
да се одморе душе што ножеве газеше ногом босом.
Хеј, Семберијо, срцем што љубиш тиркизну, блиставу Саву,
покажи неусахле ране и крвљу покапану траву.
Кажу, куда ти одведоше одојчад са мајчинских груди,
што гробови свијетли дрхте у наручју мрака и студи?
Мајко, прислужи свијећу давно уснулом сину јединцу,
топлим уснама цјеливај образ мрамора бијелом лицу.

Војник:

Вило, сестро мила, ријечју сјетном што пробуди брата свог?
У утроби земље кости моје су, ал' ту нема срца мог,
већ је у гнијезду рајском што нам га пјесмама брижно свисте
и топлим загрљају божје руке милосрдне и чисте.
Још нас спаја гробница плава и језик немањићке лозе,
што завјештањем оставише нам, дјеци свете срболозе.
Бехар већма цва, а душа ми пјева у заносу слободе,
јер за дивотну отаџбину српску мријех, мој мили роде!
Смрт нас узме, ал' нас не одвоји од праједова кољена,
кад нам у надиру тишине шапуташе земља вољена.
Дивљим срцем и венама тече топла, косовска крв стара,
још је силни Србин од рода Хребелановића Лазара!

Писац:

На врлетима брах цвијеће мира и пјевих о Врбасу
и дјевојци чедној што над њим распусти своју плаву косу.
Очи ми играху над стиховима Дучића и Шантића,
док сунца искона обасјаваху Његоша и Андрића.
У животворном огњу проникосе проза и поезија,
те нам српска клица кроз папир, мастило и перо проклија.
Грачаница и Тврдош, обасјани у свјетлости молитве,
благословом обасипаху око Христа окупљене све.
У оку медном, природа успаванком пробуди милину,
кад душа видје ахатним руменилом окупану Дрину.
Бедем отаџбини градим љепотама и српским језиком,
јер Србин своју Републику чува чашћу и традицијом!

Ђак:

Над нашим небом више нема тамних силуета крвника,
отјера их срећне дјеце и храбрих људи заносна слика.
Умјесто да на прстима бројим кликере или облаке,
бројаћу хероје историје наше Републике јаке!
Огањ јуначки, што ме напомиње да о прецима мислим,
говори ми: „Љуби и чувај Републику Српску срцем свим!”
Казујем свијету о витезима, и о крвавој бајци,
и о јуначким четама, и на гробу уплакану мајци.
Завјета свог не дам, руке не пружам никада забраву,
јер срцем чувам Републику, једину нашу љубав праву.
Буди нам срећна и вољена, милосна отаџбино света,
ускликнув, поносито кажем: „Наздравље ти тридесет љета!”

Ђорђе Ковачевић IVг-1
ЈУ СШЦ „Василије Острошки“, Соколац
Адреса: Надићи бб.; 71350 Соколац, РС, БиХ
Број телефона: 066/723-382
057/447-276
Имејл адреса: kov.djole135@gmail.com

СРПСКА У СРЦУ

Земљо поносна, погледај. Ти си наш понос и слава, веза и стуб времена. Љубав према теби је вјечна, ослобођена свега лошег, како вријеме пролази све је већа. У молитви свакој ти си. Ко је ту да се воли више, а ко да недостаје када одемо. То је та почетна љубав према отаџбини, према људима који у њој живе, према породици, вјери и цркви. Сваки корак, удах, све што је лијепо, све што памтимо, ти си.

Моја отаџбина – Република Српска – ту сам први пут видјела Сунце, упознала Бога, ту су ми мој отац, мајка и браћа, ту причам свој матерњи језик, ту сам срећна и заштићена. Ту су најљепша села и градови, ријеке, шуме, цвјетне ливаде, ту птице пјевају своје слатке пјесме наде – нико се не воли као отаџбина. У њој је уткана слава наших предака, витешки дух, племенит и храбар. Ту памтимо горке поразе и велике побједе. Ту срце нам куца као једно.

И сада памтимо тиха зелена поља земље наше која су вијековима газиле непријатељске војске, наше војнике слободе, због којих живимо у миру – коначно своји на своме. Вратиће се твоји синови, искрени и млади, остаће овдје заувјек. Ти знаш да без њих не вриједиш нападали су те неодбрањиво, али ниси се предала. Остала си иста, уздигнуте главе, моја љепотица...

Волим херојски дух свог народа – наду која увијек цвјета у њиховим срцима, са лијепом ријечи и пјесмом за свакога. Моје срце је у мојој отаџбини – гдје ће они који су јој вјерни увијек бити, у овом најљепшем дијелу планете – гдје су наши вољени и драги, гдје љубав никад не умире. Моје срце је у њеним долинама и брдима, са зракама Сунца од радости, ту сам поносна и инатна, ту је моја прошлост и моја будућност.

Памтим сва лица твоја, када јабуке постају зреле, цвјетање цвијећа и плодова твога дрвећа, када си срећна и када си тужна, када те нападају и када те сви волимо. Сјећам се паркова твојих, гдје се играмо као дјеца, химне и цркве наше, градова најљепших на свијету. Људи су као ласте, лепршају и из гнијезда лете, лете преко свијета, али се увијек враћају – теби јединој родној земљи – твоје гнијездо ће их дочекати. Не брени, вратиће се твоји синови, остаће овдје заувјек.

Драга земљо – отаџбино моја велика – нека свијету буде јасно волимо те више од неба, дубље од мора, снажније од свега. И лијепа и богата, сва твоја мјеста у срцу носим, ријеке блиставо плаве, најљепше небо мога града. Сваки твој град, свака кућа, сваки дом, све је у теби вољено. Родна земљо, заувјек вољена, гдје на свијету ово могу наћи, од њива до високих планина, све цвјета као прољетна башта.

Сваким даном си све љепша. Наше дјетињство је златно јер живимо под срећном звијездом, живимо у најљепшој Српској. Питате ме зашто је волим, шта је то у њој толико сјајно? Одговор веома је лак – отаџбина се воли срцем мајке, због шетње кроз паркове старе, због поља са најљепшим класом, због вечери као из бајке. Она је све што чувам у срцу, под плавим небом обојено црвеном, плавом и бијелом.

У њој је све што волим – и породица и љубав и друг. Крај ријеке стидљива бреза, моје свјетлије може бити од три ријечи – ВОЛИМ РЕПУБЛИКУ СРПСКУ. Када би ме опет питали због чега ти је твоја земља драга – ја бих јасно одговорила – она ми је као мајка сама. Поносна на тебе што постојиш, поносна на тебе јер смо једно, јер си моја земља и мајка. Поносна на цвијеће и поља, пашњаке и ливаде њене, заувјек си млада у срцу, као орао непобједива и вјечна. Поносна на твоју љепоту, не плашиш се и најопасније звијери, пркос у темељима је твојим, волим те и поносим се тобом. У теби су шуме драге срцу, најљепши гласови птица, ту ми је родна кућа, ово је наша српска земља, овдје су најљепше зоре, ту су нам најљепше цркве, зелена прострaнства и воде, ја немам отаџбине осим тебе.

Што дуже тебе гледам видим села и градове, непрегледне просторе – ријеке, језера, планине. Видим даљину без ивица, паркове гдје звони прољеће – тек тада разумијем зашто те волим, тек тада схватам да си ми у срцу. Гдје почиње ова моја отаџбина? Са сликом у мом буквару, са добрим и вјерним друговима, пјесмом коју ми је мајка пјевала. Почиње од дана кад сам рођена, првом пјесмом коју сам пјевала и светосављем којим сам васпитана. Волим те, Републико Српска, јер ти си моја судбина, мој пут и моја отаџбина.

Кесић Елена, VIII-2
ЈУ ОСНОВНА ШКОЛА “ПЕТАР КОЧИЋ”
МРКОЊИЋ ГРАД

ДОБРА ЗЕМЉО МОЈА,

РАЗМИШЉАМ ТАКО О СВОЈОЈ ЂЕДОВИНИ. ДОМОВИНИ. ОТАЏБИНИ.

ПРИСЈЕЋАМ СЕ ЊЕНЕ СЛАВНЕ И НАПАЋЕНЕ ПРОШЛОСТИ. ЖИВИМ, РАСТЕМ, ШКОЛУЈЕМ СЕ, РАЗВИЈАМ СЕ СА ЊОМ У САДАШЊОСТИ, ЗАМИШЉАМ НАШУ БУДУЋНОСТ...

СИЈАЈУ СУЗЕ РАТНИКА КОЗАРЕ СЈАЈНИЈЕ ОД СУНЦА... РАСПЛАЧЕ КОЗАРА И ДАНАС... АЛИ ЖИВИ, НЕПОРАЖЕНА, ВЈЕЧНА...

ЧУВА МОЈА СРПСКА СВАКУ СУЗУ, СВАКИ НАПУШТЕНИ ДОМ И ОГЊИШТЕ, ЧУВА У НАЈСКРИВЕНИЈИМ КУТЦИМА СРЦА И ДУША ШИРОМ ПЛАНЕТЕ...

НЕ ОДРИЧЕ СЕ МОЈА СРПСКА НИ ДОБРА КОЛИКО НИ ЗЛА НЕПРАВЕДНО ЈОЈ ПОЧИЊЕНОГ, НЕ ДА МОЈА СРПСКА УСПОМЕНЕ, ПРИЧА ИХ У ПРВОМ ЛИЦУ СВАКО ОД НАС...

ПРИЧАЈУ ПРИЧЕ СЛАВНЕ И КРВАВЕ ПРОШЛОСТИ, БОРЕ СЕ ЗА РАСТ И РАЗВОЈ САДАШЊОСТИ, НАЈАВЉУЈУ ПОСТОЈАЊЕ И СЈАЈНУ БУДУЋНОСТ ГРАДОВИ, РИЈЕКЕ, ПЛАНИНЕ, ЈЕЗЕРА, ЊЕНИ ЉУДИ, СИЛНИ НЕУСТРАШИВИ, ЛИЈЕПИ И ПАМЕТНИ, СЛОЖНИ И ЈЕДИНСТВЕНИ...

ОНА ЈЕ МОЈА, ТВОЈА, ОНА ЈЕ НАША, И ЛИЈЕПА И РУЖНА И ДОБРА И ЛОША И БОГАТА И СИРОМАШНА И СЛАБА И ЈАКА.

НАША СРПСКА. НАШЕ УТОЧИШТЕ. НАШ ДОМ. НАША КУЋА. ЗАУВИЈЕК.

ЕМИЛИЈА ЈАЗИЋ, 8/3
ЈУ ОШ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“
ПРИЈЕДОР

СРПСКА У СРЦУ

Сви имамо срце и свим тим својим срцем можемо некога или нешто завољети. Тада дарујемо срце ономе кога заволимо. Срце остаје заувјек код тог неког и не питамо шта ће се даље догодити са срцем, јер даровано је даровано и ми више на располагамо тиме. Тако сам ја своје срце даровао својој Републици.

Даровао сам га јер је то нормално. Ту сам се родио, ту живим, ту су кренули моји први тренуци живота, ту је мој први плач, па први смијех и све друго. Прве радости, прве туге, прво разочарање, прво сазнање о свијету. Ту сам стекао прве пријатеље, прве симпатије, па и прве љубави.

У мојој Српској научио сам прва слова, прва сазнања из математике, први пута сам заиграо фудбал и још пуно тога првог доживио сам овдје. Уосталом, ту ми је и моја породица, моји вољени и како да је не волим.

Куд год кренем на пут кроз моју Републику видим колико је дивна, колико има љепоте, како је изграђена и како се и даље гради. Сусрећем и пуно људи и сви су љубазни, добронамјерни, једноставно дивни.

Кад напустим своју Српску на пар дана осјећам носталгију, тјескобу и тугу. Зато ни не помишљам да је напустим за стално, јер моје срце би остало у њој. Можда би ми временом нарасло ново срце, али не би то било исто, јер то ново срце не би могло попунити празнину остављеног срца. Прва љубав и прво даровано срце је посебно, јединствено и не може га ништа замијенити. Највећи и најсвјетлији чин кад неком поклониш срце, а ја сам своје поклатио Републици Српској.

Emir Budimlić I-1
ЈУ Гимназија „Петар Коџић” Нови Град, 79220

СРПСКА У СРЦУ

Настала у тешком и окрутном боју,
кад је народ бранио родну груду своју,
многи су јунаци за њу живот дали
да би својој дјеци земљу сачували.

Четири године борба је трајала,
генерација хероја је ист рајала
резултат те битке је побједа велика
створена је наша Српска Република!

Прошло је, ево, тридесет љета,
како нам Република Српска цвјета,
зором нас буде слободна јутра,
безбрижно чекамо свако ново сутра.

Република Српска има и велики дан
кад она слави свој рођендан,
тако ће бити и овога пута,
безбројним честиткама обасута.

Републико Српска, вјечно буди сретна,
слободна, богата и многољетна,
нек сви људи у теби сретно живе,
љепо тама твојим нека се диве !!!

Александра Мракић, 4.разред,
за занимање пословно правни техничар,
Средња стручна и техничка школа у Градишци,
(00387 65 770 997)

СРПСКА У СРЦУ

Моја је једна, јединствена и вјечна Република Српска.

То је мјесто гдје моја лака душа припада, мјесто гдје у прољеће поток жубори на онај само његов посебан начин, гдје птице у рану зору пјевају ону стару познату пјесму и ливаде се преплављују мирисом разног пољског цвијећа. Тек понеки несташни кикот дјеце нарушава тишину шуме. Када се крајем љета бескрајне зелене горе у мом завичају припремају да навуку стари жути огртач, тек понеки звук се чује, доносећи мир и спокој. Ово су мали догађаји у природи, али остављају тако јасне слике и величанствена сјећања и човјек опет постаје дијете. Ту топлину у срцу, као мајчин загрљај пун љубави, зовемо домом.

Свијет је велик, има толико тога да се научи и сазна, али увијек ћу знати једно - Република Српска је мој једини и истински дом

Ученик: Христина Ђукић IX1
Наставник: Жељко Сладојевић
ОШ „Десанка Максимовић“ Трн – Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Моја... Него шта него моја! Мој коријен, моја прошлост, садашњост и будућност. Моја и машта и стварност, моја отаџбина, моја нада, моја – наша мајка.

Твоје тло је земља мојих предака, који те чашћу бранише и градише, који своје кратке животе уградише у тебе и дадоше нама пријеко потребну слободу. Твоје тло ће, надам се, бити и земља мојих потомака које ћу да научим да и та земља и слобода имају своју цијену, превелику, недостижну. Животи дати за тебе не могу се вратити. Никада! И нека жртва тих мученика за нашу слободу не буде узалудна, већ препозната у сваком становнику, поздрављена и цијењена као највећа благодат наших погинулих очева коју су нам у аманет оставили.

Млада си, а величанствена! Тек рођена, а тако снажна и стамена. Поносна и достојанствена, иако много пута каменована, баш као твој заштитник – Свети Стефан. Иако си на крвљу мученика створена, иако имаш непријатеља који би те у тој крви угушили и сад, ти стојиш и постојиш. Мирно гледаш своју дјецу која расту, са њима растеш и ти као права поносна мајка свих нас. И баш како мајка и треба да чини, штитиш нас, храниш, његујеш и учиш. Учиш нас правим вриједностима. Па, ко има уши да чује, а разум да повјерује, знаће шта ти нас то учиш, шта нам брижно поручујеш: здравље, знање, љубав и понос.

Будимо здрави, његујмо и душу и тијело, учимо и цијенимо знање као праву вриједност, сијмо сјеме љубави као примјерни хришћани – волимо. Даље је све јасно: напредујмо, стварајмо, поштујмо, не заборавимо. Не дајмо се лошем, ни мислима, ни људима. Не дајмо да нас униште, нити да нас, још горе, наговоре на самоуништење. Не дајмо да нестанемо ни ми, а ни успомена на страдалнике који, угледајући се на Светог Стефана, заштитише нејаки народ у вихору рата, који је све пред собом рушио.

Ми тебе волимо не зато што нам је неко рекао да треба тако, већ зато што осјећамо, на љубав се нико не наговара. А кад неког волиш све најљепше му и желиш. Дао ти Бог, Републико Српска, мајко моја, наша... Дао ти Бог још више кћери и синова, лијепих догађаја и срећних дана и добрих људи који ће те чувати и вољети, а ту љубав својој дјечи у наслијеђе остављати. Дао ти Бог да се нове успомене пишу мудрошћу, знањем и љубављу а не патњом, ратовима и мржњом. Дао нам Бог свима смираја и задовољства у твом топлом загрљају мајко, наша, моја... моја Републико Српска!

Јана Антељ, 1г2

Телефон: 066 893 261

Имејл: jana.antelj@gmail.com

ЈУ СШЦ „Перо Слијепчевић“, Солунских добровољаца 24, Гацко

ЗЕМЉА

Знаш где год да одеш
Да те она чува.
Миљама далеко од ње,
А она поред тебе
Чекате, да се вратиш
На родно имање.

Хтео, не хтео
Од ње побећи се не може.
Јер твоји претци су се у њу
Својом крвљу усадили
За век векова.

За њу се не брине
Јер је чува
давно склопљен савез
Између три братска
народа.

Чуваш је у срцу заувек
Јер је то твоја обавеза
Увек била и биће.

Јелена Ђурић IX-2,
Рогатица

МОЈА РЕПУБЛИКА СРПСКА

Земља у којој смо се родили мој брат и ја је Република Српска. Сама земља је добра и квалитетна. Све што се посади у њу, богато роди. За њу се мој деда борио. Због његових прича сам заволио Грмеч. Бог нас је наградио, поштени смо, вриједни и волимо да се шалимо.

Ми нисмо најбогатији, пуно радимо, мало зарађујемо, живимо од данас до сутра, али зато славе славимо и обичаје поштујемо.

Имам тетка Шпанца. Он када дође код нас, њему се кући не иде. Ужива у нашем снијегу, нашој Мраковици, и када бих све чиме се одушевљава наводио, састав би био предугачак. Наши градови су пуни споменика. Ово је земља Бранка Ћопића, Иве Андрића и нашег фолклора. Природа је пребогата, ваздух јединствен. Кренеш ли узводно или низводно видјећеш равнице богате пшеницом, јечмом, кукурузом. Ријеке су све лијепе, али је мени Сана посебна. У њој сам научио да пливам, као и моја мама. Наше фотографије са те плаже која су као најљепша разгледница. Љубав према земљи се преноси са кољена на кољено, у то сам сигуран! Након свог осмогодишњег школовања и захваљујући часовима српског језика сам открио да сам патриота. Надахнут чињеницом ко сам и шта сам, научио сам и да су и српски писци уз остале Крајишнике за родољубље главу губили.

Наставићу традицију рођеног Бањалучанина исто као мој тата и деда и остали Вучићи са мојих Чокора. Уз ракију шљиву и наше здравице све су муке овдје лакше. Ето, зато гдје год одемо нашој се Српској увијек вратимо! Уздравље!

Лука Вучић, VIII²
ОШ "Змај Јова Јовановић"
Бања Лука

СРПСКА У СРЦУ

Земља је ова света.
Вином крви освештана;
Сузама љубави миропомазана.

Тло је равница плодна.
Тло је планина олимпијска.
Тло је њено висина небеских.

Небо је њено звијездама оковано.
Једном су очи у њега погледале
И огледале се
У вјечности таласима.

Њена су мора слатка.
Зову се
Врбас,
Уна,
Сана,
Босна,
Дрина.
Она не дијеле, већ спајају копна.

Њене су хаљине у три боје шивене.
Љепотици припада одијело части
И блистава дијадема.
Црвена је окрвављена јатаганом,
Под који се бацила сама...
Да би заштитила дјецу
Оних, који су лица њена
Оцртали на зидовима цркава.

Зидови новог дома њених чеда
Окречени су у плаво
И њено срце и ум
Стопљени су с њима.

Бијела је њена вјенчаница
У којој се удала за истине гласника...
Једног сунчаног дана.

Њен живот
Зачет је прије тридесет година.

И живјеће још тридесет пута тридесет
Помножено са тридесет!

И све тако до бесконачно
И поново помножите са тридесет!

Живјеће Република Српска,
Док вјечности казалька куца!

Живјећеш мајчице наша,
Док дјеца твоја живе!

Јер дом твој у душама је нашим.
Јер срце твоје куца у срцима нашим!

Јелена Илић

СРПСКА У СРЦУ

Република Српска за свакога има различито значење. За неке је она давно заборављено сећање, за неке је познат појам о коме никада нису претерано размишљали. Неки за њу никада нису ни чули и за њих ће заувек остати непозната, али за мене и надам се за још многе друге Република Српска представља место љубави, лепоте и незаборавног живота.

Република Српска је један од два ентитета Босне и Херцеговине. Одувек је била сматрана малом и безначајном територијом која не може много да пружи једном народу. Ипак многе велике силе су желеле да завладају њоме како би искористили њена богатства, али у томе нису успели. Отишли су не остављајући много иза себе. И ми све више одлазимо и иза нас не остаје ништа, нити носимо Српску са собом. Људи масовно одлазе у иностранство због посла, новца, бољег живота. Знајте да све што има иностранство има и Српска. Једини проблем смо ми што се не боримо да све лепоте нашега краја сачувамо. Да ли они заиста имају нешто што ми немамо?

Многи од нас сањали су да посете велике градове као што су Париз, Лондон, Њујорк, да виде Ајфелов торањ, Биг Бен и Кип слободе, али зар и ми то немамо. Колико је нас видело тврђаву Кастел, Ђуприју на Дрини, Андрићград? Када се окренемо око себе не видимо пуно зеленила и пожелимо да одемо у неки велики градски парк, али зар Перућица, Козара и Сутјеска нису највеће зелене површине које можемо посетити. Такође, ту настају многе породичне успомене које се увек памте. Људи обожавају лети да иду на море да се опусте и забаве на врелом сунцу у хладној води. Зашто не бисмо уживали у лепотама Саве, Сане и Врбаса? Тако се можемо купати сваки дан колико год хоћемо. Да ли у Грчкој можеш возити дајак?

Сви желе да упознају Џ. К. Ровлинг, ауторку серијала Хари Потер, али да ли је ико икада желео да упозна Иву Андрића или Петра Кочића. Истина је да је Република Српска мало старомодна, али због тога и јесте посебна. Наша села највише показују некадашњи живот и тако чувају традицију и културу. Змијањски вез је једно од основних обележја ових крајева, а многи Срби нису ни чули за њега. Па како онда да други народи чују за то? Зато требамо чувати Српску и не допустити да пропадне и падне у заборав због нашег немара. Република Српска, иако мала, за мене пуно значи. Испред мене је далека будућност и не знам где ће ме животни пут одвести, али где год то било Српску ћу увек памтити и заувек ће остати у мом срцу.

Јована Бера VIII2
ОШ „Георги Стојков Раковски“ - Драгише Васића 29 Бањалука Република Српска

СРПСКА У СРЦУ

У срцу носим
земљу једну,
злата вриједну.
У срцу носим
Републику Српску моју,
њоме се поносим,
њој посвећујем
ову пјесму своју.
Тамо живе вриједни људи,
сви весели, добре ћуди.
Тамо живе домаћини прави,
свака кућа крсну славу слави.
Застава се тамо вије,
црвене, плаве и бијеле боје,
а химна „Моја република“ тамо се чује,
све до облака одјекује.
То је земља са широким пољима,
са најбистријим ријекама,
са најљепшим планинама
и зеленим горама.
То је земља којој сви се диве,
а градови њени једну пјесму живе.
То је земља коју волим
и за њу се Богу молим.
То је земља у којој сам рођена,
сјајна звијезда којом сам вођена.
Велико је срце њено,
даје љубав и поштење,
гаји братство, повјерење,
тамо је све савршено.
У срцу носим
Републику Српску моју,
њоме се поносим,
њој посвећујем
ову пјесму своју.

Јована Стијак

СРПСКА У СРЦУ

Док стојиш на плавом хоризонту, када гледаш мјесто гдје се хоризонт спаја са Јонским морем и онога тренутка када осјетиш мир, помоли се. Када будеш мало дуже стајао ту сјетићеш се свих оних чије кости на дну са алгама леже, сјетићеш се оних чије душе чувају морске лађе и не дају да се плава гробница са туђинцима мијеша. Не дају храбри Срби да било кога иста судбина задеси, да неки други ни споменика немају, већ само тешке кости да на дно падају. Док будеш стајао на плавом хоризонту, гдје можда странци осјећају мир, осјетићеш хладан вјетар. Хладан вјетар, а љето је. Осјетићеш немир, српска је то земља у Срцу. Српска је тамо гдје год и један српски ратник почива, наша земља је куда год се српска крв проливала и српска земља ће бити док год и један Србин земљом хода. Могу нам помјерати границе, али историју нам узети не могу. Највећи споменик борбе, јединства је Српска Република. Док ходамо од Требиња до Приједора, ходаш по споменицима без плоче, ходаш по стазама осликаним крвљу, али док корачаш не бој се. То је оно због чега наше границе имају душу. Српска остаје у срцу и онда када се границе напусте и онда када у неким другим земљама причамо други језик. Српска остаје у срцу и онда када одлазимо, јер она је као мајка која нас увијек раширених руку чека да се вратимо. Мајке имају највеће срце, а наша Српска је и мајка и колијевка. Колијевка гдје сви ми начинимо прве кораке, гдје сви ми изговоримо прве ријечи које никада не заборавимо. Ту правимо прве успомене и ту први пут осјетимо љубав. Док ходаш овом земљом, коју су многи отписали, осјетићеш љубав, осјетићеш душу у обичним ријекама и обичном камењу. И не, немој никада да те завара, српска земља није само унутар граница Србије и Републике Српске, не ограничавају њу границе. Српска земља је свугдје гдје се српска крв пролила, гдје је и један српски војник живот изгубио, гдје се и једна српска битка водила. Српска је тамо гдје је људи у срцу носе. И док гледаш плави хоризонт гдје се плава гробница спаја са њим, гледаш заправо кости које се спајају са душом. Када осјетиш хладан вјетар, није то страх, то само осјећаш Српску у своме срцу. Ту гдје си осјетио немир, гдје си осјетио љубав, гдје си осјетио захвалност, баш ту си проширио српску земљу и оставио једно ново парче српске земље. Јер Српска је у срцу, Српска је све оно што прича причу да сузе лијеш, а ипак да волиш, Српска је све оно што има душу.

Јована Тодић Е-2
СШЦ БРАТУНАЦ

СРПСКА У СРЦУ

Упиташе ме незнанци: „Зашто живиш ту?”
Раширила сам руке као птица крила и показала им гнијездо слободе. Српска јесте мала и навикла је да јој суде, али понос њен и снага већи су од Америке и Европе. Нећу да идем одавде! Када бих и отишла, њу бих у срцу и на крај свијета носила.

Пуцало се, гинуло се, само да би се она родила. Ми смо данас чеда њена, а она ће заувјек бити наша мајка. Српска је њено име и светиња. Вољела бих да сам пјесник, да опјевам зелена поља, бистре ријеке, језера и рајска брда којим се изатка краљевско рухо Српске наше. Ова земља којом ходим, крвљу је натопљена, али Свето небо је љуби и штити од душмана. Мој отац се борио за живот домовине, она је огњиште моје и светиња. Ћирилица се овдје душом пише, овдје је рођен Петар Кочић и многи великани. Потомци смо њихови, српски зборимо и у миру се за слободу Српске боримо. Република Српска није политика, она је љубав Срба, а пријатељ свима. Нећу да се правдам због чега је волим. Патријарх Павле нам је говорио:

„Будимо људи”... Тако једноставно, а толико тешко да би научио своје да волиш, а туђе да поштујеш. Кад то схватиш, биће ти јасно зашто моје срце за живот Српске куца.

Одложићу оловку и прекрстићу се рекавши:
„Опрости им, Господе, не знају шта чине.” Многи људи су живот дали, да бисмо ми данас славили мир, нису страховали па нећу ни ја. Не желим да живим у страху зато што је волим! Она је прича, коју свако прича на свој начин. У мојој причи помињем живот без страха. Без страха угледајући се на моје претке, без страха, као примјер нашим будућим генерацијама.

Јована Бојић

Ученица ЈУ Технолошке школе Бањалука, одјељење 16, занимање фризер

СРПСКА У СРЦУ

„Остајте овдје! Сунце туђег неба
Неће вас гријат кô што ово грије;
Грки су тамо залогаји хљеба
Гдје свога нема и гдје брата није.“

Када неко спомене нашу домовину, увијек се сјетим ових ријечи нашег познатог пјесника Алексе Шантића и његове родољубиве поезије. Његова поезија осликава сигурност и топлоту нашег дома, али ја бих на његове ријечи додала још нешто о мојој домовини.

Није неуобичајено да људи воле своју земљу. Таква врста љубави увијек ће имати утицај на сваког човјека. Људи жртвују своју слободу и животе за своју земљу. Такви људи су прослављени у свом народу. Пјесме су писане у њихово име, споменици дизани у њихову част. Захваљујући њима ми данас имамо своју домовину, нашу Републику Српску и сву њену запањујућу љепоту. Природна богатства Републике Српске просто одузимају дах, то јест, када се сјетимо да их потражимо. Понекад у животу просто је потребно подићи поглед и погледати наше окружење - љепоту коју нам наша природа нуди, призоре који могу инспирисати сваког писца, сликара и музичара. Зелене се пољане, шуме и баште које обрађују вриједни и поштени људи. Волим ову земљу обасјану сунцем, земљу широких равница које се пружају испод неравних планинских ланаца. Волим њене оштре планинске врхове украшене богатим шумама, обасјане мјесецом. Волим је као што дијете воли своју мајку, јер она, Република Српска, и јесте мајка своме народу. Она своју дјецу храни, штити и пружа им уточиште. Она је извор наше традиције и наслеђа. Дом за све наше становнике. Гдје год ми отишли, она ће увијек бити уз нас, она је дио нас. Пуна живота, среће и љубави, наша Република је наш благослов, наш поклон. Без обзира на то како се односимо према њој, она ће увијек бити ту за нас. Али и ми, као њена дјеца, морамо да се потрудимо да је очувамо и учинимо је поносном, као што она чини нас. Наша Република је мјесто гдје смо рођени. Мјесто гдје је наше срце закуцало по први пут, на ком смо удахнули по први пут. Република Српска је мјесто у којем смо одрастали, мјесто гдје ја одрастам. Ми имамо само једну домовину, само једну Републику Српску. И ми морамо, баш као и јунаци из почетка приче, да дамо све од себе да је заштитимо, ојачамо и оставимо нашим будућим генерацијама.

Ученик: Катарина Гаврић VIIIЗ
Наставник: Жељко Сладојевић
ОШ „Десанка Максимовић“ Трн – Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Сваки кутак Српске има посебну причу, посебне обичаје и пружа добродошлицу свакоме ко у њу сврати. Српска је мала земља, али је посебна и јединствена. То је земља у којој сам се родила. Сваки град у Српској има своју историју, нуди посебне садржаје. Бања Лука је у Срцу Српске и најљепши град на свијету. Ријеке и језера, планине и плаво небо, припадају српском народу и српској дјечи. Много сам поносна на Српску и у срцу је носим. То је моја земља. Код нас се људи друже и поштују, шале и веселе и сви су позитивни. Српска има богату традицију, споменике и природне љепоте. Моја земља је моја сигурност, права је част живјети у земљи мојих предака који су створили сваки педаљ наше Републике Српске.

Људи у Српској имају срце и душу и сви су дружељубиви и гостопримљиви. Ако вас пут нанесе да дођете у моју земљу, немојте кратко. Посјетите Бања Луку, обиђите Тврђаву Кастел и обавезно пробајте бањалучки ћевап. То је моја земља Српска којој се поносим и којој припадам.

КАТАРИНА ТОПИЋ
VIII-1
ОШ „ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ ЗМАЈ“
БАЊА ЛУКА

РАСТЕМО У СЛОБОДИ

Свако дијете, сваки човјек
има право на слободу.
Свака птица, свака риба
на ваздух и на воду.

Уз слободу дијете учи
шта је љубав, шта је срећа.
Родитељи, брат и сестра,
слобода је тад још већа.

Трчи, пјевај, учи, скачи,
играј, воли, тад си јачи.
Слобода је бит живота,
слобода је сва љепота.

Кристина Рисовић

СРПСКА У СРЦУ

У почетку бјеше само тама, потом се роди свјетлост и с њом једна звијезда водиља. Али како су године пролазиле, рађале су се нове звијезде и јењавала је посебан сјај и за моје очи то је једина звијезда на своду небеском. Чујем како су ми кораци све тиши, а у даљини видим слику своје среће. Та слика полако се мути у мојим очима, смјењују се сјећања, као да ме зову себи у наручје. Обећала ми је да ће ме сваки пут којим креном одвести кући. Очи моје увијек ка небу се окрећу. Немирна душа моја жуди за њеном топлином. Указује ми се слика њена. Како је само сјајна и лијепа. Њене мирисне косе просипају се по небеском своду. Прошлост шара блиједо лице, а сјај који посједује не умире, никада. Чујем жубор ријека, мирис свјежине голица ми ноздрве, а повјетарац ме милује по образима и тихо ми шапуће, тако тихо да чујем само неповезане гласове. Загледам се у свој одраз у води и примјећујем да се вода смирила и на њој се појавила слика мога дома. Мјешају се осјећања, једна суза склизну низ мој образ, узбурка воду. Узнемири се срце моје. Ова слика накит је душе моје и сваки пут се сјетим колико још снова морам да остварим и колико неистражених мјеста морам да упознам. Чека ме да се вратим. Сија бисер бијели у очима мојим и обасјава ми стазу живота. Корачам право и видим само њен сјај, чујем само њен глас. Сваки уздах подсећа ме на сигурност мога дома. Што сам даље све више ми се грло стеже, борим се за ваздух јер она је источник живота мог. Без ње сам само оклоп, тијело без душе што лута стазама пустим. Она ми руке блиједије пружа и умотава ме у вјечни сјај. Исписујем стихове свог живота, те их пуштам да путују далеко улицама до последње станице. На том мјесту спајају се два ујарена срца, срећа и туга, суза и осмијех. Ту на том мјесту се рађа моје срце, љубав и радост према отаџбини мојој.

Лана Тодоровић 13
ГИМНАЗИЈА, БАЊА ЛУКА

СРПСКА У СРЦУ

Република Српска је моја домовина. Мала је, али је препуна љепота. Њени градови и села привлаче неком посебном љепотом.

Планине, брда, равнице, ријеке и језера све то краси нашу Републику. Лим и Дрина, али и остале ријеке као да повезују сва та мјеста кроз која протичу.

Људи у Српској су вриједни, добри и поносни. Радо помажу једни другима. Љубазност и гостопримство су честе врлине наших људи. Наша земља је иза себе оставила тешке периоде ратовања и немирних година, али је увијек била поносна и пркосна.

Волим своју Српску и срећна сам што сам баш ту рођена и што овдје живим.

Лара Стикић, 9. р.
ОШ „Бошко Буха“
Штрпци

СРПСКА У СРЦУ

У животу сам посјетила велики број различитих држава и култура, пробала разна јела и упознала многобројне обичаје, али у моме срцу ништа не може да замијени Републику Српску, земљу из које потичем и обичаје који су овдје заступљени.

Када бисмо причали о свим карактеристичним стварима у вези са нашом Републиком, а у овом случају и читавим регионом, то би најприје била веома дуга, богата и изразито турбулентна историја. Још вијековима уназад, овдје су се водили многи ратови, владале су различите свјетске силе, народ је живио у немаштини и страху за сопствену сигурност. Овдје никада није владао потпуно миран период, па бих ја ово подручје окарактерисала као „буре барута“. Снага нашег народа се огледа у томе што, ма какви услови владали у нашој земљи, народ се увијек држао заједно. Иако смо увијек били мала земља, потчињена великим силама, водили смо снага чине велику силу. Природа је засигурно најљепша и најкарактеристичнија ствар која краси Републику Српску. Ријеке протичу сваким дијелом ове земље, планине прекривене дубоким и густим шумама које крију разноврсне животиње, брда и поља нигдје у свијету нису као код нас. Зеленило, којим се поносимо, прекрива највећи дио површине територије. Услијед вишевијековних владавина других народа овим простором, поносимо се споменицима културе у виду тврђава и мостова који већ вијековима стоје ту и красе нашу земљу. Нигдје у свијету храна није као код нас, припремљена са великом љубављу и пажњом. Свако ко проба неко од наших традиционалних јела, никада их не заборавља и неријетко Републику Српску баш по томе памти. Имамо веома темпераментан и поносан народ који је увијек спреман да се бори за своју слободу, али је исто тако увијек спреман да се добро провесели и запјева. Највећа опасност по овај народ јесте сам он, јер се исељава из земље и одриче сопствене отаџбине и обичаја умјесто да их са поносом промовише и дичи се тиме одакле потиче. Зато ми, дјеца, морамо бити свјесни одакле потичемо, гдје су нам коријени и старо огњиште, да га никад не заборавимо и да му се увијек радо враћамо.

Лена Шућур IX1
ОШ „Јован Цвијић“ Бања Лука
066 932 138

СРПСКА У СРЦУ

Постоје срећни људи који се роде и живе у мирним мјестима. Читав живот им прође на тај начин и иза себе оставе и потомство у таквом мјесту. Ми у Српској нисмо имали ту срећу. Република Српска, ничим изазвана, настала је уз велике жртве, тешке муке и одрицање и младог и старог, здравог и болесног, јер српски народ је од давнина знао колико кошта слобода и достојанство.

Зашто смо дужни да нам је Српска у срцу? Одговор је више него једноставан. Ово је наша земља, у њој смо рођени и нама је најбоља. Овдје је сваки гост добродошао и учени смо да будемо прави домаћини, да урадимо све што је у нашој могућности да се тај неко осјећа баш као код своје куће. Учени смо и да поштујемо туђе, јер и они који можда мисле потпуно супротно од нас, имају право на то. Поред тога, вјера, која увијек служи као најстабилнији и најчврћи темељ, непогрешиво нам је показивала све важне и истинске животне вриједности, као и то да су сви људи једнаки, како у добру, тако нажалост понекад и у злу.

У ствари, највеће богатство једне земље је њена младост, оно што остаје као доказ историје, страдања и борбе за опстанак. Зато образовању, запошљавању и тежњи да ми млади останемо овдје треба посветити посебну пажњу. Имамо изузетних ученика, они би могли бити будућа интелигенција, а опет смо исувише малени да бисмо допустили било чији одлазак. Народ који је имао једног Вука Стефановића Караџића, и једног Николу Теслу, само треба још више цијенити оно што је његово, јер они који покушавају да нас науче како да живимо никад нису и неће имати ништа ни слично овоме. Управо због тога, да би нам Српска још више остала у срцу, сви као један морамо наћи заједнички пут за будућност, а он мора бити нека врста везе између нас и наше жеље да живимо у својој земљи, да се у њој осјећамо сигурно, заштићено и прије свега схваћено од стране оних који је воде. Кад погледам око себе, видим способне младе људе који су резултат васпитања и традиције што је вијековима доносила Србима углед као народу свугдје уваженом. Ми смо по природи имали на кога да се угледамо и нису нам биле потребне експедиције преко удаљених мора и океана, био је довољан кућни одгој и све оно што се у кругу породице годинама његовало.

Љепота није палата, послуга и празна душа. За нас, љепота живи у малим стварима: молитви прије ручка, свијећи на столу, икони на зиду... Живи у бадњаку који се уноси преко прага, са срећом која се не може наћи у вишеспратницама чији врхови скоро као да пробијају облаке. Живи у застави, химни и коришћењу сваке прилике и сваког позива за исказивање свог поноса и своје љубави, било то преко спорта, умјетности или неколико ријечи на папиру.

Упркос свему, такве ствари у срцу остају заувјек.

Аутор рада: Леона Јосић (16)

Ментор: Милан Милошевић, проф.

Школа: ЈУ "Средњошколски центар Приједор" Приједор

СРПСКА У СРЦУ

Најдража земљо! Крв је предака и храбрих сабораца наших твоје име славно клесала и дубоке коријене развила. Надалеко громко одјекује твоје име - име славне, наше Српске.

Крвљу име писано, поносом ослобођено. Заједно су живот дали, мој брат, твој брат. Заједно су плакале мајке, молиле да се врате.

Мајко, напријед мирно гледај. Сина твога оштра сабља, блистава будућност наша! Блистава будућност, кажеш?

Броје ли их ови дани, познају ли се Немањићи опјевани?
Да ли има данас ко Српску да брани?
Да је брани, да је не да.

Да тробојку у срцу носи, Српском да се поноси. Да остаје чедо овдје, да се дјеца српска роде.

Силни ли су, као Душан, нараштаји ови наши, разборити као Сава, најмудрија српска глава? Овјековјечео је Дучић слике, слике славне наше Српске. Снагом свога благог пера, а читаће наша земља цијела.

Читаће их наша земља цијела, славиће се великани.
Све док у нама струји крв храброг претка још из рата, све док приче прича тата, све док јесте мога брата. Величаће се Српска, пјеваће се сложено химна, остављена у завјет младим нараштајима.

Младима, јер су свјесни и знаће како с тобом. Тебе, славна, наша Српска, остављамо сада њима. Родиће се ко ће смјело, као што је српство цијело, бранити твоје крило, што је тридесет зима све нас гријало.
Погледаће у споменике, уклесана имена Ваша, сјетиће се старе приче, поносан и он биће. Поносан, има зашто. Још си млада - тек ће бити. Свједок биће пјесма епска, унуци ће наши знати како се у срцу носи Српска.

Лидија Бердовић, Гимназија "Јован Дучић" (први разред)
адреса: Улица Влатка Вуковића број 11
број телефона: 066 391 059

СРПСКА У СРЦУ

Да Српску волим мало је рећи
Зато ови моји стихови ће тећи.
Осјећам да ме снажно буди српска моја
вољена ,
За њу клекнула би на кољена.
Молила се снажно ,
јер то једино ми важно.
Важна баш као што је и снажна , нешто ми у срцу стоји и године бројим ,
дивим се њој како јој је дуга стаза
којом могу срећно да плутам
и баш , баш никад не залутам.
Знам да Српска не зна за страх
Има она заштитни знак.
Магични прах просула на нас
да нам слога буде спас.
Високо да летим даје ми крила ,
да осјећам се као вила ,
И баш та вила
у Српско гнијездо се свила.
Баш зато што у Српској живим
могу да се животу дивим.
Да будем срећна
и желим да српска буде вјечна.
Попут Сунца Српска сија
Свима нама много прија.
Хвала јој за све што ми пружа
Та моћна црвена ружа што
оштрицама својим борила би се силно
заштитила цивилно.
Хвала Богу што је Српск а наш дар
у мом срцу посебна чар.

Лидија Јотановић ЈУ СШЦ “ЈОВАН ДУЧИЋ” Теслић

СРПСКА У СРЦУ

КАДА ЛИЈЕПО НЕШТО КАЖЕМ
ШТО МИ СРЦУ СРАСЛО ,
ТАД НА СРПСКУ МИСЛИМ ЈАСНО.
ГОДИНАМА СВОЈЕ КОРИЈЕНЕ ГРАДИШ
ОД ЗЛА НАС БРАНИШ ,
9. ЈАНУРА СЈЕЋАЊА ВРАЋАШ
НАМА СЕ ОБРАЋАШ
ДА ПОСТОЈИШ СНАЖНО
И ДАН -ДАНАС ОСЈЕЋАМ СЕ ВАЖНО.
СЛАГАО БИ ОНАЈ КО БИ РЕК'О ДА ЗА СРПСКУ НЕ БИ СЕ ЗАРЕК'О.
НАША ВЈЕРА СРПСКА , ЉУБАВ, НАДА
У СРЦУ ВЛАДА.

ТРОБОЈКА ТЕ КРАСИ НАША
КО ЦРВЕНА КРВ ШТО У НАМА ВРИ
И ОНА ПЛАВА ШТО НА НЕБУ БДИ
И БИЈЕЛА ШТО НАМ СВЈЕТЛОСТ И МОЋ ДАЈЕ ЗА ВЈЕЧНО ПОСТОЈАЊЕ.
СРПСКУ ШТО ИМАМО БОЖИЈА ЈЕ БЛАГОДАТ И МОЛИТИ СЕ ТРЕБАМО
ЗАУЗВРАТ.

МЕНИ У СРЦУ СРПСКА РАСТЕ
ЗАТО НЕ ОДЛАЗИТЕ ЛАСТЕ ,
ЧУВАЈМО ДОМ СВОЈ
ЈЕР НЕМАМО ДРУГИ КРОЈ.
ЈЕДНА ЈЕ И ПРАВА
МИР У ЊОЈ ВЛАДА.
ЧУВАМ СРПСКУ , СРПСКУ ВОЛИМ
БОГУ СЕ ЗА ЊУ МОЛИМ.

Лидија Јотановић ЈУ СШЦ "ЈОВАН ДУЧИЋ" Теслић

СРПСКА У СРЦУ

Републико Српска, домовино моја!
Твоја љепота краси свијет,
Високе планине, бујне шуме,
Најдраже моје, најдивнији цвијет.

Људи у њој добри су сви,
У душама и срцима само си ти.
Марљиви, вриједни и одани,
Завољети те може свако као и ми.

Дубоки кланци, поља и горе.
И то није крај, ти си још боље.
За твоју љепоту људи се боре,
Најљепше твоје, највољеније моје.

Љубиша Крсмановић, 8.разред
ЈУ ОШ „Коста Тодоровић“ Склани-Сребреница
Број телефона: 056471107, мејл: os153@skolers.org
Ментор: Весна Тодоровић

СРПСКА У СРЦУ

Републико Српска,
земљо славна,
земљо православна!
Сунце те обасјава
иза планина
гдје протичу
Сава, Врбас, Дрина.
Колијевка си многих
предака старих,
колијевка си
српских јунака младих.
Јунаци у теби одрастоше,
у теби одрастоше
и за тебе живот дадоше.
Настала си деведесет и друге
српске су породице твоје вјечне слуге.
Поносиш ли се, Републико,
што те Срби
9. јануара славе?
Поноси се Републико-
име ти је велико!

Маја Глумац, VIII 1
ЈУ ОШ „19. април“, Дервента
Република Српска
Наставница: Далиборка Малешевић
Контакт телефон: 065/759-905

СРПСКА У СРЦУ

Ма, ко то каже да ниси моја?
Ко се усуђује тако да вријеђа?
Коме то смета твој грб и застава,
Твоје име и твоја међа?

Моја си! И мога брата!
Сестре си моје и мојих рођака!
Наша си! Сјајна и преславна!
Залог минулих, славних јунака.

Шта је то тако пркосно у теби,
Па да им оваква не даш мира?
Коме то сметаш тако поносна?
Ко се то дрзнуо у тебе да дира?

Пркосиш силно, пркосиш снажно,
Својим љепотама и добрим људима.
Пркосиш поносом и својом снагом,
Пркосиш, храбрим срцем у грудима.

Темељи твоји чврсто стоје,
Одолијевају ударима разних сила,
Јер твоје су темеље крвљу градили,
Најхрабрији јунаци, Републико мила.

Зато пишимо, причајмо, памтимо,
Како си настала, колико си важна, дивна,
У срцима нашим заувјек живјећеш,
Републико Српска, поносна и силна!

Јер, моја си! И мога брата!
Сестре си моје и мојих рођака!
Наша си! Сјајна и преславна!
Залог минулих, славних јунака!

Заувјек наша-Српска Република!

Маја Топић, 15 година

НИСАМ ВЈЕРНИК, МАЈКО

Нисам вјерник, Мајко,
па да ми душу одређују моји гријеси,
да ме анђели небу носе или
тама у понор црни гони.
Нисам ја од таме или свјетлости
постао, већ од твоје миле љубави.
Твоја снага, меке руке,
мајчинске груди
су у мене живот удисале.
Зато, баш зато, не дам
да ми ико начело своје гордо
постави, како ћу живјети,
и слободу ми одузима.
За моју земљу ћу се борити
и твоје косе чувати.
Нека ми суде по доброту,
јер то је једино моје.

Маја Вујинић (III-1, Козарска Дубица)

СРПСКА У СРЦУ

- У реду, да, да... наравно да није проблем... Јавићу вам кад буде готово... У реду... Дов... Не, није наравно... У реду... Довиђења - завршавам позив и уздишем.
- Шта је било? - пита ме Филип, кратко ме погледа и опет врати поглед на цесту.
- Професорица српског ме звала да ме обавјести о једном конкурс. Треба да нацртам нешто на тему „Српска у срцу“ – одговарам кратко и љутито. Филип ме збуњено гледа.
- Па, добро. У чему је онда проблем?
- Проблем је то што ја не знам ништа о Републици Српској! Шта она очекује да ја нацртам? Нисам је ја стварала! – одговарам грубо и прекрштених руку правим љутиту позу. На читаву ту сцену Филип се смије.
- Наравно да ниси, зато немој размишљати у том правцу, већ је посматрај као да си ти поникла у њој – одговара и наставља да вози.
- Још увијек прекрштених руку, окрећем се у сједишту и гледам кроз прозор. Филип понекад поприлично брзо вози, просто, као да ауто само од себе, без икаквог напора, лебди изнад свијетлосиве цесте. Али, упркос свему томе, мени возња баш споро пролази. И Дрина, и планина Звјезда кроз коју Дрина пробија свој пут, као да пркосе законима физике и умјесто да као ауто великом брзином нестају, оне полако смјењују своје слике. Посматрам Дрину. Много је волим. Можда и више него што би други очекивали. Али, знате како, ако не живите поред Дрине она је за вас само ријека. За једног Вишеграђанина она је најближа другарица, повјерљива старија сестра или брижна мајка. Без шале, баш онако како се ми опходимо према њој, тако и она својим бојама одговара нама. Кад је срећна позелени, кад је тужна постане суморно смеђа, а кад је љута просто побудали. Некад се запитам каква је била прије 30 година. Уплашена, обојена крвљу у јарко црвену боју? Можда је баш тада текла најбрже што је могла, мислећи да ће побјећи од свега. Али није могла. Наставила је да тече као и вријеме. Увијек ту, присутна, само свијет око ње се каткад промијени. А она, сад већ старица, ужива у миру, чистоти, кикоту дјеце, првим пољупцима, пливању храбрих момака и тако даље и тако даље. И док размишљам о Дрини, она нестаје и улазимо у густе тунеле према Вишеграду.
- Имам навику да бројим тунеле. Чудно, зар не? Али још чудније је то што се увијек збуним или забројим бројећи, и тако, мистериозни број тунела никада нисам сазнала. Међутим, сада ми није до бројања. Желим да видим Дрину! Извирујем, окрећем се у сједишту, спуштам прозор и након дугих пар минута угледам је. Иста зелено-плава, стакласта Дрина, а над њом мост. Мост је прича за себе. Могу вам писати његов историјат настанка, легенде и дешавања у вези са њим, али то сте већ све читали. И смијешно је да, поред свега тога, кад угледам мост прво чега се сјетим и прво што кажем јесте - Ено га! Стигли смо кући! И стварно јесмо. Пролазимо поред ћуприје, прелазимо Нови мост, пењемо се уз Вучине и Филип ме оставља испред куће.
- Узимам своје кесе, још једном се поздрављам са њим и улазим у кућу.
- Стигла сам! – говорим повишеним тоном да би ме мама чула. Пењем се уз степенице и улазим у кухињу.
- Како је било? – пита ме мама.
- Прелијепо! Лијепо вријеме нас је послужило! Е да, морам да насликам нешто на тему „Српска у срцу“. Данас ми је јавила професорица – одговарам.

- Вјерујем да ћеш нешто дивно осмислити и насликати – одговара ми са топлим осмијехом. Завршавам разговор и одлазим у своју собу. Палим стари рачунар и брже боље тражим што више детаља о Републици Српској. Прелазим са странице на страницу, бескрајно их листам, али све су само пусти подаци, као да читате књигу из географије. Пролази први сат и опет ништа, одустајем, гасим рачунар и лијежем на кревет. И тако размишљајући тонем у дубоки сан...
...Будим се, а сунце је већ одавно изашло. - Колико је сати? - мислим и устајем из кревета, али поред себе угледам стару кожну торбу. Узимам је, у њој проналазим лијепо упакован поклон и позивницу. - Чули смо се преко телефона, али сам хтјела да ти лично пошаљем позивницу. Очекујемо те ускоро! - читам на полеђини позивнице.

- Вјероватно је мама случајно оставила ствари овдје – говорим и идем ка прозору, још увијек у полусну. Отварам прозор, али преда мном није уобичајени поглед на Вишеград, Дрину и Андрићград, већ на неки непознат крај! Окружена свијетлосивим зградама обложеним специфичним старим каменом обрастим маховином и лишајевима, са малим, уским прозорима и дрвећем које је просто приљубљено уз зграде, осјећам се као да се налазим у старом античком граду. Испред зграда је ријека. Проста, мала, бистроплава ријека, тако мирно жубори да би је човјек сатима могао посматрати. Изнад ње је камени мост. Не онако величанствен као моја ћуприја, али ипак јединствен. Збуњено све то посматрам, али након пар тренутака препознајем ову ријеку и мост.

- Па, ово је Требишњица, а онда то значи да сам у Требињу! – готово узвикујем. Узимам торбу и ужурбано корачам улицом! Стварно јесте Требиње. У Требињу сам била много пута, и знате, он је просто један антички град Републике Српске. Јединствене зграде, херцеговачка ишарана брда, Требишњица, чист зрак, па и сама атмосфера у граду указују на то. Као врхунац његове љепоте, ту су бројни манастири - Тврдош, Добрићево, Дужи, Завала, Петропавлов манастир и Херцеговачка Грачаница. Сигурно сте их видјели на интернету, али то није довољно да видите њихову љепоту! Тек када станете испред тих величанствених зграда, додирнете их, удахнете дубоко и просто свим својим бићем их доживите, тек тада можете рећи да сте их заправо видјели. Мада, то се односи и на цијелу Републику Српску! Све њене љепоте, био то мали стећак или храм, мост или ријека, шума или ливада, планина или долина, просто морате на својој кожи осјетити и искусити.

Тако размишљајући корачам и наилазим на аутобуску станицу. Наредни аутобус иде ка Палама. Ако кренем, можда ријешим читаву ову мистерију и вратим се у свој Вишеград. Стојим тако пар тренутака оклијевајући, али, ипак купујем карту и улазим у аутобус. Смјестила сам се на сједиште и гледам како полако излазимо из Требиња.

Ускоро медитеранску макију замијењују билећке шуме, а са њима и огромно плаво језеро. Сви ми толико жудимо ка мору, ка Медитерану, ка неком страном егзотичном мјесту, а не схватамо и занемарујемо наше море. Да, наше море! Бистро, дубокоплаво, мирно море, окружено боровином у коју када уђете, просто уживате и ви и ваша плућа. За разлику од других мора, која уживају да нас потопе сланим таласима, смијући нам се када трљамо очи пуне соли, наше мирно море нас објеручки прима и прелива љубављу. Па, ви сад реците да Република Српска нема излаз на море! Поред мора, Билећа има и Некропољу стећака. За њих сте сигурно чули на часовима историје, ако их наравно нисте преспавали. Вољела бих да прођем поред тих стећака, али аутобус наставља пут ка Палама.

Док тако путујем, сјетим се мистериозне торбе коју сам понијела из Требиња. Узимам је, вадим поклон из ње и почињем га отварати, али наилазимо на велики бијели споменик. Враћам поклон на првобитно мјесто и гледам у ту грађевину. На Тјентишту смо. Знам да сам стигла на Тјентиште тек када угледам тај величанствени споменик, смјештен у центру дубоке шуме. Много је лијеп. За разлику од Билећког језера према којем гајим толику љубав, према споменику се јавља и страхопоштовање. Странци га доживљавају као величанствену скулптуру неког генијалног умјетника. За мене је нада. Како сад нада? Просто. Када год погледам у њега, осјећам како крв великих јунака струји у мени. Он ми даје снагу, жељу и вољу да нашу Српску учиним што бољом и да није све изгубљено. Гледам тај споменик јако дуго, али нажалост убрзо ми нестаје из вида и пут се наставља даље.

СТИЖЕМО НА ПАЛЕ. Излазим из аутобуса, гледам у записану адресу, али како да дођем до ње када не познајем ове улице? Зауостављам један такси, улазим у њега и стижем ка једном забаченом мјесту.

– Даље морате пјешке, пошто нема асфалтиране улице – говори таксиста и одлази.

Тешким корацима пробијам се кроз дубоки снијег. Једна рука ми је скривена и ушушкана у џепу, док друга носи торбу са поклоном. Не знам куда идем, али ноге као да унапријед знају пут ка циљу. И тако слијепо корачајући стижем до једне мале, дрвене куће, прекривене снијегом. Куцам на врата и након пар тренутака појављује се једна жена која просто сија од радости при сусрету са мном.

– Јао, стигла си! Хајде да упознаш новог члана породице! – говори усхићено. Узима ме за руку, пролазимо кроз уски ходнички и улазимо у једну топлу просторију. При самом уласку чујем дјечији плач и одједном, видим је. Мала беба у кревету свим гласом плаче. Вјероватно јој је вруће као и мени. Гледам је дуго. Мали црни праменови јој вире испод капице, а модроплаве очи пуне су суза.

– Желиш ли да ти одложим торбу? – пита ме жена и тек тада се сјетим те проклете торбе. Узимам је, вадим поклон и опрезно јој га предајем. Она се дубоко захваљује и отвара га. Морам признати да сам и ја узбуђена. Шта ли се налази њему? Када је скинула и задњи дјелић украсног папира из кутије извирује јарко црвена капица, плави дјечији џемперчић и снијежнобијеле панталонице.

– Како диван поклон! – одговара ми и узима бебу. Након пар тренутака враћа се са бебом у новој одјећи.

– Зове се Српска – говори топлим гласом и пружа ми је. Опрезно је узимам у руке.

– Дивно име! Родила се Српска! – говорим усхићено. – Није могла боље име на данашњи дан добити – мислим. Кратко размишљам и одлучујем да ипак приупитам жену.

– А да је дјечак да ли би се звала Стефан? Пошто је данас 9. јануар – говорим. Жена ми се слатко смије.

– Занимљиво питање, можда! – говори смијући се. Гледам у Српску.

Ново мало одијело јој прелијепо стоји. Та црвена, плава и бијела боја су просто створене за њу. Не знам зашто, али толику љубав осјећам према тој беби. Кад год би се она насмијешила и ја бих се почела смијати, кад год заплаче и мене би стегло око срца. Прелијепа је! Просто из ње сија љубав, невиност и срећа. Држим је у наручју, прелазим руком преко њене мекане косице, играм се са њеним мали стопалима и прислањам је уз себе, као да је сада моја и ничија више, и као да ћу је чувати и вољети до краја живота...
...Будим се! Проклети будилник ми звони! Гасим га, усправљам се у кревету и гледам по празној соби.

– Све је оно био сан – говорим разочараним гласом. Устајем, не проналазим торбу. Идем ка прозору, отварам га, али сада је ту мој Вишеград. Не могу да вјерујем да један сан може бити тако стваран и пун емоција. Ћутим пар тренутака.
– Па, то је то! То ћу насликати! – говорим и брже-боље узимам платно, четкице, боје и почињем да сликам. Након пар дана рад је готов. Ужурбано трчим, задихана сам, а под мишком носим огромно платно. Улазим у школу и у задњем тренутку предајем свој рад. Стоји достојанствено на врху гомиле радова. На њему је осликана жена са бебом у наручју, око ње су густе шуме, простране ливаде, високе планине и брзе ријеке. Укратко, све љепоте Републике Српке које познајем. А све то, налази се унутар великог црвеног срца, које просто као да куца на платну. Дуго гледам у свој рад ишаран црвеном, плавом и бијелом бојом, препун мотива моје домовине и мог града. Тешко ми је раставити се са њим, али било би себично да га задржим само за себе и да само ја гледам у њега. Жеља да прикажем моју земљу и мој доживљај ње је јача, него жеља да га задржим за себе. Зато још једном бацам поглед на њега и излазим из школе.
Може са рећи да људи који су крвљу стварали Републику Српску, доживљавају је као најмилију ћерку. Они, као родитељи, брину се о њој, пазе је, мазе је, помажу јој, чувају је и можда и најважније, воле је. За нас млађе она је као мајка. Можда баш зато се понекад грубо понашамо према њој, занемарујемо је или је заборављамо. Али, у дубини наше душе, нашег срца ми је истински волимо. А колико је тек онда њено срце? Па, оно је толико велико да ми мали људи не можемо да волимо све дјелиће тог срца. Ја волим мој родни Вишеград, мој мост и моју Дрину! Моја најбоља другарица воли своју родну Хеџеговину. Неки тамо далеки рођак воли своју Крајину и тако даље. Тешко је вољети сва мјеста, све дјелиће срца, Републике Српске. Зар не? Јер и ми сами нисмо све дијелове посјетили нити се упознали са њима. И није логично онда, али просто је тако, да је ми волимо као цјелину.
И стварно нисам много размишљала о Републици Српској, док нисам почела да је сликам за конкурс, да сазнајем о њој што више могу, да гледам виртуелне слике њених природних љепота и чврсто одлучујем да ћу их све посјетити. И тек тада сам схватила да ми је у њој увијек било топло и пријатно, да сам се у њој осјећала ушушкано и да је она увијек била дио моје породице, дио мене, и да заиста јесте, али стварно јесте, у мом срцу!

Марија Јоргић

СРПСКА У СРЦУ

Казалке сата су се зауставиле када је бомбардован први српски град. Уништење је било запечаћено и непријатељ је хладнокрвно и убитачно вребао иза сваког угла. Стране силе су посматрале убиства и крвопролиће недужног народа, његове дјеце, мајки и очева. Послушајте причу коју ми је бака испричала, њену трагичну судбину и о томе како је настала Српска Република. Помиловала ме је својом топлим руком, гледала ме небескоплавим очима и рекла да је борба за српство од памтивјека постојала. „Мило моје дијете“, дрхтавим гласом је рекла као да је била на издисају снаге, глас јој се одузимао и хтјела је само плакати и ронити горке сузе. „Моје мило унуче, кад год видим твоје зелене очи сјетим се Милице. Не знаш ко је Милица? Нисам ти никад причала? Она је, драго моје, била моја најбоља другарица. Своје тајне смо повјеравале једна другој, дијелиле ношње и црвене мараме које бисмо свезале око десне руке и играле ужичко коло.“ Из бакиних очију су текле сузе у ритму. Са тешкоћом и болом у плућима сам наставила слушати. Било је тужно гледати како се старе и искрене очи склапају и отварају, како се поглед губи у недоглед како баку погађа страшна ретроспекција на давно закључану прошлост. Главу сам ставила на њено крило и миловала ми је косу. Смогла је снаге да настави причу. „Сунце једино, да је барем данас са нама. Умрла је на мојим рукама кад смо бјежале од непријатеља. Имале смо само једна другу, наши родитељи су убијени тај исти дан, након што је пала граната уништења. Сви цивили су угушени од прљавог и црног дима. Пушке и митраљеци су пуцали на све стране, тенкови су прилазили и рушили све пред собом. Трчале смо према мрачној шуми. Стопала су нам западала у блато и с муком смо настављале даље. Док су тенкови пуцали, дим се мијешао са хладним и оштрим вјетром и свјежим кишним капима. Један пуцањ је одзвањао јаче од свих осталих. Чула сам како је нешто пало на земљу иза мојих леђа. Окренувши се, видјела сам Милицу како лежи у локви крви. Настао је тајац, као да се све замрзло, а мој врисак је сјекао као најоштрији нож. Метак је погодио у срце и пала је мртва на лицу мјеста. Нисмо се поздравиле, најтеже ми је било то што се не сјећам њених последњих ријечи. Још увијек ме прати њен празни и беживотни поглед. Сад моје сузе не вриједе, не могу ми вратити моју Милицу. Метак је емотивно оставио тешки и крвави ожиљак на срцу и запечатио је једно трагично раздобље. Несвјесно сам пала поред ње и утонула у демонски полусан. Још увијек памтим ону хладну кишу како се сливала низ њено мртво тијело, њеним бутинама и свиленој хаљини која је била прекривена крвавим мрљама. Нисам се могла помјерити, а очи су гледале у само једну тачку. Све што сам чула је био врисак погођеног војника. Чула сам лисице, сове и друге животиње како ричу и запомажу, боре се за животе. Хладни зној ме је облио, усне су се избориле да кажу сљедеће ријечи: 'Земља моја, бићеш сачувана, борићемо се за тебе. Победићемо нишане и дубоке раке.' Лежала сам онесвијешћена неколико сати. Мој, наизглед вјечни, сан је упозоравао на масовна умирања. Сви су погинули, људе је гутала земља једног по једног у дубоко црнило. Поред Милице и мене су пролазила два војника, освијестили су ме и одвели у бункер, а Милицу сахранили. Рекли су ми да сам међу ријеткима који су преживјели. У бунилу сам изговарала имена Милица и Вељко. Занима те ко је био Вељко? То је била моја прва љубав, пуна доброте и лијепих момената.

Вељко ми се заклео на вјечну љубав и рекао је да се радујем његовом повратку из војске, да живимо заједно до краја наших живота. Искашљала сам крв кад ми је поручник бункера рекао да је Вељко, на њихову жалост, погинуо на фронту када је његова дивизија ишла на јуриш. Исказали су саучешће, а ја нисам била свјесна да ми је живот срушила једна кратка реченица. Поглед је заједно са мислима одлазио у бесконачност“, бака је изрекла ове ријечи и најежила се при самој помисли на њих. Биле су пуне симболике и непрегледног црнила. У истом дану јој је убијена породица, најбоља другарица и њен несуђени Вељко лавовског срца. Бака је била трудна кад је био рат, родила је моју маму. Од тад сирота удовица ради све сама без жалби. Плакала сам заједно са њом и пратила њене тешке уздахе, пуне бола, патње и муке. Рекла је да јој је драго што имам очи на њену другарицу. Сваки пут кад ме погледа, оживи Миличин лик и појави се искра у бакиним очима. Њени родитељи су заједно са свима онима који су крволочно убијени васкрсли у виду Републике Српске, у виду ентитета који се велича, да будуће генерације знају за шта су се њихови преци борили, да не умиру недужни цивили и војници. Бака је рекла сљедеће ријечи: „Сине, немој се бринути за мене и немој плакати. Сјећање на све страдале и даље живи, кад год кажеш Република Српска и кад год видим тебе, мени је српство у срцу. Знаш да ће опстати и да ће се вјечно орбити химна Републике која је пропала вијекове да се формира и остави једну легенду, једну причу која погађа као хладни бодеж.“

ЈУ СШЦ „Јован Дучић“ ,Теслић
Маријана Васић , 4. разред
Имејл школе ss45@skolers.org

СРПСКА У СРЦУ

Прозиран и паучинаст вео, какав се иначе спушта преко лица младим и руменим невјестама, надвио се над крововима ниских приморских кућа. Дува југо, можда исти онај што је био у леђа уморним српским војницима на палубама италијанских и француских лађа. Падало је ноћас. Земља испарава, издише, мирише. О мирису кише на Балкану писало се још прије мог вијека. Ми, гугутке, не живимо дуго. Ви који сте пролазили овуда, гдје у доба Отомана бијаше пијаца уља или зејтина, како они говораху, видјели сте ме сигурно. Можда ме, додуше, нисте познали, јер овдје, на угријаном бијелом мермеру, дању се сунча много различитих птица. А ја сам здружио са овима што ту леже много дуже од нас. Само, дозволићете ми да се исправим, они не леже. Они и у земљи усправно стоје.

Миришу смокве. Ја сам дружбеник једног солунца, јунака. Тек пошто сам се искрилио из мајчиног гнијезда, нашао сам свој дом овдје, на зејтинличком мрамору, гдје тишина наглас говори из мртвих плућних ћелија. Коријење овог дрвећа посађено је у њиховим венама и кисеоник што се издиже изнад листова – то је ваздух из њихових плућа. А ноћу, кад разнолике сјенке поведу коло по загаситоплавом своду, утопљеном у црнину љетње ноћи, подижу се снажни олујачки вјетрови, витлајући историју пробуђену из прашине испод мојих крила и, само нама и њима видљив, вијори се оркан српства и побједе. Сваког вечера, кад проломи небо звук звона с православне цркве на Вардару, затресе се зејтинличка земља, јер залупа Србија у срцима мермерних крстова, а вјетар тад на својим скутовима понесе онај ваздух и онај мирис – мирис вјечности.

Миришу смокве. Голубији су путеви сложени. У кљуну носимо мир, а на крилима облаке. Познајемо све бразде прољетног неба, а меко узглавље травнатог гнијезда најдраже нам је пристаниште. Понекад, ипак, ти чудни вјетровити путеви знају нас одвести далеко. У срцу Балкана налази се још једна лука сивкастих гугутки, што другују са бијелим крстачама. Још једно гробље поноса и части, још један Зејтинлик. У загрљају борова, као бисер у романијској круни издваја се бјелина зејтинличког мермера.

Кад сте птица, научите да слушате тешке уздахе земље, да осјећате пулс у венама из којих расте приморско дрвеће и почињете да разумијете сваки шапат што се у поноћној тишини разлијеже међу звијездама. Тако сам ја чуо да је тамо, међу романијским гугуткама и унук мог солунца. Он је био један од оних плавих орлова на чијим је снажним крилима изнова рођена њихова домовина, која је, умјесто јорданском водом, крштена јуначком крвљу и, мјесто смирном, орошена сузама српских мајки.

У тихим и топлим егејским ноћима, кад смокве миришу најопојније, састају се цријепови са оронулих кровова, магле са планинских врхова и жишци из разбукталих огњишта и под небеским балдахиним, на разбоју историје почињу се ткати поњаве којима се једино могу угријати мермерне плоче у хладној голети вијекова. Те поњаве не ткају се концем, него венама српских војника. Хљеб који су ђедови загризли почетком минулог вијека, осам деценија касније наслиједили су унуци. Од његових мрва замијешен је, руком мајке земље, крсни колач Српске Републике. Кад јануар рашири бијеле покрове изнад гробља уз звуке стефанданских звона, разлијеже се славарица и на земљи и под земљом и божијом кадионицом шири се мирис тамјана од Зејтинлика до Зејтинлика. Скоро да га осјећам. Свуда је, у ваздуху, у трави, под шајкачом старог Ђорђа Михаиловића... Свуда на овој светој земљи. Презреле смокве негдје крај капије шире јак и опојан мирис и јата врабаца се скупљају на плочнику.

Зачудили бисте се колико је свијет велики у очима птица и колико су људи у њиховим очима немоћни. Велики човјек, од Бога дат да буде владар све створене природе, тако је јадан, прикован за земљу, вјечито њој потчињен, док читав небески свод са сунчевом круном на челу, припада само нама. Ипак, постоји једно мјесто гдје је човјек дотакао skute небеских хаљина... Жица која се пружа од 1918. до 1992, од дједа до унука, од прошлости до будућности, она је којом је на срцу сваког Србина извезено мало златно срце и у њему све сузе, сва крв, сав понос и сва дјеца, у њему сва слога да чува Србина. У њему Српска.

Полако крилом скидам прашину са крста младог Србина, као да га милујем, спуштам маслинову гранчицу, као да га љубим у чело, онако како га мајка бјеше пољубила задњи пут. И полијећем. Вријеме је да се оно мало златно срце извезе и на срцу Балкана, тамо гдје киша мирише на сузе. На лакој грани вијека остаће неки нови приповједач да ноћима тка поњаве од јуначких прича, остаће нови зејтин од солунских маслина, али само једна и једина Српска, у срцима бијелих гугутки. А смокве, миришу ли – миришу....

Милица Боровчанин
2. разред гимназије,
ЈУ СШЦ „Василије Острошки“, Соколац

ЈУЧЕ-ДАНАС-СУТРА

Тешко је писати о нечему када ниси био ни рођен у том тешком раздобљу наше вољене нам државе. Али и данас слушамо свједочења наших дједова, бака и наших родитеља који су тада била тек мала дјеца. Који су сваки дан лијегали у кревет и будили се са страховима од страшних детонација, звиждука метака па чак и звукова авиона који можда нису имали никакве везе са тим ратом. Дјечије страхове нам је најлакше разумјети. Сва та бројна дјетињства која су нагло прекинута, гдје је игру и радост замјенио страх и ишчекивање. Када је највећи поклон био поновни сусрет са оцем, његов загрљај и пољубац за који никад нису били сигурни да ли је и последњи. Нажалост, многа дјеца су остала без очева а нека и без мајке што им ниједна “република” не може вратити. Али зато данас ми требамо и морамо захвалити тим знаним и незнатим очевима који су дали најдрагоцјеније за Републику Српску, свој један и једини живот.

Данас, када су та дјеца већ зрели и одрасли људи, приповиједају својој дјечи о жртви коју су поднијели њихови дједови. А Република Српска и даље поносно стоји и пркоси свима онима који желе да је не буде. Упаљена је тридесета свијећа на Њеној торти. Упалиће их се још много због пркоса и због оних у чију част се пале. Чак се и кроз наше дјетињство и одрастање осјете последице тог страшног рата. Многи су остали без свог дома и њихова борба кроз живот и даље траје. Нама се можда чини да је тридесет година много али само они знају колико је времена потребно да се санирају материјалне и емоционалне штете које су својски претрпјели. О политици не могу да пишем јер је не разумијем. Осим, да се надам да ћемо увијек имати вође који ће се борити за нашу бољу будућност.

А будућност, о томе с вама једино могу да подијелим своје жеље и маштања. Желим да буде држава за све њене становнике. Да се славе оба Божића, Васкрс, Ускрс и Бајрам. Да се не дијелимо на ваше и наше него да се узајамно поштујемо и волимо уз све наше различитости. Да пишемо једнако и ћирилицом и латиницом. Да будемо поносни на то да смо међу ријетким у свијету који користе два писма. Да своју дјецу учимо да поштују и воле и оне који имају другачије име и презиме, који се моле Богу другачије од нас. Да нам једини проблеми буду како испланирати годишњи одмор, коју дестинацију одабрати, коју хаљину обући. Да заувјек престану подјеле и нетрпељивости. Неке нове генерације заслужују да не памте оно што су упамтили наши преци. На нама је да одржимо мир али и да погнемо главу на помен свих жртава које су пале за темеље Републике Српске. Једину поруку коју имам за оне који је не воле:

Извините што волим Републику Српску, она је једина домовина коју имам и једина за коју знам!

Милица Ђукић IIIЗ
Кулинарски техничар
ЈУ Угоститељска и трговинска школа Добој

СРПСКА У СРЦУ

Земља у којој сам рођена ја, гдје се прије мене родише велики јунаци, међу којима су и моји преци. У најкраћем, то је моја Република Српска. Та земља је мајка и хранитељка. Наша земља оплемењена је миром. Чврсто нас држи у родитељском загрљају, штити и грије. Не жели да одемо, ни да се одрекнемо спона које дух наш напајају и везују за небо и земљу. Чува нас и ми чувамо њу.

Љетњи дани су се свршили. Јесен опет враћа своју круну на главу. Баш други дан по настанку овог годишњег доба, замрачи огромни црни облак небеса изнад Српске. Вјетар је завијао. Муње су пробадале земљу гдје код би стигле, као недорасли убица. Повјеровали бисте да је то ноћ у којој богови покрећу људе као пионе на шаховској табли судбине. У средишту ове немилосрдне олује ватра је треперила између натопљеног грмља као бјеснило у оку лисице. Чује се врисак на све стране, плач дјеце који би сваком разарао душу. Вјетар је ломио гране, киша је лила као из кабла и за само пар сати скоро читава површина Републике Српске била је под водом.

Убрзо стиже помоћ од пријатеља из Грчке и Србије. Доста нашег становништва збринато је у Србију, док је Грчка послала своје богове како би ријешили ову катастрофу и поново вратили живот у Српску. Врховни владар неба и Олимпа, грома и олује, Зевс, искористи своје урођене моћи и врати чаробно плаветнило небу. У томе му је помогао Еол, бог вјетра. Њих двојица су заједно надгледали рад осталих богова и контролисали своје урођене моћи и врати чаробно плаветнило небу. У томе дође у нашу земљу. Плијенила је љубављу и добротом. Она се побринула за старе људе који су одавно пали у постељу. Својим моћима одвела их је на сигурно. Радосне што их је спасила, баке су јој љубиле бијеле и меке руке. Неке су читале молитве у част њене љепоте и несебичне помоћи. Зевсова жена, Хера помагала је трудницама и дјецу. Касније су од стране ње улиједили најљепши поклони за све малишане и мајке у благословеном стању. Асклепије је помогао повријеђеним. Обновио је оштећене здравствене установе. Посејдон је свој мир и утјеху пронашао покрај ријека. Љепоте Врбаса су га непрестано очаравале. Но, Неретва је будила нека посебна осјећања у њему. Док је посматрао њу како тече, осјећао се као у свом морском царству. Учинио је да све ријеке наше домовине поново буду мирне и кротке. Деметра учини да из натопљене и разорене земље израсту најљепши плодови. Заносни мириси воћа и поврћа очаравали су. Паприке су биле тако крупне и црвене, а ни јагоде нису заостајале. Замислите срећу народа када су се вратили и видјели ове богате и родне плодове. Један је од среће плакао. Мирисао је пшеницу и захваљивао се јер ће његова породица имати круха за читаву годину. Хљеб зачињен љубављу лако ће силазити низ грло. Дјеца су се највише обрадовала великим и сочним крушкама које су саме падале на земљу како би и они најмлађи могли да окусе слатке чари ове воћке. Народ је жив, здрав и никад срећнији и захвалнији враћен у своју домовину. Све је изгледало исто као и прије, но у њиховим очима отаџбина је сијала. Било им је драго што имају велике пријатеље из Грчке. Сада их је чекао неки нови живот. Ко зна шта би било од усјева да наш народ није искушала судбина. Без сумње нико неће остати гладан и сви имају кров над главом, захваљујући грчким боговима. Сада, не само Срби, него и Грци с поносом носе Српску у срцу. Неизмјерно их радује то што су измамили искрене осмјехе на лицима нашег народа.

У тешким тренуцима увијек требамо пружити руку и помоћи. Бог све види и он ће нас наградити за наша добра дјела, неке неће можда одмах, али засигурно ће их чекати на крају тунела и даровати им оно за шта сваки човјек живи, рај.

Милица Јовановић
96 разред Основна школа „Свети Сава” Какмуж

СРПСКА У СРЦУ

Кад сам била сасвим мала
упамтила сам дједове рјечи:
„Отаџбина је наша мајка,
она нама душу лијечи!“

За њу су многи животе дали,
тешка и дуга борба је била,
храбро и часно јер су знали
у борби скована, Српска се родила!

Српска је предака вјековна жеља,
њену слободу крвљу су платили!
Сачували Српску од непријатеља,
својим су је дјелима позлатили!

На цјелом свјету најљепша је,
љубав и понос из срца навиру
и ми до краја бранимо је,
како у рату, тако у миру!

Сад у њој дјеца слободно живе,
удишу ваздух пуним плућима,
љепоти отаџбине она се диве,
а Српска им даје све што има.

Очеви наши сад Српску граде,
мостове дуге и зграде сјајне,
на њивама врједно ратари раде,
бескрајна су поља пшенице златне.

Љубав према Српској пуни ми груди,
она је наслеђе рода мога!
У мени снагу и понос буди,
чуваћу је као зјеницу ока свога!

Милица Лукић 16

РЕПУБЛИКА СРПСКА

Родна грудa и вјечни пламен у грудима свих нас, спремних за бој у славу и име Светог Стефана Првомученика.

Елегична поема страдалне судбине народа који не узмиче пред силом и неправдом. Пјесникиња ријека, гора и магије која име из историје сели у вјечност.

Уснула љепотица са трновим ранама које конци љубави шију.

Блажена земља, рођена у дрхтају оних који су јој животе поклонили.

Лагум што води до јединства раштрканог рода, у злим временима када нам јединство трују.

Икона спасења у којој се крије наравоученије ванвременско.

Крст силе Божје под којим ћемо се сви сабрати као јагњад Христова.

Античка чврстина саздана у тридесет година постојања.

Светосавски завјет који одјекује од Моштанице до Тврдоша.

Росна киша што ромиња испод плавог неба и поје дјечи о трновим вијенцима славе.

Принципова сјенка која тумара врлетима и долинама, док шапуће да нема предаје.

Срчана поворка оних што као један узвикују: "Живјела!"

Круна шестовјековне борбе за своје огњиште.

Аманет за генерације које долазе и смјештају у своја срца земљу тробојне судбине,

умилног и звучног имена које одзвања као ехо – у даљини: Република Српска!

Подаци о аутору

Име и презиме: Милица Макитан

Разред и одјељење: II 1

Школа: ЈУ Гимназија "Јован Дучић"

Адреса ученика: Захумска 19, 89101 Требиње

Адреса школе: Вожда Карађорђа 1, 89101 Требиње

Број телефона ученика: +38765728209

Број телефона школе: +38759240686

СРПСКА У СРЦУ

На цијелој планети не постоји боље и љепше мјесто за живот од моје Републике Српске.

Српска јесте мала земља, али посебна. Има неку необичну, магичну чар. У њој живи много добрих, вриједних људи који се боре за очување ове земље.

Републику Српску красе многи лијеви градови, села препуна природних богатстава и љепоте.

Планине, брда, ливаде и равнице чине моју Српску чаробно лијепом. Сваки пејзаж изгледа као да га је сликао најталентованији сликар. Једноставно, та љепота се ријечима не може и не да описати. Тек кад видимо и доживимо ту љепоту онда смо је и свјесни.

Ако нисте видјели Козару, Билећко језеро, Требиње, нисте ни спознали шта је природна љепота.

Куд год да кренете, сретаћете пријатне и насмијане људе који су спремни да вам помогну и да вас домаћински угосте.

Моја домовина има богату историју, традицију и обичаје који су препознатљиви у цијелом свијету.

Богатство моје земље огледа се у њеним добрим људима и сачуваним природним љепотама.

Моја Српска је урезана дубоко у срце сваког њеног родољуба. Морамо да је чувамо и надограђујемо како бисмо је предали нашим потомцима, исто онако како смо је наслиједили од наших славних предака. За мене је моја Српска најљепша бајка.

Милица Станковић 9-6 ЈУ ОШ „Младен Стојановић“ Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Прије 30 година, уз много одрицања и жртава, створена је моја Република Српска. Истини за вољу, она постоји од кад и мој народ живи на овим просторима, а то је веома много вијекова. Старији и мудрији кажу да се богатство сваког народа испољава у његовој култури, језику и чувању националног идентитета. Најважнија ствар је љубав која се рађа и живи између нас, дјеце Српске, и свих вриједности одговорим зашто ми је Српска у срцу. Волим своју Републику јер је херојским подвизима мога народа донијета слобода и мир на овим просторима деведесетих година 20. вијека. Волим је, јер је данас ово сигурна земља, земља слободних људи. Волим и заставу Републике Српске, која је огледало српства и поносне прошлости. Чине је 3 боје: црвена, плава и бијела. Волим је, јер су то боје које симболишу храброст, пожртвованост и слободарски дух. Волим своју Српску, јер знам да су и моји преци рођени овдје. Волим је због богате историје у којој се истиче чојство мог народа. Волим Српску, јер чим угледам људе на улицама, знам да су отвореног срца и пријатељског расположења. Волим је, јер су то вриједни, даровити људи, којима се у свако доба могу обратити за помоћ. Волим је, јер је Св. Саве дједовина; Драгутина, Милутина, Твртка краљевина; Тавне, Тврдоша, Озрена, Ловнице постојбина; Василија Острошког очевина; Шантића, Дучића, Андрића, Кочића, Вишњића творачка инспирација... Волим је, јер моју Српску красе и непрегледне природне љепоте. Простране равнице (Семберија, Посавина, Лијевче поље...), бујне шуме, високе планине (Јахорина, Мањача, Мајевица, Леотар...), блиставе ријеке (Сава, Дрина, Врбас, Уна, Требишњица...). Волим њено плодно тло, умјерену климу и вриједан народ који свакодневно ствара све оно неопходно за живот. Зато је ја волим и никада нећу престати да је волим, јер се у њој најљепша зора буди.

Милица Живановић, IX2

СРПСКА У СРЦУ

Оставили су све... Сестре, мајке, жене и тек рођено дијете од неколико мјесеци у похабаној дрвеној колијевци. Боси, без квалитетне маслинастозелене униформе, са превише застарјелим пушкама, уз велики умор, борили су се до посљедњег даха у језивогласној тишини. А у тој тишини се свако мало чуо врисак војника, али и обичних људи који су имали душу, за разлику од неких. Врисак страха и бола од најстрашнијих начина за убијање жена које су биле робови, које су отишле у хареме, и најгласније крике новорођене дјеце, којима су очеви падали као киша зарад слободе. Ти очеви су сад на небеској стражи. Количина воде не земљи није равна крви коју је земља упила током свих тих вијекова. На врху кугле земаљске температура није толико хладна колика је хладноћа владала Српском током прошлих неколико вијекова. Хладноћа срца људи који су били главни кривци за умирање српских војника и цивила су незамисливе, те се научно те температуре не могу измјерити. Ипак, код Срба је срце увијек топло, спремно примити било кога, кренувши од животиња до људи свих националности и боја коже. Колико год да смо били напађени у прошлости и мучени кроз вијекове, остали смо ведрога и огромног срца. Спремни смо увијек да помогнемо, а поготово да почастимо. Сви треба да држимо Српску у срцу, као сви ови војници, који су своју драгоцену црвену течност дали за слободу. Треба да је чувамо као очи у глави, јер нам је Бог дао најбожанственији комад земље, и најхрабрије људе. С поносом и уздигнуте главе треба да ходамо било куда и да се поносимо свиме што смо постигли у прошлости.

Треба да је чувамо у нашем гостољубиво-чистом срцу, на тајном и скривеном мјесту гдје је нико неће узети и наудити јој.

Нађа Кебо ИХ1 ЈУ ОШ “Змај Јова Јовановић” Бања Лука

ДОБРА ЗЕМЉО МОЈА

МОЈА РЕПУБЛИКА У МОМ СРЦУ СТАНУЈЕ.
ДИВНА ЈЕ, СЈАЈНА... СВАШТА МИ КАЗУЈЕ.
КАО ТАЈНА!

И ДО СУДЊЕГ ДАНА У МЕНИ ОСТАЈЕ,
ТАЈНУ ДА ЖУБОРИ,
ПОНОСОМ МЕ ПОЈИ!

СВАКОМ СЕ ЊЕНОМ СТОПОМ КРВ ЛИЛА,
ПРЕЦИ СУ НАШИ СВОЈЕ ЖИВОТЕ
НАМА У ЗАВЈЕТ ОСТАВЉАЛИ!

И УВИЈЕК ИЗ ПЕПЕЛА УСТАЈАЛИ,
ДУШМАНЕ ОТЈЕРАЛИ,
НАМА БУДУЋНОСТ ПОКЛАЊАЛИ!

ОТАЏБИНО ЈЕДИНА, ДОМОВИНО ПРАВА,
НЕСТВАРНО ЛИЈЕПА, СЛАВОМ ОВЈЕНЧАНА,
НА НАС РАЧУНАЈ...
ХЕРОЈИМА СЛАВА И ХВАЛА!

НАТАША БАБИЋ и ЕЛЕНА БРАДИЋ, 8/3
ЈУ ОШ „ДОСИТЕЈ ОБРАДОВИЋ“
ПРИЈЕДОР

ШТА ЈЕ ДАНАС СРПСКА ЗА НАС

Јануар

Република Српска јесте тачка на планети, али јесте и планета у мом срцу. Србин Слави Српску Славу. Слави породица, слави село, слави град, општина, Република Српска. Слава јесте планетарна, јер је од 2015. године на листи свјетске културне меморијалне баштине. И у добру и у злу Србин слави своју крсну славу. И у рату и у миру Србин слави своју крсну славу. И кад мине отац наставља син. Не гаси се крсна свијећа, ни крсни колач, ни босиљак, ни јабука. У славу Бога и славу љубави. Традиција, ток душе...

Фебруар

Јахорина, планина је од 1984. године, планетарна тачка. Четрнаесте зимске олимпијске игре пригрлиле су је у олимпијску породицу. Маскота игара Вучко и знак олимпијских игара - стилизована пахуљица, према мотивима веза дјевојака из Сарајевског поља, овјенчани су свјетском славом.

Март

Озрен је планина наших исконских вриједности. Име му је дала једна краљица. Овдје је једна трава, не било која, већ трава ива, испричала нашу причу. Сваког 11. септембра на Усјековање главе Јована Крститеља походи се Озрен и бере се ива. А онда се на брду Гостив слави пјесмом и игром. И тако вијековима. 2018. године овај празник душе и тијела проглашен је културном баштином.

Април

На вјетрометини живота кад Србину одузму кућни праг он га понесе. Тако је један човјек камен по камен, окно по окно, праг по праг пренио из средње Босне у равну Семберију, читаво једно село и културу живљења с краја 19. вијека. Етно село Станишићи - људска и туристичка прича.

Мај

Врбас и Кастел, два су симбола Бањалуке. Као и свака тврђава и Кастел је имао заштитну улогу. Још од Римљана до данас Кастел штити долину Врбаса. Кастел као и Врбас памти Римљане, Словене, Турке, Хазбурговце... И тако до 19. вијека када Кастел добија своју „грађанску“ и „градску“ причу. Данас је Кастел културни центар Бања Луке...

Јуни

Његови хици промијенили су свијет. Кренуло је рушење четири свјетска царства и Велики рат. А он је био само један голобради младић који је волио слободу и отаџбину. Ја сам Гаврило Принцип и нисам крив, ни кад сам мање мртав, ни кад сам више жив. Ја сам Гаврило Принцип и нисам крив, ни кад сам више мртав, ни кад сам мање жив.

Јули

Кад јутро с Леотара најави медитеранску јару онда лахор с Црквине шаље свој дашак у Требиње. Тврдош заспао у времену и уснуо у простор, свједочи о нашем блистању. А херцеговачка Грачаница, реплика старославне Грачанице са Косова, задње је уточиште пјесника јутара с Леотара!

Август

Национални парк „Сутјеска“. Колико природе толико и историје. Да очи стану и од љепоте и од страха. Да душа озебе и од раја и од пакла. Стећци, Херцегов град, Долина хероја, планински висови, горске очи, прашума Перућица, водопад Скакавац. И ОК фестивал. У славу живота и успомена...

Септембар

Андрићград је град наше природне и културне баштине. За Србина, Дрина није само ријека. Она је хранитељка и бранитељка. Она је српски епски ток. Одисеја наших летова. Један нобеловац, један мост и ријека која спаја вијекове у наш историјски ток. На Дрини није само ћуприја, на Дрини је запис цијелог једног (на)рода.

Октобар

Вијековима је Стара православна црква била окосница православног живља у Сарајеву. Године 1852. први пут је организована литија око цркве у част прославе школског патрона Светог Саве. Музеј цркве свједочи о српском бићу који је стољећима градио овај град подно Требевића.

Новембар

Култура живљења извезена на вјенчаницама, марамама, хаљинама и постељини настала је на Змијању. Овај плави јединствен вез постао је планетарно упечатљив, јер се 2014. године нашао у друштву 340 добара свјетске нематеријалне баштине. А наше свјетско благо стилизовано је као умјетнички печат на наградама лауреата Кустендорфа. Вез душе наше...

Децембар

Кад пушка замјени играчку и кад дјетињство пресеку меци, а дјечак положи живот на груди домовине као на груди мајке, остаје завјет. Споменко, ти си залог наших живота. Најмање што можемо је да данас завјет испунимо, а то је да градимо Српску као што си је уснуо на грудима отаџбине.

Зимско јутро се отима властитом сивилу. Распуст је. Погледом на телефон, покушавам обесхрабрити меланхолију сивила, али порука не уноси полет. Професорка која нас је водила кроз рад „Шта је данас, Српска за нас“, шаље поруку да рад није награђен. Поручује да не будемо тужне и да оно што смо осјећале и научиле током нашег рада за рођендан Републике Српске не може нико да нам одузме.

Размишљам помало депримирано, помало уплахирано. Па није ово тридесети рођендан Републике Српске. Ово је вјековни рођендан предака и њихових покољења, који су стајали на бранику својих прагова, били то прагови дома или прагови отаџбине. Прекорим себе кад схватим да слободу прихватам олако, саму по себи. На овим просторима згасло је толико младости, жеља, нада, хтијења, љубави и живота, да бих ја била слободна.

Осјећам се пробужено за нови дан, пробужена за нови смисао, пробужена за нови почетак. И знам, да је Република Српска мој дом и моја отаџбина. Мјесто на које се увијек могу вратити, ма гдје ме путеви одвели.

Договарам сусрет са Николином. Ђир наше младости. Лијепих тема, веселих. У нашем граду у Српској. Заборавиле смо конкурс и награду. Остаје нам наш календар „Српској за њен празник“.

Неда Драговић и
Николина Михаић

СРПСКА У СРЦУ

Републико Српска,
бисеру што сјаш,
хоћу да ти кажем,
хоћу да знаш:

Чувамо те к'о дијете,
у срцу те носим свом,
ти си моја отаџбина,
моје кућиште, мој дом!

Поносим се Тобом,
Српска моја мила,
из најљепшег цвијећа,
Ти се изњедрила!

Републико моја,
колијевко света,
волимо те сви,
а то неком смета...

Понављају често да си
душманима мрска...
У срцима нашим,
Вјечно ћеш бити,
Земљо моја,
Моја Српска!

НИКОЛА БАБИЋ, IX1
ЈУ Основна школа „Петар Кочић“, Приједор
Наставник: Нада Вуковић

СРПСКА У СРЦУ

Под овим најљепшим небеским сводом Божјега стваралаштва, налази се једна земља која је посебна, земља која представља спој љепоте и јунаштва. Развила је она своја једра од Уне до Дрине, од Требиња до Новог Града. Површински мала, али духовно ојачала. Земља која је крвљу натопљена и животима одбрањена, а име јој је Република Српска. Њом треба да се поносимо, њу треба да волимо, њену историју да знамо, а обичаје и традицију њеног народа да његујемо и поштујемо.

Република Српска представља православно цвијеће и срце српских земаља. Православна, мала земља на простору брдовитог Балкана, често понижавана и прогањана од стране великих сила, ипак се одржала и даље постоји. Колико год да је нападали и понижавали, Срби ће је увијек вољети и никоме је неће дати, јер знају да су се наши преци за њу борили, а многи и свој живот дали како би омогућили будућим нараштајима да у миру живе у њој. Земљи православних 'тића и српских Обилића! Патријарх Павле је једном приликом рекао: „Понижавати нас може свако, али да нас понизи не може нико. Само ми сами себе, својим делима и својим поступцима можемо понизити и осрамотити.“ Републику Српску и српски народ могу да понижавају само неразумни људи, али то не треба да нас плаши. Срби не смију сами себе својим поступцима понизити, јер понижавајући себе, они срамоте и народ свој као и херојска дјела својих предака. Док год траје име ове свете земље, часни Срби ће чувати традицију и обичаје њене. Традицију вијековима старог српског народа, њеног писма, њеног родитеља. Да наши преци нису били толико храбри и одлучни борци за слободу и отаџбину, данас не би било Републике Српске. Због тога не смијемо да заборавимо да су се српски јунаци борили за ову духовно велику, православу земљу и зато сваки Србин треба да поштује своју прошлост, вјеру и нацију. Када су тадашњи српски борци гинули за слободу српског народа и Републике Српске, они су пјевали. Када им се плакало, они су опет пјевали. Пјевали су јер је њихова пјесма јача од суза и од бола. То пјевање у тешким тренуцима им је дато због жеље за постојањем Републике Српске и жеље за остајањем српског народа на том простору. Када год су јунаци у боју бивали повријеђени и дотучени и када год су ране и ожилъци бивали све већи, часни борци дизали су главу горе и нису се предавали. Ни у једном тренутку духом нису пали и све вријеме су у Бога вјеровали. Баш због тога што су били истрајни и духовно мотивисани, уз Божју помоћ, створили су часну земљу, Републику Српску. Држали су се чувене изреке Живојина Мишића: „Живот је вечита борба. Ко сме, тај може. Ко не зна за страх, тај иде напред!“ Морамо поштовати чињеницу да су наши преци војевали и тако створили Републику Српску, али такав сукоб не смијемо дозвати јер је беспотребан и никоме добро не би донио, као што га ниједан рат не доноси.

Српски народ ће увијек памтити херојске подвиге својих предака, јер Срби нису репа без коријена. Република Српска је земља у којој првенствено живи, Богом дани, српски народ, али поред њега има и других. Прави Србин никада неће жељети зло осталим народима. Насупрот томе, он је хришћанин и због тога треба да воли свакога, ма које вјере био, јер није важно ко одакле потиче него у шта израсте. Треба да зна да смо сви ми од крви и меса и да не треба да ширимо злобу једни међу другима. Наравно, свако најприје треба да воли своје, јер ко не воли своје, не може поштовати ни туђе. Колико год неко био велики родољуб или патриота и колико год волио свој народ, као и земљу своју, не смије да мрзи друге. Републику Српску, поред духовно великог народа који је краси, красе и многе природне љепоте. Сва њена природна богатства се протежу од православне Херцеговине до кршне Крајине. Од Приједора до Бијељине и од Требиња до Зворника, све је наша Српска Република. Многа брда, ријеке, равнице, поља и планине, све су то украси наше „ђедовине“. Понекад пожелим да сам птица, неустрашиви соко, како бих се под облаке виноу и, ширећи крила, све те љепоте са висине обухватио. Зелени се Дрина са својим брзацима, а најљепша мелодија везана је за очеве ријечи: „Воли своју земљу и чувај је, сине, ал' највише воли земљу преко Дрине.“ Од Зворника па до Сребреника пружила се та славна планина, наша дика, наша Мајевица. Пркосна је као и долови равни, јер одвајкада ту живе моји Православни. Све то Србинову душу грије, равнице Семберије, мало даље, Подриње. Са чувене Очауш планине, поглед се простире до тихе ријеке Саве. Романијом црвеном језде коњи врани, увијек тако разиграни. Срце Републике Српске представља Бања Лука, гдје се прелијепе ријеке уливају једна у другу, Сана у зелену Уну, а нешто даље, брза Дрина у тиху Саву. Тамо гдје врхови планина, Озрена, Мајевице, Романије и многих других, додирују облаке, гдје се зелене многе ливаде и поља, гдје се простиру многи градови и села, то је све моја дивна отаџбина, родни крај и завичај. На свакој овој планини, равници и у сваком граду или селу, уклесане су ране вјековног страдања, православне цркве и манастири који свједоче о нашем постојању и трајању.

Република Српска је земља коју морамо сачувати. Она није шљива па да је бере ко хоће. Република Српска није ни цеста па да је туристи ко хоће. Њено постојање није узалудно. Када год заплачемо остављени од свих, посљедњу сузу чувајмо за Републику Српску. Наши су очеви и „ђедови“ војевали како би у аманет својој дјечи оставили ову свету земљу. Били су Републици Српској и на рођењу и на крштењу. Са њом су пјевали, са њом су и плакали и знали су да ће увијек да буде тако. Знали су да ће бити уз њу у сваком тренутку, јер су и они сами дио ње. А данас смо сви ми уз њу, јер је то наша „ђедовина“. Наша отаџбина. Земља наших снова и српских витезова. Земља моја, земља Српска!

Никола Освалд, трећи разред
ЈУ Техничка школа „Михајло Пупин“
Бијељина
Република Српска
e-mail: nikolaosvald84@gmail.com

ПОГЛЕДАЈ, СРБИНЕ

Погледај, Србине, ту земљу, небо ведро,
Ту ријеку, равницу, планину велику,
Ту слободу, тај народ, то дијете једро.
Погледај ту пркосну и малу Републику!
Погледај, Србине, класје што се таласа
Под небеским сјајем, то бљешти злато класа.
Погледај та поља и шуме Богом дате,
Слушај птице, пјевају о слободи за те.

Мрзе нас због тога што јесмо, што смо Срби.
Мрзе нас јер смо мали, а велики духом.
Мрзе нас што се крстимо с прста три.
Мрзе нас што нећемо да будемо слугом.

Ал' не бој се, Србине, док је та три прста,
И док год је свијеће и на столу крста,
Ниси сам. Бог је уз тебе! Не бој се, Србине!
Не бој се јер си очувао вјеру своју
Након вишевијековног зла и тираније.
Ова земља натопљена крвљу и знојем
Предака наших, чувара небеске страже,
Она је твој једини дом, твоје најдраже.

На своје претке-јунаке ти си поносан.
Поносан на слогу, част, образ и миран сан.
И на крсну славу своју, на оно жито
И на ону ракију. Коме смета то?

Ми никог не мрзимо, ми смо заљубљени
У своју отаџбину. У срцу Балкана,
Кротка, благословена богатствима разним,
Стамена, од честитих људи изаткана,
Плодна и лијепа, а јача од челика.
То је та љубав, то је наша Република!

Не дај, Србине, ни историју, ни славу,
Ни свијећу, ни крст, ни гусле, ни заставу!
Нека ти молитва буде најоштрији мач,
Крст штит, а гусле звијезда која те води.
Упамти, Србине, све мајке и њихов плач
Дарујући синове роду и слободи.
Упамти, Србине, ону дјецу невину
Заробљену и мученички побијену.

Знај Србине, Српска припада онима
Који су крв своју пролили ради ње!
Да волиш своју Републику, реци свима
И бори се за њу, добри мој Србине!

Николина Кесеровић
ЈУ Средња стручна и техничка школа Градишка, Република Српска - 1.
разред медицински техничар

СРПСКА У СРЦУ

Некада давно, једне хладне зимске ноћи, засијала је на небу изненада сасвим нова, сјајна звијезда. Рођена бјеше дивна дјевојчица и дадоше јој име Република Српска.

Од постанка па до данас, њен живот је попут бајке над бајкама и сада ћете чути како је од ње настала мајка многим мајкама.

Расла је у вихору рата та мала радознала дјевојчица, окружена мржњом, али дојена љубављу из топлих груди мајке Србије, под будним оком баке Русије. Напредовала је тихо и непримјетно, понекад ћутећи, борећи се за правду и своје мјесто под сунцем. Сањала је она о свијету правде и човјекољубља. Расла је као птица, раширених крила, спремна за свој први велики лет, снивајући често исти сан – да је већи и старији саслушају, и да је чују кад нешто има да каже, те да јој одговоре са поштовањем ако нешто жели да их упита. Знала је та мала, устрептала, упорна дјевојчица и да се разочара у одрасле. Недуго би тувала, а онда, попут ватромета, испалила би своје разнобојне конфете из дјевојчиних смјелих груди које је тад видио готово сав свијет. Њени снови из дјетињства о праведнијем и топлијем односу између старијих и млађих, почели су да оживљавају један за другим. Ах, како је она тад расла, духовно и морално, стасавши у праву српску љепотицу коју су и најодважнији запазили, одајући јој своје уважавање и поштовање. Дивили су јој се, од истока до запада, од сјевера до југа, јер израсла је у младу даму отмјених манира. Прихваћена у друштву највиђенијих, стекла је самопоуздање и почела се развијати под будним оком својих најдражих, како укућана, тако и родбине, познаника, те искрених пријатеља широм свијета.

И данас је тако. Ми, најмлађи, са поносом изговарамо њено име - Република Српска! Волимо је неизмјерно, како се воли само родитељ свој, а бранимо је и чувамо као мајка своје тек рођено дијете.

Сваки њен рођендан је и мој рођендан; њена развијена тробојка што вијори нашим градом, учини ме лаким да бих полетио увис од усхићења и драгости. Учинила је да нам снови постану стварност. Израсла је наша Република Српска у дјевојку, љепотом досањану, и стала, раме уз раме, уз мајку Србију. Очи су јој боје сјеновитих ријека у којима свако може видјети свој лик. Њено лице красе плетенице, утрте жуљевитим очевим рукама, украшене разбукталима маковима и бијелим радама. Њена љепота је над сваком љепотом. А душа њена пространа је као Семберија и Посавина. Неки шапућу - Млада је. Али, зар младост није дар који омогућава да све гледамо љепшим очима?! Зато је она наша звијезда водиља. Освјетљава нам праве путе и одвраћа наш поглед са варљивих раскрсница и брзих кривина. Даје нам снагу да истрајемо и да се надамо бољем сутра. Она је наша инспирација заувјек.

Република Српска је једина ствар на свијету коју не треба објашњавати, ни тражити јој разлоге. Она је за мене светиња! Са њом све има смисла. И живот. И послужење њега.

Српска у срцу! Заувјек!

НИКША ДЕКИЋ IX4
ЈУ ОШ „Иво Андрић“

СРПСКА У СРЦУ

Крваво сунце деведесетих година немилосрдно је озарило и ово, вјечно крваво, парче српске земље. Обасјало је то сунце овај комад земље, којим су тутњале војничке чизме вијековима, на којој су се ломили турски јатагани и на којој су се тупили аустријски бајонети. Комад земље који је у себи прогутао и Цариград и Беч, а који је из себе изродио племиће, јунаке, витезове, али прије свега – људе. Изродила је та земља, у својим њедрима отхранила, у својим шумама и на ливадским пашњацима подигла, људе, јуначког срца који су кроз све те крваве вијекове били они који су мрели на турском коцу и аустријском конопцу. Рађале су мајке на тој земљи Југовиће и Обилиће послјије Косова, Карађорђа послјије Орашца, Синђелиће послјије Чегра... Такве јунаке рађале су ове мајке, мајке Југовића, и својој земљи у аманет оставиле, и онда када су зинуле аждаја и ала гладне крви српске нејачи, гладне крви која је потекла из колијевки – гладне српских живота. Гријало је тада сунце, али његови зраци бијаху крвави. У њему се, у његовој крвавој свјетлости, огледало свако брдо и долина, огледала се крвава Дрина, Крајина и Херцеговина, огледали су се темељи спаљених кућа, огледали су се српски гробови и мрамори – огледала се српска крв која је, поново, потекла земљом Светог Саве, земљом краља Твртка, земљом Старине Новака... Тада је полетио сваки српски соко, и јуначки, храбро, онако, како су им и преци, стали један до другог, и јуришом кренули у одбрану онога што је њихово од старина – у одбрану својих домова, своје традиције, своје историје, својих гробова и светих олтара. У сваком јунаку загрми клетва Лазарева, а одјекну громки глас Степе, Живојина и Радомира. У сваком јуначком срцу букну пламен слободе, засијаше Цер, Колубара, Брегалница, а као свијетли идеал, међу горостасима, засија Кајмакчалан. Знали су ти јунаци да бране не само своје претке, већ и своје потомке. Знали су да не бране само гробља, него и колијевке. Знали су да бране земљу на којој су, кроз времена и вијекове у маленим колибама крај огњишта, одјекивале гусле, а преци, поносни, славили крсну славу, Божић... Знали су да су вијековима уз те колибе прислањани бадњаци и шарана васкршња јаја. Знали су да немају назад, иза је њихов народ, иза је њихова историја, традиција, вјера - иза је њихово битисање и постојање кроз вијекове. Као и косовски мученици и јунаци, који су своје херојско и јуначко страдање започели Самодрожом, тако су и ови јунаци, прије него што су узели пушку и на њу закачили бајонет, Христом себи отворили пут вјечног живота.

Из ове светосавске земље поникли су крвави божури, онакви какви су украсили Косово, онакви које су посадили и својом крвљу залили Лазареви витезови и Христови мученици. Такви божури су никли уз Дрину и Саву, никли су Трескавицом и Лелијом, процвјетали су коридором живота, зацрвенили су се Бањалуком, Сарајевом и свуда куда су тутњале војничке чизме и тешки оклопњаци, свуда куда је остао и један камен до темеља спаљене куће – свуда куда је остао и један траг да је некада ту живио један народ и да је вијековима, оштром камом, са њега тјеран и гоњен. Знали су ови витезови, потомци солунских прометеја, да ако они не стану на браник отаџбине, ако своје животе не приложе на крваве жртвенике и свете олтаре, поново ће Дрином, Уном и Савом, умјесто бистре воде, потећи српска крв, поново ће нам забранити ћирилицу, поново ће угасити ватру на српским огњиштима која су вијековима димила са ове стране Дрине, поново ће осванути крвави, придворички Божић, поново ће Доња Градина постати крваво судилиште, поново ће јаме у своје дубине гутати живе – знали су да ако они не стану на браник своје отаџбине, нас неће ни бити...

„Славно мрите, кад мријет морате”, рекао је владика Раде, тај вјечни судија косовског завјета и вјечна, српска, луча слободе која и данас сија са Ловћена, са тог планинског горостаса, и тмурно гледа на угашено српско огњиште у његовој, српској Црној Гори. И као што рече цетињски владика мрели су ови јунаци, славно, на светој дужности – у одбрани слободе. У ту свету одбрану и на вјечну стражу стали су ови јунаци, баш како су им јуначки преци стајали, са укрштеним пушкама и бадњацима, славећи крсну славу и Божић, тамо гдје су им гранате и пушчана зрна били стални гости. Славили су и они. Славили су Бога, славили своју вјеру, а сваком од њих, на том крвавом, крвавом, али часном и поносном путу, сапутник бјеше први који је пао за Христа, за Његов вјечни наук – Свети Стефан.

Уткали су ти јунаци своје животе у темеље једне земље која је остављена нама, у аманет. Уткали су се златним нитима у сваки камен ове земље, залили су својом крвљу сваки српски мрамор, а својом јуначком смрћу и славом оставили посебну лучу, вјечну лучу, која ће да сија кроз вијекове. Многи су соколови у том лету, крвавом, али поносном, пали, посрнули, остали без крила, знајући да ће дати своје животе за то најсветије и најчасније – за слободу. Многе су мајке остале без суза, њихове сузне очи криле су црне мараме проткане сваком мајчинском сузом, али свака је знала да су њени синови, јунаци, своје животе положили на светом олтару – на бранику своје отаџбине. На тај браник стали су тићи до сурих соколова, стао је јунак до јунака – стали су витезови, један до другог, са једним војним задатком – да се сачува тробојка западно од Дрине, да се сачува свети олтар, манастирско звоно и келија, да се сачува двоглави орао, да се сачувају гусле, да се не забораве крсна слава, Божић и бадњаци – да се сачува жила куцавица српског рода испод овог комада неба. И круна те њихове жртве јесте земља у којој поносно можемо да кажемо ко смо, у којој поносно можемо да вијоримо своју заставу, ту тробојку, за коју су многи положили животе. Та круна и данас сија посебном сјајем, али не крвавим, каквим је тада, већ јуначким и поносним. Та круна је Република Српска. Као што су њихови јуначки преци, Солунци, пренијели преко гудура љуте Албаније вијенац смрти, а на Кајмакчалан изнијели вијенац васкрсења, такав вијенац су понијели и ови јунаци. Прво вијенац смрти, а потом вијенац новог и вјечног живота. И данас ту Републику Српску краси златни вијенац који су ови војници саковали жаром јуначког пламена у својим срцима, исплели косовским божурима и пушчаним зрнима, а накапали својом крвљу. Они су своје животе даровали Републици Српској, а нама их оставили у аманет и завјештање да их чувамо и памтимо. Данас, када године више нису деведесете, када се не пролива недужна српска крв и када ни небо ни земља не миришу на барут, на нама је остало да ту њихову жртву и златну круну њихове жртве бранимо не са пушком и бајонетом, јуначки, на бојишту, како су то они радили, већ да је бранимо памћењем и да не допустимо да ниједан пали јуначки живот падне у најдубљи и најстрашнији бездан – бездан заборавља. И када су им одузели мушке животе, гробови њини и данас се боре са тиранином, и данас свједоче једну крваву епопеју која је за своје попреште узела ово парче земље. Свједоче ти гробови да су за ову српску земљу мрели преци вијековима, уздигнуте главе, поносно, и баш као што Раде Томов каза – славно.

Огњен Бошковић, Iг2
Број телефона :+387 66/311 – 528
Мјесто:Гацко, Република Српска
Мејл: ognjenboskovic11223@gmail.com
ЈУ СШЦ „Перо Слијепчевић“, Солунских добровољаца 24, Гацко

СРПСКА У СРЦУ

Тога јутра закуцало је јако. Загрмјело! Затутњило! Задрхтало је, тога јутра, моје снажно срце. Погледах са очима четрнаестогодишњака у правцу који ми је одвлачио поглед. У трошном огледалу мог дједа, угледах лик одраслог, стамениог, Није говорио, покретима и погледом све је јасно испричао. Гле, тај лик из огледала везе тканину!

Црвена тканина као симбол крви и страдања, у његовим рукама је стрпљиво трпјела сваки убод игле, свако кидање и свако рањавање. Поносно је неправедну крв жртава преточила у нови живот. Постала је још јача и још израженија црвена јер је сад у њој била уткана слобода, снага и љубав нових покољења. Знала је да без страдања нема васкрсења и баш зато је стрпљиво и поносно чекала. Али као да је остала недовршена, нестрпљиво помислих и наставих да посматрам.

Плава тканина се везла спорије али сигурније. Плава попут неба и попут ријеке која непрестано тече и доноси поруке мира и сигурности. Плава боја, боја наде, будућности и слободе, замириса неким благостањем и топлином. Рашири се попут крила и приљуби уз црвену. Опет недовршеност, помислих сад већ узнемирено. У огледалу се појави бијела тканина. Шта ли она крије, запитах се у себи?

Бијела попут снијега, својим одлучним летом пронесе симбол мира. Бијела је низала своје симболичне појмове: спокој, хармонију, дјетињство, невиност и снове. Била је то боја тишине и боја свитања које донесе нови дан. Тај дан засија сунце изнад земље која бијаше поносна јер се зове Република а још поноснија јер је Српска. Тај дан кад се споји бијела тканина на црвену и плаву, роди се мајка, сестра, бака, храбра жена Српкиња. Родила се и расла и израсла у лијепу, стамениту и поносну краљицу која, својим карактером, може пркосити читавом свијету.

Три тканине сјединише се у једну. Сједини их и споји чврста нит Светосавља. Посла својим чврстим јединством поруку православља, мира и љубави широм читавог свијета гдје има српских душа.

Схватио сам, помислих и закључих, лик из огледала сам нови ја који је дошао да ми осветли пут и покаже куда треба да идем уздигнуте главе. Узех тог јутра заставу јединства, заставу Српске и ставих је поносно у оно задрхтало и устрептало срце са почетка приче. У њега смјестих све три боје нека се вијоре и чувају ме, као што ћу ја од данас чувати њих, њихову историју и њихову будућност.

А како ме је нашао, упитах се и радосно помислих да га је можда баш власник трошног огледала послао овог јутра. Послао га да својим покољењима пренесе праве вриједности и причу патриотизма.

Разговор без ријечи, прекину звоно цркве које је позивало на молитву. Помолих се и захвалих на свему што ми донесе овај јутарњи сан. Знао сам да је овај сан моја стварност која ме, ове зоре, промијенила и много научила

Ставих руку на лијеву страну грудног коша као да се увјерим да је све на свом мјесту, али и да дам обећање да ће моја Српска увијек бити ту.

Живи вјечно, моја Републико Српска!

Ученик: Павле Михаић

Разред: IX

Наставник: Бранка Иванишевић

Школа: ОШ „Петар II Петровић Његош“ Билећа

Адреса: Краља Александра бр.32

89230 Билећа, Република Српска

Телефон ученика: 066/930-709

mail: jelena-mihic@hotmail.com

СРПСКА У СРЦУ

Реците ми – ко су то Срби? Шта их то чини посебним? Како ли тако мали народ одише чашћу, слободом и љубављу, те ствара тако честиту историју? Ми Срби смо веома тврдоглав народ, те се боримо за све што је наше, а оно што смо стекли веома чврсто држимо у срцу – као и између свега осталог, нашу државу, Републику Српску.

Не, не желим да одем... Не желим да моје коријење мене проклиње зато што га нисам славио. Не желим да моја дјеца забораве одакле потичу. Не могу да допустим да моје огњиште падне у заборав. Како ли да се одрекнем земље из које сам ја поникао? Човјек који нема љубави према својој отаџбини не припада никоме, па чак ни самом себи. Кад љубав према самој земљи нестане, па и сама држава мора мријети! Не могу то да учиним – сјетимо се мученика који су положили животе за сваки педаљ ове свете земље, сјетимо се наших предака, сјетимо се крви која је квасила ову плодну земљу! Слатко је и часно гинути за отаџбину, али је слађе за њу живјети. Вриједи живјети у овој земљи окићеној љепотама Мајке природе, у овој земљи богате културе, традиције и историје, у земљи опјеваних и неопјеваних ратника... Ја сам дао заклетву својој земљи – дајем јој завјет да јој вјечно припадам, јер шта сам ја без ње? Само фигура од прашине и пепела у ничијој земљи, која чека свој крај - да се у ту ничију земљу и врати? Нешто ме тјера одавдје, али ме пјесма предака вуче себи. Чујем своје претке – они говоре, кукају, моле... Куну ме мојим именом и презименом, које сам од њих и зарадио! Доста људи сматра да их ова земља тјера од себе. Опростите јој, молим вас, имала је тешко дјетињство... Отаџбина превише може да казни човјека, али превише зна да воли. Не схватају колики дуг требамо да платимо овој држави, овом бастиону свега што би се српским могло назвати. Доста људи ће је се одрећи, а доста људи ће отићи из ње. Тек када оду у туђину ће схватити да им недостаје топлина овога сунца, мирис ове земље, погледи који кроз очи душу лијече. Сигуран сам да их њихова отаџбина спокојно чека, те ће их поново ставити под своја крила и његовати као своју дјецу - пошто то у суштини и јесу.

Шта ли нас Србе спаја и чини посебним? Спаја нас љубав, инат и слобода... Спајају нас мисли српских умова, те ова наша вјера која нас на људскост позива. Чини нас посебним наша славна историја, наш менталитет, али прије свега наша богата, честита Српска Република. Кад бих обишао читав свијет овоземаљски, знам да се нигдје не бих осјећао као у својој земљи. Увијек бих јој се враћао, а знам да би она мене увијек на истом мјесту чекала.

„Отаџбина није предмет ограничен, оивичен, утеловљен. Отаџбина је мисао, отаџбина је вера, а мисао и вера не умиру.“ – Бранислав Нушић

Павле Пејић – ЈУ Медицинска школа Добој, 4. разред

СРПСКА У СРЦУ

РЕПУБЛИКУ СРПСКУ ВОЛИМ ЈА,
ТО ЈЕ МОЈА ДОМОВИНА.
ДОЛИНЕ, ШУМЕ И РИЈЕКЕ,
У КОЈОЈ СЕ ИГРАЈУ БРАЋА И СЕКЕ.

МОЈА РЕПУБЛИКА МЕНИ ЈЕ СВЕ,
И МИ НЕМАМО БОЉЕ ОД ЊЕ.
ВОЉЕТИ ЊУ И НИЈЕ НЕКА НОВОСТ,
ЈЕР ОНА ЈЕ НАМА СВА РАДОСТ И ПОНОС.

РЕПУБЛИКУ СРПСКУ КРАСИ РИЈЕКА ДРИНА,
И ОЛИМПИЈСКА ПЛАНИНА ЈАХОРИНА.
ЖИВЈЕЋЕ СРЕЋНО НАРОД МОЈ,
ЧУВАЈУЋИ СЕБЕ И СВОЈ РОЂЕНИ ДОМ.

ОНА ЈЕ ПОНОС, РАДОСТ И СРЕЋА,
И НАМА НЕ ТРЕБА ДРЖАВА ВЕЋА.
ЊЕНА СУ ВРАТА ОТВОРЕНА СВИМА,
ДОБРИМ ЉУДИМА ШТО НА СВИЈЕТУ ИМА.

РЕПУБЛИКА СРПСКА
У СРЦУ ЈЕ МОМ,
А У ЊОЈ РУДО МАЛО,
ЗАВИЧАЈ ЈЕ МОЈ!

Павле Тешевић
ЈУ Основна школа „Рудо“

СРПСКА У СРЦУ

Када се ради о мојим осјећањима према Републици Српској, као мјесту гдје сам први пут угледао свјетлост и људе који ће ме окруживати, схватам да ће бити врло изазовно, све утиске и емоције усмјерити ка листу папира. Иако осјећам одговорност пишући о отаџбини, надам се да ће се рука временом опустити, те охрабрити оловку при извођењу нових покрета на листу, попут клизаљки на леду.

Како сам рођен прије шеснаест година на овом простору, који данас зовемо Република Српска, моје уши нису имале прилику да чују и упамте пуцње граната и бомби при првом изласку из болнице. Током дјетињства, када бисмо се ми, дјеца, окупили око стола, зимске вечери би нам пролазиле у слушању комшијских прича, најчешће из тешких, ратних времена, која су нам била поприлично страна али и занимљива. Такође, и старија сестра која је рођена за вријеме ратних дешавања, памти, додуше само честа буђења из старог кревета, проузрокована звуковима за које је сигурна да нису били ватромет, или нешто слично. Ипак, занимало ме је како се осјећају бића која нису људи, а чији је живот сваког дана неизвјестан, којима се сваки дан своди на борбу за опстанак, те шта је оно, што је њима у срцу.

И тако, једног кишног априлског јутра, када сам имао скоро шест година, на влажној трави угледах два нека чудна створења, љигава, са љуштуром на леђима и малим роговима. Оно које ми је било ближе прозору, изгледало је интересантније, па брзо одлучих да се загледам у њега, јер је полако, али сигурно, брзином којом се кретало, пријетило да ми без питања уђе у кућу, за отприлике, три дана и петнаест сати, нерасположено за игру, или било какав топлији разговор. Сљедећи дан, распитах се по улици, кажу да је у питању пуж, само овај пут, за пар корака ближи циљу него јуче. Као производ радозналости, у некој старој, подераној, све у свему непримамљивој књизи за било кога, за коју бака збори да је рат учинио таквом, нађох све о пужевима.

Од тог тренутка сам сазнао свубиографију свог упорног пријатеља, који је у потпуности одговарао опису младог војника, који помјера границе сопствене издржљивости, зарад одговорности коју носи на леђима сваким даном. Дубље посматрање пужа ме је навело на размишљање, да ли и пужеви воде своје ратове са супарничким странама, броје ли велике жртве у жељи за одбраном неке примамљиве ливаде, гдје би могли поставити своју кућицу и основати породицу, баш као што и ми данас имамо нашу Републику, која је попут ливаде, безбједно пространство, на чијој земљи водимо сигуран живот. Мало касније, опазих и старијег пужа, изгледао је испражњено, као да је већ искусио све потешкоће једног мекушца. Љуштуре ова два пужа су изгледале потпуно различито, једна стара, искоришћена, док друга испреплетена игром разних шара, открива нове могућности и гледа у будућност која је чека. Управо таква је разлика између градова у Републици Српској, из ратних година и сада, старији и искуснији од мене кажу да је то нормална појава. У мојој кући је још остао стари креветац, као свједок тешких времена, док у пужевљеву, ипак нисам имао храбрости завирити. Заправо, и овом малом пужу је неко обезбиједио да се сваким даном, независно од било кога, креће куда год жели, као што су и нама, наши хероји, чија је храброст заслужила да се изнова препричава.

Дакле, кућа је пужу на леђима, а поглед му је усмјерен напријед. Тако је и човјеку бреме предака снажан коријен из којег ниче ново, досад невиђено биље, чији развој је условљен садашњим тренутком. Зато се надам да ће нове генерације сачувати ову пространу, плодну ливаду на којој живимо и с времена на вријеме, посадити неко ново биље, које ће и другима мирисати, али само нама припадати, за мене је таква, Српска у срцу.

Петар Боснић
Гимназија Бања Лука, 19

СРПСКА У СРЦУ

Драга моја Републико Српска,
Пишем ти ово писмо, јер никад досад нисам, а требало је. Шта ти раде ови млади? Остављају те на цједилу, да се сама вадиш из муља у који си запала. Пишем ти ово писмо, да знаш да је једно твоје дијете ту, уз тебе, биће ти пријатељ. Нисам једина, да знаш, има нас још што те волимо, само не стижу сви од обавеза да ти пишу, а можда и не желе или немају дара за писање. Немам ни ја, али се плашим да се не осјетиш заборављеном, а то не смијем допустити. Пишем ти да бих изразила своју несхватљиву љубав према теби, и кажем несхватљиву, јер ми и даље није јасно зашто те толико волим. Можда би било лакше да је супротно и да се могу одселити као други и заборавити све што ме веже за тебе. Можда је лакше онима, који не воле своју земљу. Не знам, млада сам, ти ми реци. Реци ми и како се осјећају ти који оду. Ја, кад причам о томе, замишљам ружу. Шта би се десило са ружом, ако бисмо је извадили из земље, почупали њене коријене и пресадили је километрима далеко? Да ли би увенула? Можда и не. Да ли би била иста она ружа? Сигурно да не би. Изгубила би ведрину и љепоту живљења, јер тешко јој пада то пресађивање. Како би тек било човјеку, кад бисмо му то урадили. Нажалост, то се и дешава, јер данас више не пресађујемо цвијеће, већ само људе. Чини се да људи то боље издрже, него што би њежна ружа, а можда се и, на крају крајева, само претварају. Можда не желе да знамо да су доживјели пораз, и крију празнине у срцу, које су настале напуштањем тебе. Молим те, одговори ми. Шта ти они пишу у својим писмима? Мени кажу да су срећни, али сумњам, а теби сигурно не лажу. Осјећам жалост кад мислим о њима. Зар им ниси у срцу, као и мени? Ја волим сваки твој камен, гору, лист, сваку травку, цвијет, планине. Кад ходам твојом земљом, моја душа затрепери, јер је у мени дио тебе, у свакоме од нас је. Све ме веже за тебе и гдје год одем, мисли ме ка теби гоне. „Нема љепше!“, увијек узвикнем. Моје побуде, можда и најбоље, описао је Милош Црњански у својим редовима. „Могао бих у Данској, и у Шведској, и у Норвешкој, да живим. Па и на Исланду. Свуда има добрих људи. Један други глас у мени, на то, довикује ми да се варам. И, да среће нема ван оног места, где смо провели детињство и где смо се родили“. Свуда има добрих људи, свуда има лијепих градова, али срећа која долази са тобом, ње нема нигдје. Не може се то извјештачити и лажу они који кажу да може. Жао ми је што се не боре сви за тебе, што дижу руке од онога, за шта су им очеви и дједови гинули, а мајке биле гладне и остављене.

Што сам старија, све више осјећам оно, од чега се лице старих људи озари док причају. Знаш ли о чему? О теби! Ах, како чезнем да и ја тако својој дјечи причам. Желим и ја да се борим за тебе, али не кроз рат. Он би те могао и уништити, а то би ме ожалостило. Борићу се, тако што ћу остати уз тебе, јер си на листи мојих највољенијих особа, иако ниси људско биће. Гдје год отишла, осјећам се као странац, избјеглица, само ми ти пружаш оно, што се једном добије, а то је дом. Топлина, сигурност и све успомене које сам стекла у ових осамнаест година, вежу ме за тебе. Зашто бих живјела цијели живот, жалећи за временом проведеним унутар твојих граница, кад их могу овдје и наставити стварати. Ти си се уткала у вене које пролазе кроз моје срце и не планираш отићи. Ни не треба, тамо ти је мјесто и надам се да и ти тамо осјећаш топлину, као и ја у твом дому. Размишљам често о свом будућем животу који ме чека, и како год посложим слике, свуда ме окружује твоје небо, а на свакој слици је мој осмијех. Чини се да то двоје увијек иду скупа. Надам се да ти је лакше, кад чујеш какво мишљење имам о теби. Мамиш оно најљепше из мене и зато ћу настојати да то што ме усрећује и очувам. Дође ми некад, да измијеним закон, те оштро казним сваког, ко на твоје тло баци папирић, ко посијече дрво твоје дивне шуме, ко исуши извор твоје дивне ријеке, ко заувјек пређе границу, твоје дивне земље. Много је оних што ти кваре богатства или их не препознају, зар не? Вољела бих да их све могу промијенити, али промјену увијек почињемо од себе. То сам већ примијенила, сада је ред на свијет. Пренеси осталима поруку, да се пазе, много сам се уозбиљила! Нећу дозволити да још која ружа увене. Ето, драга моја, написах ти писмо, можда кратко, али оптеретила ме школа, факултет и пријемни, знаш како то већ иде. Треба теби образованих да те бране, а не незналица. Ја то радим због тебе. Надам се да ће моје писмо, брзо стићи, чини ми се да си много тужна, а можда се и варам. Нећу сазнати док ми не одговориш, а то очекујем убрзо. Нема среће ван мјеста гдје смо се родили, нема среће ван тебе. Воли те твоје дијете! Чувај ми се, а и ми ћемо те чувати, лијепа наша Српска!

Рада Благојевић, 4/1
ЈУ СШЦ „Јован Дучић“
Теслић
Имејл школе : ss45@skolers.org

СРПСКА У СРЦУ

Све што није бол – није пјесма, а земља која се дуго рађала са топлом љубави и крви, може вјечно да живи. Путујем, дивим се љепоти других крајева, али негдје у дну душе – празнина. Сурова празнина коју може да осјети само мати кад јој чедо недостаје и чедо кад му мати недостаје.

Улазим у мало мјесто, а на углу пута, на бијелој табли, плавим ћириличним словима исписано њено име – Република Српска. Моја земља. Понио сам је у срцу, на путовање, празнина нестаје, појави се љубав и као притајена ластва моје срце залепрша.

Она, неустрашива дива, смјело гледа на свој народ јуначког срца и челичне снаге и поносно стоји на врхунцу славе и моћи. Ријеке, планине, села, све ме зове кроз јаву и сан. У мојим генима је српска црква, вјера, крст и слава, а народ, онај који увијек зна ко је и коме припада, дао је име својој колијевци, слави и хумки. Република Српска.

Све оне који су је бранили и за њу крв своју пролили, окупала је вјечном свјетлошћу и уздигла на највише мјесто које је свима свето и које слави прохујала времена. Сама помисао на родну земљу, на њено поносно име, на наше славне претке, у мени буди пркос и понос. Класје које се пољима таласа, жубор потока, вриједни ратари који послују по ливадама и њивама... све то одликује моју домовину. Поносну, гиздаву и чедну.

Наш највећи и најтананији драгуљ је отаџбина коју морамо чувати од сваког зла и нечистоте, јер је Српска наш једини прави дом. Мрачни и злобни услови створише ратове у намјери да разоре и спале српску отаџбину, али се наша Српска подигла из пепела и сада поносно брани своје име, тробојку и крст. Она је пехар наше радости и док нас њене руке грле, наши дани биће препуни среће и сигурности. Имати своју отаџбину је од непроцењиве важности за сваког човјека. То су наше мирне луке у које се радо укрцавамо. Наша Српска прослави тридесети рођендан, и снажно одоли свим притисцима, не дозволивши да српство потоне.

У данашње вријеме све је присутнији тренд одласка у иностранство ради новца и веће удобности. Људи одлазе са својих огњишта јурећи за неким својим циљевима, а душа им остаје вјечно празна и сиромашна јер су у туђој земљи само странци и робови тамошњих капиталиста.

Још давно је наш Мостарац, наш дивни, неприкосновени Шантић испјевао да:

„Сунце туђег неба,
Неће вас гријат кô што ово грије;
Грки су тамо залогаји хљеба
Гдје свога нема и гдје брата није.“

Сваки родољуб бориће се за очување своје земље, њеног потомства и стабилности. Српска има и свој дан, девети јануар, који сваки Србин признаје, јер је то дан када смо се изборили за побједу. Много крви и зноја уложено је у њене темеље, и замислите само, колико има несрећних судбина и уплаканих мајки због синова који страдаше у рату за слободу.

Нећу нас само хвалити. Наш народ јесте и горд и пркосан, али је увијек бранио оно што је његово, и то на поштен начин. Због тога и опстасмо упркос свему, тешким временима и крвавим ријекама. Како би наша земља и даље расла и напредовала, морамо улагати све своје напоре за боље сутра.

Поносан сам што сам одрастао на српском тлу и што носим српско име. Поносим се што ми је Српска отаџбина. Гдје год се окренем, видим нешто своје, а све је моје. И човјек, и планина, равница и сунце. Нека наша Српска јача и заблиста на свим мапама и нека на балканском небу бдије као најсјајнија звијезда чије се искре неће угасити док је најснажније српске вјере и Срба који је носе у својим срцима.

Раде Петровић
Техничка школа “Михајло Пупин”- Бијељина, разред I-1.

СРПСКА У СРЦУ

Што је сунце земљи, што је вода животу, то је и Српска свом народу. Кап воде која се са побожношћу чува на длану, то је Република Српска. Мјесто гдје је наша душа, ту је њено име урезано.

Ту гдје је крв проливена настала је боја црвена, док је слободом небеском пратила плава, а свјетлошћу њених синова настала је и бијела. Символ до симбола, понос њених синова и кћери.

Да ли се понос оних који живе овдје може изразити? Одговор је: «Не», али са сигурношћу знамо да је тај понос од Маглића већи. Док се у Врбасу огледамо, чујемо хук Дрине која тече и преноси гласове наших предака.

Иако је мала земља, наша Република Српска је за нас највећа и најљепша земља на планети.

Никад нећемо оставити и заборавити нашу земљу. Све и да хоћемо, не можемо заборавити наше јунаке који су својим животима платили цијену слободне Републике Српске.

Мој дом, моја прошлост, моја садашњост, а засигурно и будућност - то је моја Република Српска.

Сандра Јашић 9-6
ЈУ ОШ „ Младен Стојановић “
Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Свиће нови дан, ново јутро,
Сунце ми обасјава поспано лице,
Устајем из кревета, хитро,
И чујем глас моје мале сестрице.

Зар ти не осјећаш мирис тај,
Зар не чујеш гласа сјај,
Зар не видиш Семберију и Дрину,
Зар не додирујеш нашу земљу милу?

Теслићу граду и Требиње је близу,
Са планине Јахорине и облаци гризу,
А да не причам о Козари и Бањалуци,
Које са неких планина гледају вуци.

О, Посавино, срце моје мило,
Има ли мјеста за птицу златну,
Са сломљеним крилом,
Спремну за љубав трајну?

О, Републико Српска, ево и ја ти пјевам,
Осјећам као да заједно са муњама сијевам,
Јер ти ми дајеш снагу и понос,
Да твојим зорама безбрижно пливам.

Ријека Сава ми је највећи свједок,
И град Вишеград, кад се окренем на исток,
Да сам, опет, и ја све од себе дала,
Да нека мајка поново не би заплакала.

Нико те не може знати боље од мене,
Јер ти си моје поријекло и моје сјеме,
И желим да овдје сунце увијек грије,
И вриједни ратар кукуруз сије.

Ученик: САЊА СИМИЋ
Разред и одјељење: 8/1
Школа и мјесто: ЈУ ОШ „ИВО АНДРИЋ“ Ђулићи - ТЕСЛИЋ

СРПСКА У СРЦУ

Република Српска, наша мила домовина, смјештена је у дубини душа свих нас. Заузима посебна мјеста у нашим срцима, која бивају испуњена поносом када се њено име, иза ког се крије значајна историја, спомене. Српска није само локација на карти свијета или мјесто на мапи за које неки нису ни чули. Она је наша мајка, наша мирна лука, стуб нашег поријекла, украс наше историје, културе и човјечанства уопште, извор нашег поноса. Иако није одувјек постојала као званична држава, настала је онда кад и ми. Од ње смо исткани, под њеним окриљем смо процвјетали и постали оно што смо данас.

Наша република требало би да за нас представља много више од територије на којој смо настањени. Географски посматрано - површински је малена, а заправо је тако велика, значајна и недостижна. Земља у којој живимо брањена је крвљу и чашћу, а најхрабрији су платили њену цијену својим животима и тако нам обезбиједили оно највредније што живо биће може да посједује - слободу. Бурна прошлост не смије бити смјештена под вео заборава и настањена у књигама прекривеним прашином. Осим тога, доказ поштовања и захвалности нећемо пружити изградњом споменика и одржавањем помена неколико пута годишње, већ искреношћу и добротом.

Важно је имати на уму предности наше републике, разматрати њене недостатке и својим дјеловањем покушати утицати на успостављање другачијег система и друге значајне промјене у вези са друштвом, влашћу, образовањем, умјетношћу и другим областима. Поред тога, потребно је помињати је са осмијехом на лицу, не стидјети се њеног назива, положаја или економског стања, вољети је безусловно и чинити је срећном, приказивати њену величину у књижевним, музичким и ликовним дјелима, посвећивати јој успјехе, поклањати јој најнеобичнија и значајна достигнућа, трудити се и залагати се за њен развој, уљепшавати је парковима, цвијећем, дрвећем, шеталиштима, библиотекама и музејима и на тај начин пробудити срећу у њеној скромној души и измамити јој осмијех на лице.

Српска нас прати гдје год да се налазимо. Она је наш чувар, а ми њено огледало јер се у нама рефлектују све њене одлике и осликавају особине које стичемо поштујући је. Дарује нам оно непроцјењиво за човјечанство - мир, пружа нам вјеродостојне примјере доброте и храбрости својим опстанком и учи нас великодушности, племенитости и одлучности. Представља дивну слику свих оних врлина које се не могу само описати ријечима, међу којима су чувени српски понос, хуманост и неустрашивост, које стичемо тако што цијенимо национални идентитет који нас чини посебним. Вјешто нас је извајала, с циљем да је вјеродостојно представљамо у правом свјетлу и да јој пружамо онолико поштовања колико је заслужила.

Нажалост, многи мисле да републику чине само име, застава, амблем и химна. Међутим, ти симболи не могу представљати основна обиљежја једне државе. Њен најважнији дио чинимо ми, становници, чији је задатак да освјетламо образ наших смјелих предака. Наша дужност и један од најважнијих животних циљева требало би да буде указивање части нашим храбрим јунацима, херојима свог времена. Како бисмо показали своју љубав и поштовање према преминулим, као и преживјелим борцима, морамо да се покренемо и да коначно постанемо вјеродостојни чувари наше републике, пазећи на њу и његујући је попут цвијећа које је потребно редовно заливати. На тај начин, показали бисмо свијету да нисмо мали и неважни, како се често чини, већ, напротив, да смо веома богати јер живимо у земљи која је била свједок бројних лијепих и немилих догађаја, али се ипак одржала. Нисмо ни свјесни колико је тло под нама пропатило да би постигло све досадашње успјехе, међу којим је и наш лагоднији начин живота, упркос бројним ратним походима ранијих година, који су избијали због великих сила, које су тежиле ка учвршћивању власти, проширењу територије и стварању државе са хомогеним становништвом.

Мајка природа је просторима на којим живимо подарила разне љепоте које често одузимају дах, како нас који живимо овдје, тако и посјетилаца из дијаспоре. Градове и села Српске красе многи облици рељефа очаравајућег изгледа, као на примјер: непрегледне ливаде, дивни пашњаци, простране шуме, планине које се истичу својом висином, савршене долине и котлине, затим бистре планинске и равничарске ријеке, које лагано шуме и шапућу нам тајне свог настанка и дешавања у њиховој близини која су, ћутљиво или бурно реагујући, посматрале. Наравно, ту су и интересантни извори, та увијек занимљива врела која нас позивају да их посјетимо, а која су настала таложењем небеских суза за вријеме оружаних сукоба, потоци чији се жубор надалеко чује и необична језера. Неизоставно треба да поменемо цркве и манастире, обиљежја наше православне религије, музеје, галерије, центре за културу и културно-историјске споменике. У све ове знаменитости утемељени су понос и труд неимара, који су од капљица зноја стварали облике, нама данас познатих, грађевина.

Све што се налази у нашој околини саткано је од снова и маштарија српског народа, који је вијековима осмишљавао не само изглед кућа и зграда, већ и како да очува историју и културу, традицију и обичаје, начине за преживљавање у тешким временима и слично. Никада није посустајао. Увијек се опирао, након пада - дизао и пркосио туђинској власти. Водио је борбу, иако је притисак других вјера, попут римокатоличанства и ислама, раније био веома јак. Поред тога, темељ наше државе више пута нам је одузиман. Били смо потчињени, пљачкани, мучени, убијани, брисани са лица земље... Домови српских породица често су претварани у рушевине, градови су нестајали за трен, а села би незамисливом брзином била спаљена. Многи не би могли ни да претпоставе да је на неким од мјеста, која данас скоро и да не постоје, већ у њима само животаре поједине биљке и животиње, постојало прегршт домаћинства и разноликих заједница. Упркос свему наведеном, преживјели смо. Храбро смо превазишли све несреће које су нас задесиле.

Једноставно, Срби не дозвољавају да буду поражени. Из сваке битке излазе као побједници, након неуспјеха дижу се као феникс из пепела, уједињени. Као таквима, повјерен нам је веома важан задатак, а то је да водимо рачуна о Републици Српској, која је уткана у нас од рођења, представља саставни дио нас, као јединствених разумних личности, прати нас на животном путу и увијек је ту за нас. Она је наш чврст ослонац и наше уточиште. Врло добро се зна да се на свијету налази много држава које можемо да посјетимо, које ће нас лијепо дочекати и бити наш привремени животни кутак или вишедневна туристичка атракција. Међутим, постоји само једна земља у коју можемо да се вратимо, која ће нас притом стрпљиво чекати, изнова и изнова нас топло дочекивати, кад год да отпутујемо, па се вратимо, пружати нам неописиву љубав, изузетно драгоцјен спокој, какав се нигдје не може пронаћи, ма колико тежили ка томе, увијек нам се радовати, бити спремна да нам поклони загрљај у било ком тренутку и вјечно нас подржавати.

Сара-Тара Томић, ученица Гимназије "Филип Вишњић" (Бијељина)

СРПСКА У СРЦУ

„Преварили сте се, стављањем потписа на Венс-Овенов план Срби нису извршили самоубиство. Срби су овим потписом само показали свијету да ће остати и опстати на својој територији, на територији Републике Српске...“

Ово су ријечи легендарног Риста Ђоге, новинара и водитеља Радио телевизије Републике Српске које он изриче на крају Дневника давне 1993. године, након што се диже из смрти, која је узрокована баш на онај начин како су многи мислили да ће и наша Република завршити, метком у главу.

Примила је она доста, метака, ножева, касетних бомби, шта у главу а шта у леђа од стране знатно јачих непријатеља, али и оних које смо сматрали браћом, директно или индиректно. Тако израђавана, утучена, сломљена на пола, она и даље стоји ту гдје јесте. Три деценије након свих битака, офанзива и разноразних споразума, она и даље стоји ту гдје јесте, држе је уморне руке бораца из мрачних времена које од тада до дан данас многи покушавају да слома, али као и прије њихове „прве“ смрти, те су руке челичне као и наша Република и ниједан ударац их није ослабио. Српска је у срцу свих оних који желе, воле и његују живот у њој. Српска је као мало село, у којем се свако познаје и помаже. Село пролази скоро увијек кроз тешка времена, оно по теорији има све што му треба и не треба, али некада наиђу олује достојне једне метрополе, са којим се једно такво село тешко избори, оне потопе поља око њега, поруше шуме које га штите, али нити једна олуја неће срушити брдо на којем се то село налази. То брдо за нас је дух Српског народа који нашу земљу чува, уздиже и лијечи од било које болести кроз коју пролази, боље од било којег љекара који нуди своју помоћ. Наша Република се не ослања само на дјела и ријечи људи из прошлости, она такође стоји на сопственим ногама. На којим су је ти исти људи научили да корача напријед, према бољим временима која они неће искусити, али она хоће. Након смрти њених правих твораца Српска остаје на милости и немилости било кога ко је био већи и јачи од ње. Као млађи ђак у новом разреду, кога нико не воли, али се тај ђак свима доказује колико може, не би ли себи олакшао будућност и опстанак у новој школи. Одрастајући наша Република се налази међу све већим насилницима у истом том разреду, камо среће да су били све већи „људи“ они су умјесто тога својевољно представљали што већу препреку једној младој земљи која није жељела ништа више од стабилне будућности са себе и свој народ. Наравно, ове метафоре су најбољи показатељ ситуације у којој се Република Српска налази посљедњих тридесет година. Очигледно је да се негдје догодила грешка која је довела до свега овога, зар не? Управо супротно, на једну земљу занемарљиве величине и још занемарљивијег свјетског утицаја обрушили су се бијели орлови, као плијен стежући је око врата, предаторски, подмукло са намјером да је угуше. Ипак, као и у сваком досадашњем примјеру, Српска из овог дуела извлачи живу главу и наставља безусловно ка свом циљу, који се у много случајева чини немогућим. Такође, сви ови напади требало би да говоре нешто, барем оном неутралном посматрачу којег има у свакој причи.

Барем би он требало да се води оним поукама из старих времена, да добро побјеђује зло, колико год то звучало бајковито - у неким случајевима бајке су стварне. Стварне су и очигледне такође чињенице, које су неизбјегне у било каквом учењу на ову тему. Али ако бисмо занемарили и њих, опет бисмо дошли до изрека народа и то баш до оне да сваки злочин има казну. У нашем случају ко год да је ту изреку изустео имао је језик оштар као мач, и то онај са двије оштрице, знајући како је кажњена Српска, а како су кажњени њени душмани. Кажњени су тако што су добили прилику да јој суде, и то довијека, како би завили у таму њене творце, њу, и све што би она у будућности створила. Створила је она много тога у самој тој тами. Као и у мрачним периодима из свих кутака овог свијета и код нас је важило оно исто правило, да се у тами може видјети много више доброга, него што се у свјетлости може видјети зла. Дани таме у Српској су сада, срећом, прошли, и они који су једном дјетету угасили свјетло у соби и за собом залупили врата, заборавили су да ће то дијете једном одрасти, и бити способно да то свјетло поново упали и та врата широм отвори.

Ми смо, не само као један народ или заједница, него као хранитељи, одгојили из јаслица једну Републику, са њеном, химном, заставом и историјом. Државу која представља човјека у најбољим годинама, којег су на ноге издигле руке људи којима није остало ништа друго него да свом насљеднику пруже живот, ма какав год он био. Сада се тај човјек креће слободно кроз овај свијет, он у срцу носи све нас, а ми у срцу носимо Републику Српску!

Немања Савић

СРПСКА У СРЦУ

Вијековима се историја пише, а ко ми може рећи која је највећа побједа српског народа? Републико Српска, ненадмашива побједо, иконо нашег идентитета, ти си оличење храбрости. Највећи орден храбрости имамо, несвјесно га у себи носимо. Шта ли је у нашим срцима, шта нас то чини малим, а толико посебним народом? Може ли неко да каже? Један дјевојчурак, вири из срца и маше већ деценијама, док је вјечно утемељена у њему. Срце испреплетено венама и артеријама кроз које протиче крв, невјероватног пркоса, куца само за постојање тог дјевојчурка. Живимо у том срцу, у том парчету неба на земљи, којег покушаваше вијековима бројне олује, вјетрови, урагани покидати. Дјевојче, дугих ногу, плавих очију, осјећаш ли да си вољена? Чујеш ли пјесму са врхова Јахорине која пјева о твојој љепоти, мекој коси, житним пољима Семберије, очима плавим као небо, осмијехом сјајним као бисер твојих вриједности? Топлоту у овој зими зла си слала ријекама - Саном, Врбасом, Дрином и Требишњицом, па је та топлина понирала и градила темељ на којем данас стојиш. Херцеговину сунцем обасјана, Романију снијегом окићена, Подриње Дрином окупано, плодна Семберија и Посавино, моја поносна Крајино и Козаро, ту си у срцу. Дијете сам твоје, рачунај на мене. Родила се се, не из ината, већ да вратиш дуг након неколико деценија који су они нама остали дужни. Срце моје, на себи носиш панцир, опасана си животима утемељеним у твојој историји, опасана си снагом твог трајања. Од времена Светога Саве, Косовског боја, преко Првог српског устанка, Балканских ратова, Првог и Другог свјетског рата, Грађанског рата, бомбардовања, отимања српских Цркава и светиња, наметања злочина, колико само борбе, страдања, понижења и издаја је овај народ прогутао, али оно што нас је увијек враћало на пут српства, било је срце. Колико ли је то срце, бесконачна ли му је величина? Хтједоше хтонске силе, срце, да те зауставе, али им ја не дадох, то срце је у мени, куца, куцаће вјечно. Нисам пристала на одлазак, јер гдје год да ме пут одведе, срце ме враћа теби. Ја друго немам, имам само једно срце, један живот, а то си ти, ти, Републико Српска. Неуморно покушаваше да зауставе срце моје, да се не чују откуцаји који су им толико сметали, а само су слободу тражили. Откуцаји ми се нађоше у кавезу демона, па помислих да су их угушили, али поче срце да ми свира виолином спаса и тако дође до непознатих висина. Сестро моја једина, чуваш ме док се ја борим да ти име вјечно остане, а остаће док је дјеце твоје, остаће. Чујем срце, како ми ноћу причаш да непријатељи не спавају, како се бојиш да ће твоја душа пепео да постане.

Не брине се срце моје, неће ове руке дати да ти непријатељи приђу, не спавам ни ја, размишљам како да ти дам потпис вјечности иако већ њен печат имаш. Твоје име је чувар сјећања, свако слово одише ти животом, борбом и љубављу, поносно ти име изговарам. Треба чувати сјећање и никада не одустајати од истине да заправо сазнамо ко смо ми. Волим те, срце моје, од Новог Града, Бијељине, Вишеграда па до Требиња. Мало ми је срце, окренем се, на корак ми је све, а куца снажније него било које. Рекли би нам непријатељи да смо изграђени од трња, да нам не можеш прићи, а не виде те очи да си, Републико Српска, један божур проткан поносом и крвљу палих јунака, нашег темеља. Покуцај нам на врата, отворићу ти срце да видиш колико љепоте има у њему, а оно је можда само преткомора великог срца Републике Српске. Колико ли је њено срце? Нигдје цвијеће не мирише као овдје, нигдје душа не мирује него овдје, гдје год да одеш туђина је, а овдје, овдје је дом твој, твоје срце, увијек је са тобом, куца уједначеним дамаром и не престаје. Тумарали су тобом многи, причали ти како си дефиниција пролазности, а тебе данас учимо као вјечност. Не брине се, лажу те, ту сам ја, зачепићу ти уши да их не слушаш, посебна си. Сјај твој осликао се на тробојци, крв јунака се пролила по плавом небу и невиности утихнутих душа, савршен склад. Огромно срце моје, Републико Српска, колико ли само душа чуваш, колико ли имена твоја крв у себи има. Живиш у мени пркосно, али сјећања на бол и страдања те тјерају да убрзаш свој рад, па натјераш кољена да ми клечају. Опет ја тебе не дам, чврсто стојим и не дам силама да ми те сруше. Изгуби мајка из Приједора свог сина, тугује, али опет те не да, у теби нађе и сина којег изгуби и кћерку коју годинама прижељкује. Изгуби кћерка са Мањаче поносног оца, па у теби, Републико, нађе очински дух који јој је недостајао. Ко ли си ти? Како да одговорим људима који ме питају што је моје срце толико велико? Чујте, народе, срце моје је она, Република Српска, која је свака проливена кап крви што је Сава однијела. Она је сваки ђак, ученик, студент који учи о њеној прошлости, онај који се бори да остане овдје док други одлазе. Она је сваки радник, радник који гради све око ње. Она је манастир, у који идемо, не само недјељом, већ сваки дан. Она је вјера наша, оно што нас чини њенима. Не славим ти, Републико, постојање само 9. јануара, него сваки дан. На сам помен твог имена проструји још јаче кроз мене пркосна и поносна крв и још ми гласније срце шапне; „Не дамо те.“

Симона Стојановић

СРПСКА У СРЦУ

Кад пролазим кроз Републику моју
нахраним душу своју.
Обиђем мала етно-села
И многа друга насеља.

Када се до Требиња
дугим путевима спустим,
гледајући природне љепоте
своје мало срце опустим.

Кроз велику Бањалуку пролазим
И њена мала сеоца обилазим.
Гледајући Турјаницу мутну и голу
одлучих да посјетим и Тополу.

Од моје Републике љепшег дома нема
Српска сваког дана све љепше се спрема.

Слађана Јашић 8-5
ЈУ ОШ „Младен Стојановић“
Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Реци мајци и оцу нашем
Нада мном сузе да не роне,
Јер воља је и мир мој
Чезња моја за оваквим концем.

Крепкост моја у овом је часу
Вијека мога сврха постојања,
Јер дар је и дуг мој
Почаст рођеној ми земљи.

А кад се вратиш, брате, тамо
Груди оној одакле поникосмо,
Помени ме родноме живљу
Помени ме земљи моје крви.

Реци, брате, Херцеговини за мене.
Нек се ори висовима њеним
Име оног што подари јој вјечност.

Помени ме, брате, Семберији.
Пројави ме равницама њеним
Што ће из крви моје ново класје потјерати.

И Крајини причај о мени,
Причај о незнаном јунаку
Што за њу и чељад њену очи остави у блату.

И на крају, рођени брате,
Обзнани ме пупољцима нашим,
Причај им о челичноме тијелу
И о срцу у којем се
Само Српска може наћи.

Име и презиме ученика: Слободан Дрљача
Разред и одјељење: I1
Школа: ЈУ Гимназија „Петар Кочић“ Нови Град
Професор: Слободанка Граонић
Телефон школе: 052 751-172
Телефон ученика: 066 998-527

СРПСКА У СРЦУ

Српско је мјесто у коме живим,
Српски је језик којим говорим,
Моја је земља оно чиме се дичим
И моја породица на њу личи.

Свака рана што је пекла,
Свака крв што је чисто текла,
Пекла је и текла за земљу нашу,
Српску част и љубав најјачу.

Многи јунаци и борци велики
Представници су ове земље.
Књиге о њима и данас пишу,
Сјећањима не дају да их избришу.

Прадједи наши у раним зорама
Отишли су у густу маглу
Да покажу љубав према земљи,
Да нам у аманет оставе љубав и слогу
И да се можемо уз славску свијећу
Слободно помолити Богу.

Софија Ивановић, 8.разред
ЈУ ОШ „Коста Тодоровић“ Склани-Сребреница
Број телефона: 056471107, мејл: os153@skolers.org
Ментор: Весна Тодоровић

СРПСКА У СРЦУ

Моја домовина се зове Република Српска. То је земља којом се поносим и коју волим свим својим срцем. Знам да су за стварање Републике Српске многи наши очеви животе дали. Дали су животе да бисмо ми у слободи одрастали. Зато учимо историју да бисмо знали да поштујемо Републику Српску. Учећи историју нашег народа и чувајући нашу културу и традицију чувамо и нашу Републику. Да чувамо нашу Републику – то је задатак који се преноси са генерације на генерацију. Република Српска је дивна земља, разноликог рељефа, бистрих ријека и језера. Планине, брда и плодне равнице широм Републике пресијецају најљепше ријеке које нас спајају са околним земљама. Изворске воде су бројне и још увијек кристално чисте, а знамо да је то највеће богатство. Нема живота без питке воде. Ипак, највеће богатство Републике Српске су наши људи. Увијек насмијани и весели, спремни за шалу, али и да помогну у свакој невољи. Ови људи су створили наше градове и сва наша насеља. Своју веселу природу уградили су и у сваки град, свако село, дом... Због тога је свака наша кућа гостољубива, прави топли дом, а наша Република Српска домовина, једина коју имамо. Можда већ сутра живот ме одведе у неки други кутак свијета, али у мом срцу ће заувјек бити само моја домовина Република Српска.

Софија Врачар, 8.
разред
ОШ „Никола Мачкић”
Доња Превија

СРПСКА У СРЦУ

Ниједно мјесто на овом свијету није у срцу као Република Српска. Сићушни комадић земаљске кугле гдје сам рођена и гдје одрастам. Питома и испреплетена најљепшим ријекама... То је моја Република Српска .

Јединствена земља јединствених људи, смјештена негдје на граници истока и запада са природом коју би свако пригрлио за себе. Моја отаџбина сада живи мирно, али њена прошлост била је немирна, пуна крвавих ријека, тешких судбина њених дивних људи. Наши преци су нам је поклонили, уткали пуно љубави и дали нама да је вјечно чувамо и волимо. Она је земља слободе и жеље за слободом. Њено богатство су њени племенити људи, манастири, цркве и обичаји који су завјет вјековног опстанка наспрам већих и јачих народа.

Овдје је снијег бјељи, сунце свјетлије, а људи су срећни, весели и насмијани. Сваки кутак Републике Српске има своју причу, своју душу и своју пјесму. Некад ми се ова наша отаџбина чини маленом, некад бих туговала јер смо на свијету толико малени, али онда се сјетим Иве Андрића, Петра Кочића, свих оних научника, доктора, умјетника који својим радом показују колико је Српска велика. Република Српска је моја кућа. То је успомена на мој први осмијех и мајчин глас. Она је понос, љубав. То си ти. То смо ми.

Стефани Осојник IX1
ОШ „Јован Цвијић“ Бања Лука

СРПСКА У СРЦУ

Често сам, слушајући разговоре старијих, људи на улици, или осталих зналаца и странаца, размишљао о мјесту гдје живим. Увијек ме занимало које је његова настанка вријеме, шта је његово сјеме, плод његов... За сва моја дјетиња питања једино је разумијевања имао мој дјед и његова стара соба, четири зида, један стари храстов шифоњер и његов оловни патриотизам.

Као и све остале приче, са којима ме је још учитељица у школи упознавала, и дједове су почињале са: «Било је то једном давно...» Оваква казивања је увијек започињао са топлим ријечима о земљи српској, о храбрости и неустрашивости глава њених, хвалећи и уздижући свој, наш народ...

Почетком деведесетих година прошлог вијека, сунце је на небу почело да блиједи, да нестаје и да лишава топлине сав народ који до тада бијаше један. Мрак је дану објављивао рат, и добио га је. Исто оно сунце, које до тога тренутка представљаше «свијетлу тачку», поче да исијава мрак и претвори се у мрачну звијезду са зраком зла.

У грому, у муњи, у даљини, у близини, у мирису барута, слутила се велика олуја, по небу «чудесне прилике» и предсказања... Слутило се и да нема времена, да је требало направити избор, по сродности близак, али по новости неочекиван и јак, заштитнички и сигуран. Побуда није било, него је спајано питање свеопште жеље да не нестанемо прије него што падне и посљедње зрнце пјешчаника и не озваничи наш крај, губитак слободе, права гласа.

«Србови» су један јак и оштар народ, а и „свему се они разумију и свачему они знају верак” Снагом, вољом и жељом, 9. јануара 1992. године обзнанише и представише свога «витеза свјетлости», указаху му небо и послаше га да суди у борби са мраком... Тај исти витез, успио је да, вођен снагом српства, очува комад српске земље и љубав према њој, да заштити свакога Србина и Српче његово од зла, од таме, од истребљења...

Њихова потреба и морање, донијели су им оно што су сви са нестрпљењем али и неизвјесношћу ишчекивали, јер није се знало да ли је њихов дух закупио и дух витезова... Жиле коријена српства су остале, нису истргнуте из земље под налетом тако оштрог вјетра, препунога мржње, без љубави, испуњеног интересом и примитивношћу.

Огријани снагом родољубља али и ватром срца, оквашени «сузом радосницом», пјеваху гласно да растјерају и посљедњи облачак и уплаше мрак. Орила се српском земљом пјесма радости, тријумфа храбрости и истине:

«Сад ћемо пјевати пркос, нек свијет цијели чује.
Друго је дошло доба, што правду и нама носи,
Када цијели свијет да у нас само гледа...»

Када се на трон попела храброст, није се покондирила, нити је љубав изостала, него је чувала оно што је извојевала. Многе гладне «тице» надлијетаху више комада српскога хљеба. Сваки лепет њихових крила испраћен је будним оком Србиновим, који не даде ни мрвица да се окруни...

Девети јануар, Дан побједи, остаде да се слави као дан негације сваког магловитог узнемирења пред вишим питањима, дан преображаја зла у добро и размршења претходно замршених путања.

У знаку Светог архиђакона Стефана и под његовом заштитом, слави данас свој двадесет и осми рођендан, рођендан витешке побједи и тријумф над вишом и непријатељском силом срскога народа, над мраком. Она и данас, озарена витешкога мача сјајем, чува и воли народ свој, чува српство, брани нас... Ми, као народ њен, враћамо јој исто тако, љубављу и поштовањем без граница.

Некада само мук, затишје пред буру... Једини звук бијаше звук тишине... Но, док један једини трептај ока начиниш, док окренеш главу и погледаш, али онако искрено, срцем, свијет маште и душевног мира испреплитаће се са јавом.

Чујеш ли тај звук, како се тонови спокоја сливају у пјесму живота? То пјева душа једног захвалног народа, у загрљају Мајке – земље.

Слушај како мили брдима и долинама.

Осврни се, и даље смо у топлом, мајчинском наручју, испод њеног зеленијег рукава миле неке чудне воде која се поиграва рељефом.

У ушима одзвања мир док у срцу те носим.

Страхиња Продановић, трећи разред
ЈУ Техничка школа „Михајло Пупин“
Бијељина
Република Српска
E-mail: strahinjap123@gmail.com

СРПСКА У СРЦУ

Поносим се Републиком својом
поносим се отаџбином мојом.
Волим је к'о риба воду,
волим је јер у њој имам сву слободу.
У њој сам свој на своме,
и захвална сам јој бескрајно на томе.

Друга мајка она је мени,
она је мени што муж жени -
ослонац, подршка и снага.
Републико моја, много си ми драга!
Љубоморно ја те чувам, ја те штитим,
никако да те се заситим.
У теби ми нада, у теби ми лијек,
желим да у теби ја проведем животни вијек.
У теби да живим, радим и доприносим,
пуно се, пуно, тобом поносим.

Да у теби плачем, да у теби пјевам,
желим сву љубав теби да дам.
Дјецу да родим у теби,
ни за шта на свијету те дала не би.
Да будем примјер њима и свима,
како се чува и воли домовина.

Хвала ти, Боже, што ми се пружи прилика.
Марљиво учим, марљиво ћу да радим,
да у својој Републици боље сутра градим.
Остварење снова, будућност бољу,
хвала ти, Боже, што ми препушташ на вољу.

Препушташ да одлучујем и планове правим,
и само тако да наставим.
Да докажем да овдје има живота и још га биће,
и да нам љепша зора свиће.
Боља зора, бољи дани,
својом љубављу, Републико, ти ме увијек храни.

Свјетлана Сантрач, VIII 1
ЈУ ОШ „19. април“, Дервента
Република Српска
Наставница : Далиборка Малешевић
Контакт телефон: 065/ 759-905

СРПСКА У СРЦУ

Гдје год да кренем,
шта год да чиним,
у срцу моме Српска ће да живи.

То је домовина свог рода мога,
то је колијевка српскога народа.

За њу су дати животи многи,
њени темељи нису на води,
већ на јуначкој жртви и крви,
што су у њу уткани први.

Многи су отишли на далеки лет,
мислећи да је то нови свијет.

Ал' гдје год да оду,
гдје год били,
у срцу њиховом Српска ће да живи.

Из завичаја можеш отићи лако,
ал' из срца избрисати не можеш никако.
Док год кроз вене крв протиче,
Српска у срцу, поносно се кличе.

30 првих сада је прошло,
ал' много нових још није дошло,
то су године које ће доћи,
али које никада неће проћи.

Зато поносно срце је моје,
које куца само за своје,
своју домовину и свој рај,
које има посебни сјај.

Њу избрисати не може нико,
ником те не дамо Српска Републико.

Тривуновић, Тамара
III1 - Економски техничар ЈУ Центар средњих школа "Иво Андрић"
Прњавор, 78430

СРПСКА У СРЦУ

Републико Српска, земљо мојих снова,
Републико Српска, земљо српских синова.
За тебе се молим,
За тебе се борим
и пред српским барјаком часно стојим.

Буди поносна на јунаке силне
који су за тебе животе дали и
важну улогу у твојој историји одиграли.

Земљо моја, не допусти да те кваре
и твој народ раставе.

Над Козаром сунце сија,
док се српско чедо
јутарњом росом умива.

Српска моја, пригрли ме
да уз тебе растем.
Српска моја, пригрли ме
да у поштеног човјека одрастем.

Републико Српска, земљо мојих снова,
Републико Српска, земљо српских синова.
За тебе се молим,
За тебе се борим
и пред српским барјаком часно стојим.

Теодора Гамбер 8-5
ЈУ ОШ „ Младен Стојановић “
Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Ево идем, корачам својом земљом, корачам овим већ добро утабаним путевима, којим газише огрубљеле ноге мојих предака. Они се настављају на даље стазе чији ток ми постаје нејасан и у магли изгубљен. Да ли они воде негдје даље, негдје љепше? Шта ако то даље, то веће и љепше не буде онако како сам ја замислила и на шта сам ја навикла? Моје ноге ходише овим путем прекривеним прашином док ми очи чезнуше за нечим љепшим, нечим бољим. Загорачих даље. Пређашњу лагоду и смирење замијених са болом и нервозом. Није ли мени срцу ближа она прашина него ли сјај свог овог оштрог камења? Наизглед љепота оних земаља претвори се ни у шта више него у замку за проклете очи наше. Схватих да је свјетлост тог свијета рефлексија саме пожуде људске за илузорним празнинама туђине. Ја не желим да корачам земљом којом ћу се смијешити док држим шаке чврсто стегнуте. Људи могу свашта да говоре, али не могу и да разумију. Не могу разумијети шта значи ходати земљом слободно и називати је својом. Јер ко не живи у отаџбини својој слободно, не зна за укус живота. Ја ћу остати овдје, на овим утабаним стазама, на којима ја могу наћи нигдје друго сем овдје. А шта је човјек без свог језика и културе?! Само обична сува грана откинута и бачена далеко од свог дрвета. Та грана ће идаље гледати у исто небо и идаље ће је квасити киша, али лишће више неће листати, нити цвијеће цвјетати на њој, јер она више не осјећа оно што је некада осјећало оно дрво. Вратимо се нашим корјенима, вратимо се земљи која од нас не тражи пуно, која од нас тражи само да је цјеливамо. Постанимо дио цјелине онога кога истински љубимо јер гдје се нађу двоје у једној цјелини ту је и Господ.

Истим ријечима нас завјештава и зачетник српске културе — Велики жупан Стефан Немања: „Чувај сине, закон свога оца А има ли већег закона од љубави и слободе?! Нису ли путеви праведника они који воде управо ту, ка спознаји онога што јесмо и онога што истински љубимо? Љубећи њу, ону за коју су очеви наши страдалнички превазишли овоземаљско и примили вијенац Господњи, ми љубимо вјечност. Њена љепота и вјечност огледају се у њеној вијековној градњи на темељима вјере и љубави у чије бедеме су уткане истина, правда и живот. И само тако могла је настати највеличанственија тврђава — моја отаџбина, моја Српска. Та грађевина налази се између истока и запада — рађања сунца и његовог заласка, те између земље и неба. На земљи је настањена, а ка небу као вјечности и слободи окренута. Само небо је за њу и њену љубав граница.

Она је свечана и бијела, мирна док сноси грубу судбу, чедна и чиста, али и тужна над својим болним дјетињством и дубоким ранама. И кроз вијекове била је страдалничка земља блиска Богу, јер њена дјеца нису као други сањали, бјежећи од стварности или скривајући се у материнском крилу већ одважно корачали путем истине и неријетко сурове реалности. Достојанствени и храбри постајали су великани, којима се данас дивимо. Уприште и снагу налазили су управо у љубави према њој — према својој мајци, отаџбини. Спремни да изгубе све, љубећи слободу полагали су животе. Али за њих као ни нас ту није настао крај већ нови почетак — почетак вјечности, јер како каже Његош: „Васкрсење не бива без смрти“. Тек они који открију истину и слободу за коју су спремни и умријети, тек они постају вриједни живљења.

Данас чврсто стојим овдје, на овој земљи, коју са великим поносом могу називати мојом земљом, мојом отаџбином, мојом Српском. Она је дио мене, најживљи дио моје душе, оно што у срцу буди трептаје, а тијелу даје непресушни извор снаге. Као мајчина неизмјерна љубав, само њена ватра може да загрије хладна огњишта. И свака варница твоје ватре и у највећем мраку буди свјетлост. Најмилија и срцу најтоплија си мајко, отаџбино моја!

Теодора Кесић, I-1
ЈУ Гимназија „Свети Сава”,
Приједор 22.02.2022.

СРПСКА У СРЦУ

Корачам пркосна, поносна, смјела,
овдје ми је сваки камен драг,
ту слободно радих што сам хтјела,
овдје је мој кућни праг.

Дједовина, крвљу натопљена,
свима крива, никад покорена,
твоја земља, твоје успомене,
срце пуно кад си свој на своме.

Богатство је природа нам дала
Шкрта била није, велико јој хвала,
очи се љепоте нагледати не могу,
за све што имамо захвални смо Богу.

Јахорина и Козара, својим огранцима,
привукоше поглед и странцима,
Врбас, Сава, Дрина, Уна,
велика су наша круна.

Кад с грмечких ливада замирише цвијеће,
свако дијете препуно је среће.
Историјски споменици и тврђаве разне
одлучише да улице никад нису празне.

Божић, Васкрс, све по обичају,
распламсаше тамјан по мом крају.
Крсна слава, кољиво и свијећа,
највећа су православна срећа.

Уз црквено звоно, недеље сваке,
чујем многе комшијске кораке,
понизно се исповједаше,
никога се не стидјеше.

Препуна је земља ова
живота и лијепих снова.
Кум до кума, брат до брата,
отворена сва су врата.
И кад кризе долазе нам тешке,
морамо се борити без грешке.

На млађима свијет остаје,
подаримо јој све оно што недостаје.
Чувамо је, бранимо је
својим знањем красимо је.
Неком драга, неком мрска,
то је наша Република Српска.

Валентина Марић 8-5 ЈУ ОШ „Младен Стојановић“
Лакташи

СРПСКА У СРЦУ

Отаџбина је Република Српска. Није битно да ли си се родио у Новом Граду, Бањалуци, Бијељини, Фочи, Теслићу или Требињу, сви смо ми једно, све нас веже једна ствар, а то је љубав према отаџбини. Мјесто гдје си се родио је попут великог гнијезда пуног птичица, у којима преовладава љубав и топлина. Богат мирис љубави, који кружи обраслим, сеоским путевима испод Грмеча буди осјећања топлоте и среће. Све одише свјежином и мирисима цвијећа, попут најљепшег парфема на свијету. Сваки град има причу, историју и легенду иза себе, коју красе наши људи. Сваки човјек је другачији, сви имају различит стил живота. Људи посједују папир по којима ће исцртати линије свог живота. Нечије линије су једнобојне и монотоне, а нечије су исцртане разним бојама и нијансама. Ипак сви ми чинимо једну велику заједницу, заједно са свим својим манама и врлинама. Својим дјелима дајемо велика, бијела крила свом народу, која га одржавају чистим и нетакнутим, али ипак јаким и неустрашивим, попут вука.

Сваки дан је све љепши и радоснији. Зими, у бијелом, дебелом прекривачу чује се дјечија граја и вриска, као мјаук тек рођених мачића који се играју са мишем. Свјеж ваздух одише мирисима ријека и шума. Природа је једини спас за људе. Звук тишине и цвркутања бубица, у великој зеленој трави препуној разнобојног цвијећа, за човјека је као да је отишао негдје далеко, даље од свега и свакога. Не постоји бољи лијек од мириса свјеже природе. Није одувијек све било овако мирно и лијепо као што је сада. Нема засеока који није био окрвављен српском крвљу и сузама српских жена и дјеце током турске владавине. Захваљујући нашим прецима који су успјели да се изборе за ово што ми данас посједујемо, ми имамо слободу и право изражавања. Никад ништа нисмо добили сервирано без трунке труда, као што ни лав није освојио џунглу без борбе. За сваки метар смо се изборили. Наши преци су се борили понекад чак и крвљу, али све за бољу будућност нашег народа и наших потомака. Без обзира каква је прошлост била, ми и дан данас дијелимо нашу земљу са другим народима без сукоба. У будућност корачамо сигурно, заједно са нашим „поглавицама“ који нас, надамо се, воде у неку љепшу и безболнију будућност. Данас, када је папир по ком пишемо све шаренији и шаренији, а крила све већа и шира, не постоји разлог пустошења гнијезда среће и љубави. Љубав према отаџбини је нешто необјашњиво, попут мађионичарских трикова испод којих се крије нешто тако тајанствено, али ипак тако лијепо. Вољела бих да је свако бар упола срећан као и ја сада, док срећно корачам према будућности лава, заједно са својом нацијом. Сваки човјек треба да чува своје гнијездо и да га штити од грабљивица које вребају тренутак да разоре то велико гнијездо, и покупе сву младунчад из њега. Треба да сачувамо нашу Републику и љубав коју гајимо према њој!

Вања Дамјанић, VIII1
ЈУ ОШ „Свети Сава“
Нови Град

СРПСКА У СРЦУ

Земља у којој одрасташ је незамјенљива. Можеш да посјетиш све океане, све континенте, читав свијет, али нигдје ти срце не може бити пуно као у домовини.

Нама Србима нема ништа драже и љепше од Републике Српске. Овдје се сања, слави, пјева без престанка и љубав се сије и рађа у очима свих нас. Овдје влада братство и слога. Небо над Српском је препуно звијезда у које свакодневно дубоко тонем и заљубљујем се. Сунце овдје сија као нигдје друго. Сија и када киша пада. Сија када је тешко и у свим проблемима, незгодама и кризама наше земље. Са овог дивног неба нас посматрају и чувају наши анђели, наши чувари, анђели које смо изгубили, анђели који су живот дали, невино и мученички страдали за нашу домовину. Цвијеће је овдје најшареније. Препуно боја и њежних мириса. У свим цвјетовима се налази љубав, шаренило и радост. Заљубљена сам у сваки цвијет, и у мени цвјета цвијеће. Јер ја имам крила и летим због слободе у својој домовини. Наша природа је божанствена. Наше највеће богатство су ливаде пуне цвијећа, пашњаци, планине, ријеке са питком и здравом водом као и чудесни водопади. Понекад нисмо ни свјесни колико богатство имамо. Посматрати нашу природу је многим неодређеном сан. Под нашим дивним небом, на нашим ливадама пуним цвијећа и у чудесној природи су се многе дуготрајне и помало луцкасте љубави догодиле. Многи су се, тонећи у звјездано небо, највише вољели. Неки су се под ведрим и сјајним небом први пут срели и то небо заувјек запамтили, смијали се, грлили, уживали, поред неке ријеке заједно пјевали, заједно се радовали. Да нема нашег највећег богатства, природе, не би било ни радости, ни љубави, све би била пустош и све би било као нека пустиња. Још једно наше значајно и огромно богатство су цркве и манастири. Рај на земљи можете посјетити и осјетити у манастирима који посебно красе нашу Српску. Највећу топлину свијета осјетићете у вјерским објектима. Пропутују људи много да би видјели и осјетили ту чудесну моћ у нашим црквама и манастирима. Тако се код нас дешавају разна чуда. Ја вјерујем у моћ наших светиња. Вјерујем и да је та моћ јача од свега. Могуће је да неке усрећује само лежање у природи. Могуће је да некога усрећује сједење на малој клупици у самоћи крај наших ријека попут Врбаса и Уне. Могуће је да некога усрећује сунце. Све је могуће у нашој малој, а ипак тако великој домовини.

Свако од нас у срцу гаји једну огромну шарену башту препуну разноликог цвијећа. Један цвијет је на примјер, породица. Други цвијет је на примјер, вјера. Али, највећи, најшаренији и најсвјетлији букет, цијела та башта је наша Српска која заузима посебно и вјечно мјесто у срцима свих нас, мјесто које не може заузети нико и ништа.

Викторија Митрић VIII
ЈУ ОШ „ДЕСАНКА МАКСИМОВИЋ“ Драгочај

СРПСКА У СРЦУ

На планети Земљи има скоро 200 земаља и свака је лијепа на свој начин. Постоји толико традиција и култура. Ипак, Република Српска је моја отаџбина. Отаџбина је тамо гдје су моји земљаци и људи на које увијек могу рачунати. Таква је и сама Република Српска. Она је по свему посебна и јединствена. Овдје људи много раде и много се труде, а мало зарађују. Ипак, поред свега људи у Републици Српској се труде да увијек буду насмијани и позитивни. Такав је и чича Миломир, који је ратни војни инвалид, али је увијек насмијан и вољан за разговор. Мој брат и ја често одемо у његово двориште када га запазимо тамо. У дворишту видимо старог, помало погрбљеног човјека како пије чај и чисти грашак из љуске. Он има сиједе бркове који сежу до његове браде и лелујају се на лаганом повјетарцу. Кад би нас угледао узвикнуо би: "О, дјецо моја, дођите да се мало подружимо." Кад год бисмо отишли код њега, били бисмо угошћени као цареви. Он би се љуљао на својој столици, а ми бисмо позорно слушали његове мудре ријечи о рату и тадашњим временима. Причао нам је како је изгубио своју ногу на ратишту у близини Бањалуке. Такве приче једноставно тјерају човјека на сузе... Када се Миломир вратио кући, његова мајка је пала од шока. Говорио нам је много и о љубави према Републици Српској, коју треба гајити и преносити са кољена на кољено. Он и његова жена Невена, се радо присјећају њеног родног мјеста, Тврдоша, у близини Требиња. Невенкина кућа се налазила крај православног Манастира Тврдош. Каже да би се радо вратила у тај херцеговачки крш, али не може, јер јој је кућа, нажалост, срушена. Спомињу много и Јована Дучића, чијих књига имају много. Невенка и Миломир су се упознали на плесу у Требињу, под платанима. Обишли су цијелу Републику Српску. Били су на Дрини, на Озрену, на Јахорини... Били су у разним музејима и библиотекама. Држали су изложбе Невенкиних слика које говоре о жртвама Јасеновца, а Миломир је написао више књига о природним љепотама Републике Српске. Били су и на врху Маглића, Леотара и Мањаче. Обишли су многе градове у Републици Српској као што су Бијељина, Вишеград, гдје се налази и Андрићград, Зворник, Фоча... Међутим на њих је најљепши утисак оставило Требиње. Оно што је за мене тужно је што су се они одселили у Требиње, али моја породица и ја сваке прилике одемо у тај сунчани град и уживамо у дружењу са мудрим људима.

Иако је био у рату, Миломир нас је научио поштовању према другим народима и вјерама. Како он каже: „Мржњом не можемо побједити мржњу, али љубављу можемо!“ То је реченица која ће ми заувјек одзвањати у глави.

Вукашин Милановић, VIII¹
ЈУ ОШ «Змај Јова Јовановић» Бања Лука

СРПСКА У СРЦУ

Републико Српска
Наша друга мајко,
Волимо те несебично
Искрено и јако!

Неки туђи хтједоше ти
Друго име дати,
Али ти си издржала
Наша мила мати!

Ту си за нас увијек
И за све што треба,
Док је тебе знам да имам
Парче свога неба!

Равнице и брда
Дрвеће и цвијеће,
Планине и ријеке
У срцу највеће!

Дала си нам коријене
Дала си нам крила,
За све теби хвала
Републико мила!

Увијек ћемо с поносом
Твојима се звати,
И пунога срца
Химну отпјевати!

Жељана Мичић

СРПСКА У СРЦУ

Ове ријечи у перо говорим
Републико Српска, вољена земљо моја,
зјеницо ока српскога рода,
љубав и снага врлина је твоја.

Омеђена ти си Дрином и Савом,
омеђена двјема венама,
венама што ти живот дају
Републико Српска, коријени твоји
вјечно ће да трају!

На југу град сунца, Требиње,
љепота његова као Москва, као Париз.
Пођи к сјеверу и доћи ћеш до двије планине
једне Јахорине, друге Романије.

Њихова љепота рају је равна
и у многим пјесмама опјевана.
Због шума, ливада и цвркута птица
нађоше се оне на многим странама корица.

А, на сјеверу Српске двије су равнице
дивне нам Семберије, али и Посавине.
Два су непрегледна зелена богатства
понос и дика наше домовине.

Крени к западу, доћи ћеш до Бањалуке
велелепног града, срца Републике.
Кроз њега Врбас тихо тече
и жубором жубори свако вече.

Иза Бањалуке планина је Козара
чувар је успомене на некадашња страдања
страдања славнога српскога рода,
зато с поносом ми Срби кажемо:
- С Козаре грије нас слобода!

Републико Српска, хтједоше да те отму,
да те узму душманске руке,
али не знају снагу српских војника,
који живот дадоше и за слободу се изборише.

Храброст показаше и своју величину открише,
непријатељима ставише до знања
да Републику Српску и српску слободу
нико никада угасити не могаше.

Величина и храброст српскога војника
тада бјеше за народ велика дика,
као храброст кнеза Лазара,
као снага и моћ цара Душана
и јунаштво свих силних српских предака.

А, покретачка снага српскога војника
бјеше вјера у Спаситеља Христа
и молитва нашем Светоме Сави
да Републику Српску од душмана избави.

Посљедње ријечи у перо говорим
Републико Српска, тебе волим.
Ти си моја снага и огњиште,
моја радост и доживотно пребивалиште.

Док живим, за тебе ћу да се борим
и за твоје благостање Богу да се молим!

Жељко Зеленовић, ученик 3. разреда гимназије
ЈУ Средњошколски центар „Михаило Петровић Алас“
Угљевик

Издавачи:

АРТ СЦЕНА д.о.о.

Представништво Републике Српске у Републици Грчкој

Рецензија:

Јелена Калајџија

Лектура:

др Биљана Турањанин Николопулос

Прелом и графички дизајн:

Лазар Родић

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

821.163.41-93(082.2)(0.034.2)

СРПСКА у срцу [Електронски извор] / [рецензија Јелена
Калајџија]. - Онлајн изд. - Ел. књига. - [Бања Лука] : Арт сцена ;
[Солун] : Представништво Републике Српске у Републици
Грчкој, 2023

Системски захтјеви: Нису наведени. - Начин приступа (URL):
<https://srpskaingreese.com/>. - Ел. публикација у ПДФ формату
опсега 122 стр. - Насл. са насл. екрана. - Опис извора дана
22.02.2023.

ISBN 978-99976-30-50-6

COBISS.RS-ID 137818625

